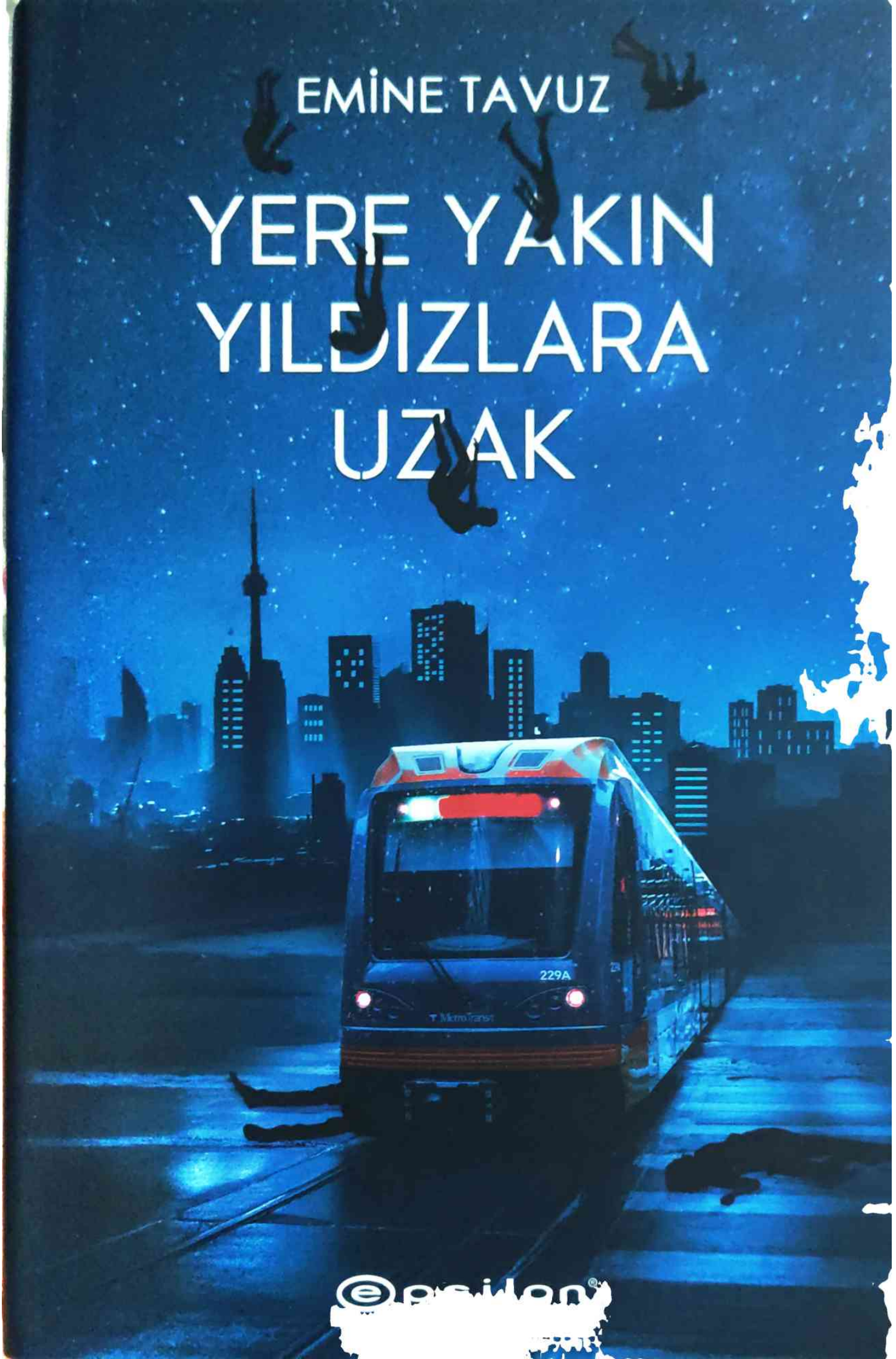
EMİNE TAVUZ

YERE YAKIN YILDIZLARA UZAK

epsilon

"Her kalp atışının bir hikâyesi vardı."

Bestegül her sabah yaptığı gibi, o sabah da okula gitmek için evden ayrıldığında, kaderinin on üç diğer insanla birleşeceğini henüz bilmiyordu. O sabah metroya bindi ve son durağa kadar seyahat etti fakat son duraktan çıkamadı.
Onunla beraber diğer on üç kişide metro istasyonunda mahsur kaldı ve o an ortak hikâyelerinin ilk kalp atışı kulakları sağır etmeye başladı.

Enkaz altında mücadele etmeleri gereken şeyler vardı.

Açlık, susuzluk, özlem, keder, hüzün, ölüm...

Kalpleri korkuyla çarparken ansızın aralarından biri öldü ve diğerleri de ilginç sebeplerle onu bir bir takip etti.
Tüm bu ölümler kalplerinde ve beyinlerinde derin izler bırakırken yapabildikleri tek şey enkaz altından kurtarılmayı beklemek oldu.

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 736532
online alışveriş kitap365.com
KDV'den muaftır

Şimdi birimiz buradan çıkacak,
Kurtuldcak.
Çekildiğimiz fotoğrafları alıp
bir çerçeveye koyacak,
çerçeveyi bir duvara asacak,
geçip karşısına bizi izleyecek.
Zaman o anda donacak.
Şimdi birimiz sağ kalacak
ama solu ölmüş olacak:
Birimiz, birimizin
yarına asılmış bir çerçevenin
içinde yaşlanacağız.
Birimiz için şarkı bitecek,
fakat her ikimiz de
dans etmeyi bırakacağız.

Anlıyor musun?
Anlamıyorsun.
Çünkü beni duymayı bıraktın.
Zaten, ben de konuşmayı...

EMİNE TAVUZ

YERE YAKIN YILDIZLARA UZAK

Yere Yakın Yıldızlara Uzak
Emine Tavuz

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Yağmur Yavaş Aydın
Kapak Tasarım: Merve Polat

5. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-605-173-653-2

© Emine Tavuz, 2019
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

YERE YAKIN YILDIZLARA UZAK

EMİNE TAVUZ

epsilon

GİRİŞ

Yıldızları bilirsiniz.

Peki bir gün onları göremeyeceğinizi hiç düşündünüz mü?

Güneşi görürsünüz.

Peki bir gün onu teninizde hiç hissedemeyeceğinizi düşündünüz mü?

Ya da bir gün evinizden çıktığınızda geri dönüşünüzün olmadığını hiç düşündünüz mü?

O gün hepsi her gün yaptıkları gibi evlerinden çıktılar.

İstanbul trafiğine karıştılar.

Metroya bindiler.

Fakat o metrodan çıkamadılar.

On dört kişilerdi ve o son istasyonda, mücadele etmeleri gereken şeyler vardı.

Açlık,

Çaresizlik,

Korku,

Özlem,

Ve ölüm.

Yıldızları bir daha göremeden,
Güneşi tenlerinde hissedemeden,
Toprağa ayak basamadan,
Dünyaya seslerini duyuramadan beklediler.

Ve sonra hepsi teker teker ölmeye başladı.
Son bir kişi kalana dek.

Gözlerini kapatıyorsun,
Gözlerinin ardındaki hayaller, gördüklerinden daha mutluluk verici, hissediyorsun.
Alçaklarda bir bulut,
Biraz yıldız,
Tenini ısıtan güneş,
Başına düşen yağmur.
Elini uzatsan dokunacakmışsın gibi hissediyorsun ama hayallere dokunulmaz, biliyorsun.

"Kaybolduğumuzu sandığımız yerde aslında kim olduğumuzu bulmaya başlarız."

1

YERE NE KADAR YAKIN, YILDIZLARA O KADAR UZAK

Biri sizden kalbinizi, elini göğsünüze daldırmadan da alabilirdi.

Evin biriken çöplerini atmaktan nefret ediyordum.

Evet gençler, bundan gerçekten nefret ediyordum.

Tabii bu, nefret ettiğim şeylerin başını alıyor değildi. On sekiz yaşında yarı ergen biri olarak çoğu zaman hayatımın büyük kısmından nefret ediyordum. Sabahları erken kalkmaktan, erkek kardeşimin odama izinsizce girip böğürerek konuşmasından, sakladığım abur cuburları bulmasından, ansızın gelen misafirden, birbirine dolaşan kulaklığımdan, çantamda bulamadığım akbilden, son dakika kaçırdığım otobüslerden, regl ağrısından, burnunu karıştıran insanlardan, tuvalette sigara içen tiplerden, yolda yürürken kırmızı kaldırım taşlarına birinin benden önce basmasından, yere tüküren insanlardan... Hepsinden nefret ediyordum!

Ve tabii evin çöpünü atmaktan.

Şu sıralar yalnızca bir şeyi seviyordum.

Kütüphanede kestiğim yakışıklı çocuğu.

Pardon, *taşı*.

Adı, Oğuz'du.

Eh, tabii benim de bir adım vardı. Bestegül. Yani, adım Bestegül'dü. İsmimle bir sorunum yoktu, kendisini çok sevmesem de babaannemin bana verdiği bir isim olduğu için hep bir samimiyetim olmuştu. On sekiz yaşında, üniversite sınavı için gün sayan, sabahları okula gidip, öğleden sonra etüde kalan ve hafta sonları dershaneye giden, oldukça sıradan bir kızdım. Hakkımda bilinmesi gereken pek bir şey de yoktu aslında. Sonuçta kendinize dönüp baktığınızda beni görürdünüz. Sizler gibiydim işte. Çilekeş yaşıyordum.

"Bestegül, çöpün suyunu akıtma evladım."

Ayakkabılarımın bağcıklarını aceleyle bağlayarak doğrulduğumda, annemin kapının eşiğinde *ah vah* ederek söylendiğini gördüm. Beni dershaneye uğurlamak için erken kalkmış, giderken çöp poşetini elime tutuşturmuştu. Bağcıklarımı bağlayıp doğrulurken söylendim. "Poşetin altı delik anne."

"Sus, annene karşılık verme."

İşte anneler... Onları bilirsiniz, bu yüzden size annemden bahsetmeyeceğim. Çöp poşetini kendimden uzak tutarak inmek için basamaklara yöneldiğimde annem yünlü pijamaları içinde bana seslendi: "Okuyarak git gel evladım."

Omzumun üzerinden ona baktığımda içimi tarifsiz bir duygu kapladı ve indiğim basamakları çıkarak annemin yanına vardım. Kızarmış görünen yanağına ıslak, abartılı bir öpücük kondururken sevgiyle ona baktım. Aniden kalbimde bir ağrı hissetmiştim, annemi çok severdim. O da beni yanaklarımdan öperken, "Elbet okuyarak gidip geliyorum," dedim, okuyarak geçireceğim sürede yakışıklı çocuklar kestiğimi anneme söyleyemezdim tabii. "Hadi içeriye gir de uyumaya devam et."

Atkımı düzeltti. "Sağ salim gidip gel anneciğim."

Onu bir kere daha, huzursuz bir şekilde gümbürdeyen kalbime anlam veremeyerek öptüm.

"Bay bay."

Bozuk asansöre ters ters bakıp merdivenleri koşarak indim ve az sonra sokak kapısından dışarıya fırladım. Çöp poşeti hâlâ su damlatıyordu. Onu en yakınımdaki çöp konteynerine atarak metro durağına doğru yürümeye başladım. Hava serindi. Bahar mevsiminin başındaydık, cemre yakın zamanda düşmüştü. Kaldırım kenarında koştururken, bir yandan da düşmemesi için atkımı tutuyordum. Üzerimde yüksek bel kot pantolonumla kırmızı renkli, içi yünlü sweat vardı. Siyah, şişme montumu giyinmiş, kızıl kahvesi saçlarımı örmüştüm. Koşarken birkaç tutam örgüden sıyrılarak yanağıma düşmüştü ama dert değildi. Metroya vardığımda yürüyen merdivenlerde kulaklığımı taktım ve telefonumdan şarkı seçerken merdiven bitti.

Az sonra metroya binmek için alt kattaydım.

Birikmiş bir yığın insan kalabalığına karışırken bir Duman şarkısı dinliyor, dudaklarımla da şarkının nakaratına eşlik ediyordum. Metro istasyonuna indiğimden beri içimde garip bir his vardı. Kapalı, basık alanlardan korkmazdım ama ilk kez kendimi burada rahatsız hissetmiştim. Rengini saçlarımdan alan kızıl kahvesi gözlerimi metronun geçtiği demir zemine indirerek olduğum yerde ürperdim ve az sonra metro demirlerinin titrediğini gördüm. Metro uğultuyla yaklaşıyordu. Oturacak yer olması umuduyla iç geçirirken metro göründü ve birkaç saniye sonra durarak kapılarını açtı. Birkaç koltuk boştu, en azından onlardan birini kapabileceğimi düşünerek insanları nazikçe ittirdim ve metronun içine girdim.

Ama maalesef, hepsini doldurmuşlardı.

Yüzümü asarak kalabalıktan uzaklaştım ve daha az tenha olan kısma geçerek başımın üstündeki demirden tutunmaya başladım. Kısa sürede herkes binmiş, inecekler inmiş ve metro tekrar hareket etmeye başlamıştı. Başımı yanımdaki demire yaslayarak ve yine başımın üstündeki demire tutuna-

rak yerimi sağlamlaştırdıktan sonra çantamın askılarını biraz daha sıkılaştırdım. Arkamda, yanımda, sağımda ve solumda birçok insan vardı. İç çekerek elimi çantamın askısından uzaklaştırdım ama bu sırada da çok hareketlendiğim için kulaklığımın biri kulağımdan çıkmıştı. Durdum ve omzumun üzerindeki kulaklığıma bakarken ona uzanmak için parmaklarımı kaldırdım. Fakat o anda bir şey oldu.

Birkaç uzun parmak, omzuma düşmüş kulaklığı aldı ve kulağıma taktı.

Kulağıma!

Taktı!

İrkilerek, hiç beklemediğim bu davranışa tepki vermek için omzumun üzerinden arkama döndüğümde, aralanmış dudaklarım konuşamadan hemen kapandı ve kalbim, ilk kez göğsüme bu kadar sert çarptı. Gümbürdeyişinin sesi bir an beni sağır etmişti. Etrafımdaki sesler ve olaylar bir sis perdesinin ardında kalmış gibiydi. Zorlukla yutkundum. O... Ona ilk kez yakından bakıyordum.

Oğuz, safir rengi gözleriyle bana bakıyordu.

Gözlerinin rengini o an fark etmiştim.

Gülümsüyordu. İki yanağındaki gamzelerini âdeta gözüme sokarak dudaklarını kıvırmış, tutunduğu yerde sallanarak bana bakıyordu. Kıvırcık saçından bir tutam alnına dökülmüştü ve kızarmış yanakları, gamzelerinin üstündeki kurdele gibiydi. Çünkü gamzeleri ona gerçekten hediye olmalıydı. Gözünün altında bir çizik vardı, kırmızıydı. Burnunun üstünde bir ben vardı fakat gerçekten ona yakışıyordu. Buğday tenli, iri gözlü, kalın dudaklı, gamzeli bir hediye paketi gibi karşımdaydı. Konuşmayı çok sonra akıl ettim.

"Teşekkür ederim."

"Seni tanıyorum," dedi aniden, bana küçük çaplı kalp krizi geçirterek. "Pileli kırmızı eteğinle yanımdan geçmiştin."

Ah, beni tanıyordu sahiden. Evet, bundan iki hafta önce kırmızı bir etekle onun önünden geçmiştim ama beni gördü-

güne ihtimal vermemiştim. Ben onu tanıyordum ama onun beni tanıdığını düşünmüyordum. Aynı okulda okuyorduk, ikimiz de lise son sınıf öğrencisiydik fakat farklı sınıflardaydık. Tabii onu tanıyordum. Bilirsiniz, okulun popüler çocuklarını herkes tanır. Üstelik o çocuk basketbol takımının kaptanıysa ve yanaklarında herkesin iç geçirerek baktığı iki gamzesi varsa...

Hafifçe kızardım. "Ama ismimi bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum, ona heyecanlı bir karşılık verirken.

Gülümsedi. "Galiba sen benimkini biliyorsun?"

Bundan daha çok utandığım anlar sayılıydı. İnlememek için yanağımın içini ısırdım. "Basketbol takımındaki herkesi tanırım," diyerek durumu kurtardım. *Aferin kızım Beste!*

"Hımm," dedi hâlâ gülümsemeye devam ederek. Lüle lüle saçları kaşlarına kadar serpilmişti. Dilini dudaklarında gezdirdi. "Demek basketbol seversin?"

En sevdiğim basketçi sensin, demedim. "Evet, öyle."

"En son hangi maçı izledin?"

Senin maçını? "Ihmm..."

"Evladım, bir çık!"

Bastonlu bir teyzenin Oğuz'u ittirerek aramıza girdiğini anladığımda, tutunduğum yere daha sağlam tutunarak birkaç adım geriledim. Aynı şekilde Oğuz da birkaç adım gerilemiş ve göz temasımız bozulmuştu. Bastonlu tombul teyze ikimize de sinsi sinsi bakarak önüne döndüğünde, aptallaşmış vaziyette bakışlarımı kaçırdım. Artık uzağımdaydı, teyze yüzünden birbirimizi göremiyorduk ve dönüp kendisine baksam utanacağımı biliyordum. Telaşla ve fazla heyecana kapılmış halde, âdeta önümdeki demire sarılarak ondan başka her yere baktım. Okulda onu birçok kez görmüştüm ama ilk defa konuşma fırsatımız olmuştu. Yakınımda durmuştu, gülümsemişti, kendini kalbimle tanıştırmıştı, benimle konuşmuştu. Kulaklığımda çalan şarkıya asla odaklanamayıp daha fazla dayanamayarak parmak uçlarımda, onu görmek için yükseldim.

Bana bakıyordu.

İkimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

Aptal aptal gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım ve başımı asla kaldırmadan yere baktım. Bir sürü ayak vardı ve benim başım dönüyordu. Metro istasyonuna girdiğimden beri hissettiğim gerginlik artmış, bunun yanında kalbim hiç vermediği tepkiler vermeye başlamıştı. Terleyen avuçlarımdan birini kotuma silerken, birkaç gencin gülüşme sesini duydum. Lise ve dershane bu metronun gittiği son durakta olduğu için çoğu zaman öğrenciler olurdu ve son durağa gidene dek metroda yalnızca öğrenciler kalırdı. Liseye başladığımdan beri bu böyleydi.

Metro durdu.

İnsanlar indi.

Ve metro yoluna devam etti.

Bu böyle devam etti. Durak sayısı oldukça fazlaydı ve insanlar sürekli binip iniyordu. Bakışlarımı kontrol etmekte zorlanıyor, sürekli yere bakıyor ve ayakkabıları sayıyordum. Oğuz yalnızca birkaç adım gerideydi. Tamam, ona çaresiz bir şekilde âşık değildim ama kütüphanede, başımı test kitabımdan kaldırıp onu gördüğümden bu yana ondan çok hoşlanıyordum. Bir eli kıvırcık saçlarını karıştırırken, gamzelerini göstererek gülümserken, kravatını elinde çevirerek arkadaşlarına takılırken... Güneş teninde parlarken...

İç çektim.

Metro durdu.

İnsanlar indi.

Ve metro yoluna devam etti.

Ona bakmamayı başararak dakikalar geçirdim, zaten artık onun da bana baktığını düşünmüyordum. İnsanlar azaldıkça metro içindeki gürültü artmıştı çünkü bir tek öğrenciler kalmaya başlamıştı. Lise öğrencilerini bilirsiniz, hiç susmadan konuşma becerilerine sahiplerdir ve metroda birtakım arkadaşları bulunuyorsa asla susmazlar. Basketbol

takımındaki birkaç çocuğun da metroya bindiğini ve Oğuz'u selamladığını göz ucuyla görmüştüm. Üçünü de uzaktan tanıyordum. Selim, Cesur, Fatih ve Selim'in sevgilisi Esra buradaydı. Esra'dan hoşlanmazdım, okulda yiyişmediği çocuk kalmamıştı ve bunun yanında Selim'le birlikte olmasına rağmen Oğuz'a kur yapıyordu. Bunu, Selim'den başka okuldaki herkes görüyor ve biliyordu.

Kulaklığımdan bana seslenen şarkıyı değiştirmek üzere telefonumu elime aldığımda metro bir durakta daha durmuş ve bir yığın insan inmişti. Sonunda oturacak yer bulduğuma sevinerek az önce kalkan bir kadının yerine oturdum ve telefonumdaki şarkıyı değiştirdim. Kahretsin, oturduğum yerden Oğuz'un ayaklarını, doğrusu ayakkabılarını görüyordum. Yanında duran, bahsettiğim arkadaşlarıyla konuşuyordu. Tatlı, çekici sesini hafiften duyuyordum. Metrodaki koltukların büyük kısmı boşalmasına rağmen ne o ne de arkadaşları oturmuştu. Duman grubunun diğer bir şarkısı kulağımda çalarken Oğuz'un ayakkabılarının kıpırdadığını gördüm ve az sonra bana doğru geldi. Hâlâ ayakkabılarını izliyor, bana yaklaştığını görüyordum.

"Ne yani?" diyen Esra'yı duydum. Cilveliydi. "Kalçalarım bu kadar güzelse onları saklamak saçma olmaz mı?"

Cesur ve Fatih'in arsızca güldüğünü, Selim'in onlara söv-düğünü duydum. Oğuz bir tepki vermemişti ama adımları milim milim bana yaklaşıyordu. Stresle ellerimi ovalarken, "Bu kadar cesurca giyinmene de gerek yok," dedi Selim. "Sadece dershaneye gidiyorsun."

"Gözlerine sahip çıksınlar, bakmasınlar," dedi Esra, kırmızı spor ayakkabılarını görüyordum. Ve uzun, tüysüz bacaklarını. "Doğru, güzel kalçaya herkes bakar ama mesela bence Oğuz öyle biri değil..."

Yine Oğuz'a iş atıyordu. Kendimi, onu boğarken düşünüp rahatladım.

"Oğuz, hadi dürüst ol. Sen hiç kalçalarıma baktın mı? Selim, Oğuz senin arkadaşın ve o baktıysa, haklısın, herkes bakar. Söylesene Oğuz, baktın mı?"

Selim ağzının içinde söylenirken, Cesur ve Fatih kıs kıs güldü. Oğuz'un metro demirine tutunarak sallandığını gördüm. "Kalçalarına bakmış olsaydım, okul köşelerinde Selim'le değil, benimle öpüşüyor olurdun," dedi, sesi alaycıydı. "Şu kadar bile ilgimi çekmiyorsun Esra."

Bunların ne tür bir arkadaşlıkları vardı Allah aşkına! Fatih ve Cesur yine kıs kıs gülerken, Selim'in küfrederek Oğuz'u ittirdiğini gördüm. İşte her şey tam o sırada oldu. Oğuz bu ittirilmeye sırıtarak karşılık verirken ayakları dolandı ve kontrolünü sağlayamayarak yanımdaki boş koltuğa düştü. İrkilerek koltuğumda geriye sıçrarken, gözlerim mecburi şekilde ona kaydı. Esra dâhil olmak üzere hepsi Oğuz'a gülerken, Oğuz da omzunun üzerinden bana bakmıştı. Bakışı, göğsümü yakıyordu. Gamzelerini gösterdi. "Selam."

Ağzım kurudu. "Selam."

Hemen önüme dönmek üzere kıpırdandığımda onun rahat bir şekilde kulağımdaki kulaklığa uzandığını gördüm ve gözlerimi büyütmeme fırsat vermeden kulaklığı kulağımdan çıkardı. "Ne dinliyorsun?"

Arkadaşları bizi izleyerek pis pis gülümsedi, elbette Esra hoşnut olmamıştı. Onların bakışlarından rahatsız olarak kıpırdandım. "Duman."

"Bakalım." Kulaklığın sol tarafını hiç tiksinti duymadan kendi kulağına taktığında, ben hâlâ alık alık ona bakıyordum. Tatlı gamzelerinden gözlerini ayırırsam Allah affetmezdi. İri, uzun boylu, sporla beraber gelişmiş bir vücuda sahipti. Kıvırcık saçlarını üfleyerek alnından uzaklaştırırken, gözlerini kısarak kulağını şarkıya verdi ve biraz sonra gözlerimin içine bakarak şarkıdan bir sözü mırıldandı. "Ölmeden son bir defa, belini kavrasam yeter..."

Bütün vücudum karıncalandı.

Bakışlarımı önüme düşürerek titreyen ellerimdeki telefonu kucağımda sabitledim ve bir daha asla ona bakmadım. Yan yanaydık, bacağı bacağıma hafifçe temas halindeydi. Terlemiş, kızarmıştım. Aynı telefondan, aynı kulaklıktan, aynı şarkıyı söylüyorduk. İçimizi aynı şey okşuyordu. Ona ilk kez bu kadar yakındım.

Metro durdu.

İnsanlar indi.

Ve metro yoluna devam etti.

Artık sona yaklaşıyorduk, son durağa. Metroda çok az insan kalmıştı ve yanılmıyorsam hepsi dershane öğrencisiydi ve dershaneye gidiyor olmalılardı. Birkaç dakika sonra inecektik, onunla paylaştığım bu an belki de ilk ve son olacaktı. Bu yüzden gözlerimi kapattım. Bu anı en derinden hissederek tadını çıkardım. Platoniği olduğum çocukla son zamanlarımın en güzel anını geçirdim.

Ta ki, o ana dek.

Bir gürültüye kadar.

Önce anlamadık. Metroda on kişiden fazlaydık ve gürültüyü hepimiz duymuş, susmuş, birbirimize bakmıştık ama ses bu kez daha yüksek çıktığında, hepimiz o sesi takip ederek metro camlarından dışarıya baktık. Gördüğüm ilk şey, sarsılan tavan oldu. Metronun üzerindeki yüksek tavan sarsılıyor, duvarlarından taşlar dökülüyordu. Ağzım bir karış açıldı ve korku kalbimi yaktı. O andan sonra yaşananlar da, bu ana kadar yaşananlardan daha korkutucu oldu.

Sallanan, taşları dökülen yüksek tavan uzaktan yakına doğru, gürültüyle yıkılmaya başladı ve kulakları sağır edecek sesler çıkardı. Hepimiz çığlık atarak, hâlâ ilerleyen metronun diğer ucuna doğru koşmaya başladık ama ne yaptığımızın çok da bilincinde değildik. Tavan yıkılıyordu ve metro ilerledikçe, yıkılan tavan rayların üzerine düşerek arkamızda bir yığın oluşturuyordu. Her şey o kadar hızlı ve ani gelişmişti ki, çığlık

atarak kaçışmaktan başka şey yapamıyorduk. Yol çöküyor, taş yığınları ardımızda kalan rayların üzerine düşüyor ve metronun arkasında birikiyordu. Boğazım düğümlenmişti. Sanki içime korku yağmurları yağıyormuş gibi korku seline kapılmıştım. Ne yaptığımı, nereye gittiğimi bilmiyordum.

Yol çöküyor, yığılan taşlar üst üste biriktiği için bir duvar gibi metronun arkasında engel oluşturuyordu. Bir an sonra ışıkların gidip geldiğini gördüm ve birkaçının ilkyardım düğmesine basarak bağırdığını duydum. Karanlıkta kaldığımızda çığlıklar biraz daha çoğaldı, Metro durdu ve son durağa geldiğimizi anladığımda çaresizce etrafımda döndüm. Göremiyordum ama bağırtılardan anlıyordum ki herkes kapılara koşturuyordu. Dizlerim titrediği için hareket edemedim ve birisi karanlığın içinde titreyen elimi bulup beni kendisiyle beraber dışarı çektiğinde onun kim olduğunu kalbimin derininde hissettim.

Oğuz'du.

Çünkü esas oğlanlar daima kurtarıcıdırlar.

Herkes aynı anda aralanan kapıdan dışarıya âdeta birbirini ittirerek fırladığında ben Oğuz'un eline sıkıca yapıştım. Karanlığın içinde biri telefonunun fenerini yaktı ve metrodan düzlüğe çıkarak korkuyla birbirimizin suratına baktık. Ter, kan, korku, dehşet, şok içindeydik. Sonra dönüp raylara ve etrafımıza baktık; bir yığın taşın ve betonun yıkılarak üst üste bindiğini ve çıkış yolunu kapattığını gördük. Taşlar öyle birikmiş ve üst üste gelmişti ki, âdeta bir tavan oluşturmuş ve gökyüzünü görmemize engellemişti. Yol metro istasyonuna çökmüş, ışıklar arızalanmış, istasyonun tüm iyimser imkânları devre dışı kalmıştı. Önümüzde ve arkamızda koskocaman, büyük bir duvar vardı ve hepimiz o duvarın önünde küçücük kalmış, manzaraya bakıyorduk. Kesif korku, konuşmamıza hatta ağzımızı açmamıza izin vermiyordu. Elimin içindeki el hâlâ sıcaktı ama benim ciğerlerimdeki hava boşalmış, tenim buz kesmişti. Herkes galeyana geldi, bağırdı, küfretti.

"Neler oluyor?"

"Ne boklar dönüyor?"

"Hassiktir!"

"Kamera nerede amına koyayım? Bu nasıl şaka!"

"Bu hayatın *seni siktim lan* deme şekli falan mı?"

Çıkış yoktu. Her şey önümüze yığılmış, yığılmaya da devam ediyordu. Yalnızca, başımızın üzerindeki tavan sallansa da hâlâ yıkılmadan duruyor, bir mucize bizi ölümden kurtarıyordu. Sanki deprem olmuş, biz enkazın altında kalmıştık. Metro durmuş ama inen bir şoför olmamıştı çünkü yeni metroların şoförsüz olduğunu biliyordum. Yol şatafatlı şekilde, gürültüyle ama her an azalarak önümüzde birikti ve bizim tüm çıkışlarımızı kapattı. Burada, tam bu noktada kapana kısılmıştık ve önümüzdeki taşları kaldırıp atmamızın imkânı yoktu. Âdeta bir enkazın altındaydık. Bir felaketin, çıkmazın, çıkışı kayıp bir istasyonun içindeydik.

Yere ne kadar yakınsak yıldızlara o kadar uzaktık.

Ve çıkışı bulmak için insanlığımızı kaybedeceğimizden henüz habersizdik.

"Her kalp atışının bir hikâyesi vardır."

2

TANIŞMA

Bir saattir buradaydık.

Ve açıkçası görünen oydu ki, sıçmıştık arkadaşlar.

Hâlâ şaşkınlık içerisinde, yüreğimdeki korkuyla, şaşkınlıkla ve kırpıp durduğum gözlerle etrafta tıpkı diğerleri gibi dört dönüyor, çıkış arıyordum ama her yerde yığınla taş vardı ve çıkış kapanmıştı. Olduğum yerde, dipdiri bir korkuyla beraber trenin içerisine bakıyor, sesleri duymamaya çalışıyordum ama her şey netti. Ağlıyor, bağırıyor, hâlâ telefonlarıyla aramalar yapmaya çalışıyorlardı. Birbirlerine bu saçmalığın sebebini soruyor, tüm bunların mümkün olmadığından bahsediyorlardı. Işıklar kapandıktan birkaç saniye sonra açılmıştı ve ara ara gitse de hepimiz birbirimizin yüzünü o an görebiliyorduk. Sistem arızalandığı için trenin içindeki yardım butonları bir işe yaramıyordu. Ağlayan küt saçlı, yeşil montlu kıza umutsuz bir bakış atarak kollarımı birbirine sardım.

O kadar yüksek sesli ağlıyordu ki sinirim bozulmuştu.

Birkaç dakika sonra çocukların hepsi bir çıkış aramaktan vazgeçerek o duvarın önüne geçip yan yana oturduklarında, ölümcül bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte duyulan tek şey, nefes alıp verişimizdi. Sorgulamayı bırakmış, çare arayışına

bir ara vermiş ve yalnızca birbirimize bakar olmuştuk. Ben hepsinden biraz daha kenarda sırtımı duvara dayamış, bacaklarımı kendime çekmiş vaziyetteydim. Montum kalındı ama burası cidden soğuktu. Birbirini tanıyan insanların hepsi yan yana oturmuş, birbirine sokulmuşlardı ve bilin bakalım burada yalnız oturan bir tek kim vardı?

Tabii ki ben!

Duvarın en başında Oğuz oturuyordu ve Esra onun yanında çaresizce ağlıyordu. Selim de Esra'nın hemen yanındaydı ve Selim'in yanında sırasıyla Cesur ile Fatih vardı. Cesur'un yanında uzun, âdeta sırma saçlı bir kız vardı ve başını Cesur'un omzuna gömmüş, korkuyla etrafı izliyordu. Cesur'un ona bir ara Arzu diye seslendiğini duymuştum. Arzu'nun yanında da yine onun boylarında ve vücut ölçülerinde olan, daha esmer bir kız vardı. İsmi, Berfin'di. Şu yeşil montlu, küt saçlı kız oydu. Berfin'in yanında da okuldaki herkesin tanıdığı şu ikizler vardı. Akil ile Bakil'di. Onları okulda herkes tanırdı. Ve şey, Akil benim eski sevgilimdi. Tabii, tek sevgilim. Geçen sene onunla iki ay kadar çıkmıştık ve beni zorla öpmek istediğinde onu geri çevirdiğim için benden ayrılmıştı. Sorun değildi çünkü o benden ayrılmasa ben ondan ayrılacaktım. Zaten bir ara boşluğuma geldiği için onunla çıkmıştım. Yoksa ben bu konularda biraz eski kafalıydım, hayatıma yalnızca bir erkeğin girmesini ve ölene kadar kalmasını istiyordum. Akil yakışıklı, eğlenceli bir çocuktu ama ona baktığımda bir şeyler göğsümü tartaklamıyordu. Kısa bir ilişkiydi ve bitmişti. Tabii Akil sık sık benimle tekrar çıkmak istediğini söylerdi ama avucunu yalardı. Benim, öpüşmediği için bir kızdan ayrılacak erkeklerle işim olmazdı. Kafamı salladım. Akil ile Bakil'in yanındaysa okulda tanınan üç kız vardı. Yeşil gözlü olanın adı Melodi, çekik gözlü olan bembeyaz tenli kızın ismi Şüeda ve Şüeda'nın yanında oturan kızın adıysa Ümmü Gülsüm'dü. Ümmü Gülsüm'ün hemen yanında, iri ve sakallı bir çocuk vardı. Bu karışıklıkta adını duymuştum. Neydi? Ha, Keskin.

Oğuz.
Esra.
Selim.
Cesur.
Fatih.
Arzu.
Berfin.
Akil.
Bakil.
Melodi.
Şüeda.
Ümmü Gülsüm.
Keskin.
Ve işte, ben, Bestegül.

Oturduğum yerden hepsini ürkerek ama dikkatle izlediğim esnada, bakışlarım gerçekten rasgele bir şekilde Oğuz'a takıldı ve onun oturduğu yerden o safir renkli gözleriyle beni izlediğini gördüm. Gerçekten bu bakışmayı planlamamıştım ama bu izbe yerde, bu kadar kaybolmuş ve çaresizken bile kalbimin onu görünce hızlandığını fark ettim. Bakışlarımı neden kaçıracaktım ki? Bu yerde başımıza asla haberimizin olmadığı bir şey gelmişti ve midemdeki bu katlanılmaz sıkıntı bir an ona baktığımda azaldıysa neden bakmayacaktım ki? O da diğerleri gibi duvara yaslanmış, bir bacağını ileriye uzatmış, bir bacağını dizinden kırarak kendisine çekmişti ve çenesini dizine yaslamış, doğrudan bana bakıyordu.

Burada on dört kişiydik ama onun baktığı tek kişi bendim.

Ta ki Esra onun kolunu çekiştirene kadar.

Oğuz'un dikkati dağıldığında omzunun üstünden Esra'ya döndü ve ben de daha fazla ona bakmayarak gözlerimi çocuklarda gezdirdim. Çoğunun üstünde mont veya ceketleri vardı ve birbirlerine sarıldıkları için çok üşüyor görünmüyorlardı. Sürekli trene ve raylara bakıyor, çaresizce çıkış arıyorlardı. Yorgun ve bitkin görünüyorlardı.

"Aranızdaki cenabet kim?"

Hepimiz aynı anda bu cümleyi kuran çocuğa döndük. Bu Keskin'di. Hani şu *bu hayatın seni siktim deme şekli falan mı* diyerek atarlanan arkadaştı. Kollarını göğsünün üstünde bağlamış, asabiyetle hepimize bakıyor ve muhtemelen bahsettiği o cenabeti arıyordu. Ben ve benimle birlikte birkaç kişi daha ona göz devirirken, aramızdan birkaçı ağzının içinde söylendi ama ona tek karşılık veren Cesur oldu.

"Vallahi ben sabah gusülümü alıp çıktım."

Tamam, bir yerde kapalı kalmış olabilirdim ama bu neden birbirinden salak birçok kişiyle olmak zorundaydı ki? Bu sefer gözlerimi bile devirmedim ama Cesur ve Keskin bizi süzerek o cenabeti aradılar. Kucağıma bıraktığım çantamın askılarını sıkarken, birkaç kızın hâlâ ağlama sesini duyarak elimi kulağıma kapatmamak için mücadele ettim. Bir anlık gergin sessizlikten sonra ilk konuşan Selim oldu.

"Sizce deprem falan mı oldu?"

Kimse buna cevap vermeden birbirine baktı. Deprem mi olmuştu yoksa yol mu yıkılmıştı? Anlam veremiyordum, hâlâ kafamı toplayabilmiş değildim. "Şunu kapat artık," dedi Oğuz ve ben onun sesini duyduğumda bakışlarımı doğrudan oraya çevirdim. Esra'ya bakarak söyleniyordu. "Anlamıyor musun telefon çekmiyor! Defalarca arama yaparak telefonun şarjını bitirme. Onlar ve ışıkları bize lazım olacak."

Esra azarlanmaktan memnun olmayarak dudaklarını bükerek hıçkırdı ve dolu gözlerle telefon ekranına baktı. Saçı başı dağılmış, rimeli akmış, ruju bozulmuştu. "Aman Allah'ım! Şarjım 33."

Kudur, ağla, benim ki 93.

Selim söylendi. "Evden çıkarken fullemiştin, ne ara bitti..."

"WhatsApp grubunda kızlarla dedikodu falan yaptım. Metroya binene kadar bitmiş, fark etmedim!"

Selim başını arkasındaki duvara vururken, Esra umutsuzca hıçkırdı ve salya sümük ağlamaya devam etti. Bir an bu

halini fotoğraflamayı, buradan kurtulduğumuzda kahkahalarla gülmeyi düşündüm ama o anda cevabını bilmediğim bir soruyla karşılaştım. Buradan kurtulacak mıydık?

"Çişim geldi."

Sessizlik ve düşüncelerimizin arasında duyduğumuz bu çekingenlik dolu kısık sesin sahibine döndüğümüzde onun Melodi olduğunu gördük. Hepimiz ona şaşkınca baktık ama hemen sonra bunun hepimizin sorunu olduğunu fark ettiğimizde yüzlerimize büyük bir dehşet ifadesi yayıldı. Melodi ellerini yüzüne kapatıp utançla inledi. Dalgalı saçları savrulmuş, güzel yüzü örtülmüştü. Hepimiz bir cevap arayışıyla birbirimize baktıktan az sonra, yanımızda duran raylara baktım. Melodi hem utanıyor hem de sıkıştığından dolayı olsa gerek zorlanıyor görünüyordu. Ona yardım etmeliydim. Hepsi arayışla birbirine bakınmaya devam ederken, "Raylar," dedim ve yutkunarak devam ettim. "Bir süre tuvaletimiz olacak sanırım."

Hepsinin yüzündeki ifade bir an donduktan sonra öğürdüler ve Melodi korkunç bir şekilde raylara baktı. Bir an midem bulandığında, "Haklı," diyerek beni onayladı Oğuz. O an kendimi daha güçlü hissettim. "Melodi, Bestegül sana yardımcı olacaktır."

Melodi umutla bana döndü. "Gerçekten oraya benimle iner misin?"

İyi niyetli bir kıza benziyordu ve kötü niyetli de olsa zaten kimseyi geri çeviremezdim. Elbette ona yardımcı olurdum. Bir an diğer kızlara baktım ama hiçbirinin yardım etme gibi bir isteği yok gibiydi. Sadece merakla bizi izliyorlardı. "Elbette inerim," dedim rahatlaması için ona gülümserken. "Gel."

İkimiz de raylara inmek için oturduğumuz yerden kalktığımızda, erkekler kafalarını önüne eğmiş ve Melodi'nin daha rahat olmasını sağlamışlardı. Melodi'nin yanına vardığımda elimle omzunu sıvazlayarak onunla birlikte raylara inmek için yürüdük. Raylar biraz aşağıda kalıyordu, inmek zorluk

çıkarabilirdi ama birbirimize kolaylık sağlayacağımıza emindim. İnmek için başımı eğerek raylara baktım ve önce oturup sonra ayaklarımı sarkıtarak inmenin daha kolay olacağını düşünürken arkamda bir hareketlilik hissettim. Az sonra biri hafifçe sırtıma vurdu. "Ben inip sizi alayım."

Oğuz, ben daha ağzımı açmadan önümden geçti ve o büyük bedeniyle olduğumuz düzlükten aşağıya, rayların üzerine tek seferde atladı. Hafifçe sersemlemiş olsa da ona nasıl bir şaşkınlıkla baktım bilmiyorum ama bu onu gülümsetti. Çocuklar, arkamızda bizi izliyordu. "Sizi buraya alayım," dedi Oğuz etrafa bakınırken. Üzerindeki ceketinin altından beyaz gömleğini görüyordum. Önümüzdeydi. Elini bana uzattı. "Gel, indireyim seni."

Beni indirmesi için elimi ona uzattığımda kolumun tümüyle uyuştuğunu hissettim. Bir eli belimden tutarken, diğer elini sırtıma yasladı ve ben onun omzundan destek alırken ayaklarımı yerden keserek beni raylara indirdi. Ayaklarım demirlere değene kadar uçtuğumu, büyülü bir hissin içinde salındığımı hissetmiştim. Oğuz, belimi okşayarak beni bıraktıktan sonra ölçülü bir gülümsemeyle Melodi'ye baktı ve onu raylara indirmek için kucakladı. Beni tuttuğu gibi belinden tutmadı, vücuduna yaslamadı, okşayarak bırakmadı, gamzelerini göstermedi. Sadece indirdi.

Oğuz bize arkasını döndüğünde Melodi'yle birlikte ondan uzaklaştık ve ona gözlerden uzak bir yeri seçtim. Önünde, ona arkamı dönmüş bir şekilde durarak işini halletmesini bekledim. Oğuz da az ileride, benim gibi arkasını dönmüştü. Çocukların bir şeyler konuştuğunu duydum, hepsi korkuyordu. Ben de öyle, çok korkuyordum. Başımıza gelen bu talihsizliğe, adının ne olduğunu bilemediğim bu şeye inanamıyordum. Fakat akıl sağlığımı korumalı, dayanmalıydım. Hiçbir şey sonsuz değildi. Elbet kurtulacak...

Ah hayır, çiş sesi.

Bu sesi herkesin duyduğundan şüphe bile duymayarak elimi alnıma vurduğumda, bunu hepimizin yaşayacak olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Ah, Melodi çok utanmış olmalıydı. Bana peçetem olup olmadığını sorduğunda ona cebimdeki temiz peçetelerden birini verdim ve işini hallettiğinde, Oğuz'un su istediğini duydum. Az sonra biri pet şişesini Oğuz'a verdi, Oğuz da şişeyi hemen omzunun üzerinden bana attı ve ben de ellerini yıkaması için Melodi'ye verdim.

Ağlıyordu.

Bunu belki hepimiz yaşayacaktık ama Melodi ilk kez yaşayan olmanın utancı içerisindeydi.

İşini hallettiğinde bile Melodi durdu ve dakikalarca sırtını metroya yaslayarak ağladı. Cidden çok utangaç bir kızdı ve yaşadığı şey onu üzmüştü. Ağlama sebebi her şey olabilirdi. Utancı, küçük düşmüşlüğü, korkusu... O ağlarken herkes sustu.

Birkaç dakika sonra Melodi sakinleştiğinde onunla beraber Oğuz'un yanına gittik. Oğuz, Melodi'nin mahcup bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve onu kavrayarak tek seferde yukarı çıkardı. Rayların paslanmış demirlerini izlerken, onun bana uzanan ellerini gördüm ve az sonra o eller belime yerleşerek ayaklarımı yerden kesti. Gamzelerini izlediğim birkaç saniyenin ardından ayaklarımın yere bastığını fark ettim.

Arkamızdan birisi ıslık çaldı.

Cesur'du.

Ellerimi üzerinden çektiğinde saçlarımla kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışarak kalktığım yere yürüdüm. Esra bana ıslak gözlerinin ardından öfkeyle bakıyordu. Bu kız aptal mıydı? Biz kabaca göte gelmiştik, o hâlâ Oğuz'a yürüyordu. Gözlerimi devirerek kalktığım yere oturduğumda Melodi'nin bana baktığını gördüm. Mahcubiyet ve minnet karışımı bir ifade vardı yüzünde. Tanıdığı bir arkadaşı yoktu, onun arkadaşı olabilirdim. Gülümsedim. "Bana arkadaşlık eder misin?"

Mahcubiyeti kırıldı ve gülümsedi. "Olur."

Dizlerinin üstünde yürüyerek yanıma gelip sırtını benim gibi duvara dayadı ve bacaklarını kendine çekerek kollarıyla kendini sardı. Güzel bir kızdı. Yeşil gözlere, dalgalı saçlara, ufak bir buruna ve yine ufak bir yüze sahipti. Dudakları o kadar inceydi ki yok gibiydi. Fısıldadı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Yanaklarım kızardı. "Büyütülecek bir şey değil ya."

"Hayır, öyle," dedi, yanakları ya soğuktan ya da utançtan kızarmıştı. "Hiç kimse yardım etmedi senden başka."

Hayranlıkla Oğuz'a baktım. "Onu unutuyorsun."

Minnetle Oğuz'dan tarafa baktı. "Tabii ki unutmam."

Gülümseyerek önüme döndüğümde, herkesin birbirine daha sıkı sarıldığını gördüm. Üşümüşlerdi ve kendi aralarında bu başımıza geleni sorguluyorlardı. Çantamı kucağıma çekerek ben de ona sarıldım. *Ah, canım çantam!* Hepsinin yüzünü izledim. Hepimiz okulda birbirimizi bir kere de olsa görmüş tiplerdik ama yakın arkadaş olanlar dışında kimse kimseyle tanışmıyordu. Tabii ben onları, isimlerini biliyordum. Farkındalar mıydı bilmiyordum ama buradan çıkmak için birbirimize ihtiyacımız vardı ve bu yüzden tanışmalıydık. Hepsini uzaktan tanıyor olsam da, "Ee," dedim hepsinin dikkatini çekerek. Umutsuz, korkulu gözler bana döndü. "Tanışmayacak mıyız?"

Hepsi iç çekerek omuzlarını düşürdü. On üç kişinin hepsini aynı anda incelemek zordu ama insanları incelemek konusunda iyiydim. Okulda bunu sık yapardım. Arkadaş çevresi çok geniş birisi değildim ve genellikle kantinde otururr, insanları izler ve bir şeyler yerdim. Aslında hayır, çok şey yerdim. Bayağı yerdim arkadaşlar. Her neyse, konu bu değildi. Tanışmamızdı. Hiçbiri tanışmak için bir girişimde bulunmayınca gözlerimi devirerek, "Ben Bestegül," diyerek kendimi tanıttım. Birkaçı yerinde dikleşti, yüzlerinde o sıcak

yaklaşımı görmüştüm. Cesur, Selim ve Arzu, Berfin ve Bakil başlarını sallayarak beni onayladılar. "Sizlerin isimleri ne?"

Gözlerimi, en baştan hepsiyle tanışmak için duvarın başına çevirdim ama zaten duvarın en başında tanıdığım birisi vardı. Oğuz'du ve sanki ismini bildiğimi bildiği için gülümsüyordu. Yine de o rengi pembeye çalan dudaklarını aralayarak, "Ben Oğuz," dedi, gözlerini bir an benden ayırmadan. "Memnun oldum Gül."

Götü başı dağıtma, sakin ol Beste. "Memnun oldum."

Esra üşüme bahanesiyle bir kolunu Oğuz'un koluna sardı, "Üşüyorum," diye sızlanırken bana memnuniyetsiz bakışlar fırlattı. "Beni okuldaki herkes tanır. Eminim sen de tanıyorsundur Bestegül'cüğüm."

Ona boş boş bakarak Selim'e döndüğümde bozuldu ama umurumda olmadı. Selim sıkıntıyla gülümsedi. Dağınık saçlı, basketbol sayesinde gelişmiş bir fiziğe sahip, hoş bir çocuktu. Tabii saftı da, aksi halde hâlâ Esra'yla çıkıyor olamazdı. "Ben de Selim," diyerek nazikçe kendini tanıttı. "Seni görmüştüm okulda, son deneme sınavında okul ikincisi olduğunu duymuştuk."

Evet, öyle bir şeyler vardı. Tamam, ben tam bir inektim ama bundan memnundum. İyi bir üniversitede, moda tasarım okumak istiyordum. Demek okulda çalışkanlığımla biliniyordum. Eh, fena değildi. Gülümsedim. "Birinciliği çok az puanla kaçırdım."

Gözlerini devirdi. "Ben 89'uncuyum."

Kardeş, sınava hiç girmeseydin.

Tabii, bunu ona söylemeden nezaketle gülümseyerek Cesur'a döndüm. Aramızda en az sıkıntılı olan oydu, hatta sıkıntılı bile görünmüyordu. Sakalsız çenesini sıvazlayarak bana çapkın bakışlar attı. "Bence sen beni tanıyorsun Bestegül."

Kıkırdayarak itiraf ettim. "Evet, seni ve Fatih'i tanıyorum."

İkisi de bana samimiyetle gülümsediğinde, Fatih'in yanın-

da oturan Arzu ile Berfin'e döndüm. Arkadaşlardı. "Siz?" diye sordum.

"Ben Arzu."

"Ben de Berfin."

Onlarla da tanıştıktan sonra bakışlarım Berfin'in yanına düştü. Ah, bu diyalogdan kaçamayacaktım. Akil, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, dikkatle beni izliyordu. Bakışları dostça değil, biraz edepsizdi ve bu rahatsız hissettirmişti. Sarı saçları, beyaz teni vardı. Yakışıklı olmadığını söylemezdim ama yakışıklı erkek çoktu ve bunların azı dürüst ve sevilesiydi. Bana imayla bakarak, "Biz zaten tanışıyoruz," dedi ve çapkınca güldü. "Çok yakından."

"Eski sevgililer," dedi Keskin kocaman sırıtarak. "Bak işte, şimdi eğlenceli olmaya başladı."

Oğuz, oturduğu yerde kıpırdandı.

Ona bakmamak için irademe sığınarak bu münasebetsiz cümleyi kuran iriyarı çocuğa döndüm. Keskin, Akil'le bana sırıtarak bakıyordu. Maalesef, bu herif de yakışıklıydı. Tam bir serseriydi, okulda çok vukuatını duymuştum. Bir ara hakkında uyuşturucu kullandığıyla ilgili haberler yayılmış ama kanıtlanmamıştı. Her sınıfta iki kere kalmıştı ve şu an yirmi küsur yaşındaydı. Ona gözlerimi devirdim. "Sevgili değil, kısa bir arkadaşlıktı ve sonlandı. Her neyse, adın ne bakayım?"

Kafasını iki yana salladı. "Keskin."

Son olarak Şüeda ve Ümmü Gülsüm'le tanıştım. İkisinin de burnu biraz havada gibiydi ama nazik kızlardı. Maddi durumları çok iyiydi fakat aileleri onları disiplinli yetiştirmek için şartlarını kısıtlıyorlardı ve bu yüzden bizim okulda okuyup metro kullanıyorlardı. Gözlerindeki küçümsemeyi görmüştüm, bu yüzden onlarla çok konuşmadım. Zengin görünümlü, yapılı saçlara sahip, uzun boylu ve hoş kızlardı. Şüeda beyaz tenli, Ümmü Gülsüm esmerdi. Ezelden beri arkadaşlardı. Saçlarını tepelerinde bağlamış, kürklerinin içine

sığınmış, yalnızca birbiriyle konuşuyorlardı. Hepsiyle tanışarak önüme döndüğüm sırada, Oğuz'un kirpiklerinin altından Akil'e baktığını gördüm.

Umarım beni kıskanmışsındır.

Amin.

Bu şımarıkça düşüncemden utanarak tekrar önüme döndüm ve kuruyan ağzımı ıslatmak için daima çantamda bulundurduğum mataramı hatırlayarak rahatladım. Yıllardır en yakın dostum olan kırmızı çantamın küçük gözünü açarak matarama uzandım ama bilin bakalım ne oldu? Mataranın içinde su yoktu. Ah, bu sabah doldurmayı unutmuştum. Annem sabah aklımı çok karıştırmıştı, bu yüzden aceleyle evden çıkmıştım. *Ah, annem.* Onu bir daha görebilecek miydim? Bu korkunç düşünceyle beraber ürpererek mataramı çantama koyarken, Melodi'nin çantasını açtığını gördüm. Bana yardım etmek isteyerek suyunu paylaşacaktı ama onun da şişesi boştu. Birbirimize bakarak umutsuzca iç çektiğimizde, birkaç adım sesi işittim ve bir gölge üstüme devrildi. Oğuz, elindeki suyu bana uzattı. Kıvırcık saçları, eğilmesiyle beraber önüne düşmüş ve bende o kıvırcık dalgalara dokunma isteği yaratmıştı. "Benim," dedi içmem için suyu bana doğru uzatırken. "Rahatlıkla içebilirsin."

Akil'in sesi duyuldu. "Benim de suyum var, seninle paylaşabilirim."

Ona bakmaya zahmet bile etmeden Oğuz'un uzattığı pet şişeyi aldım ve Keskin'in pis pis gülerek konuştuğunu duydum. "Hızlı olan kızı alır dostum."

Akil veya Oğuz ses etmedi ama ben Oğuz'un gideceğini düşünürken o kendini yanımdaki boşluğa bırakarak sırtını duvara verdi. Yanıma oturmuştu, öyleyse o da benden etkilenmiş olabilirdi. Suyu içtim, şişenin ağzına daha önce onun dudaklarının değmiş olduğunu düşünmek beni ne kadar sapık yapardı? Esra'nın bize kudurmuş bir şekilde baktığını görürken, Selim'in de Esra'ya umutsuz bir şekilde baktığını

gördüm. Bir an gözlerinde o işkenceyi gördüm. Acaba biliyor muydu? Esra'nın Oğuz'a yürüdüğünü görüyor, görmemezlikten mi geliyordu? Ama bunu neden yapıyordu? Aptal olduğu için mi âşık olduğu için miydi? Onun için üzülerek önüme döndüğümde çocukların bir kısmının bize baktığını gördüm. Utandım, Oğuz'un yaptığı hepsinin dikkatini çekmiş olmalıydı. Umursamamalıydım, öyle de yaptım. Herkes ölümcül bir sessizliğe kapıldığında, Melodi'nin elini sıkarak ona güç verdim ve kafamı kaldırıp buradan kurtulmak için Allah'a yalvardım. Burası boğucu ve basıktı. Işıklar, sistem arızalandığı için bir gidip bir geliyordu ve sanırım uzunca bir süre böyle devam edecektik. Telefonumun şarjı epey vardı ama çocuklarınki ne durumdaydı, bilmiyordum. Aydınlatmayı bir süre telefonlarla sağlayacaktık. Peki ya burada nasıl kalacaktık? Çantalarımızda taşıdığımız abur cuburlarımız ve sularımızdan başka hiçbir gıdamız yoktu. Susuzluğa ve açlığa ne kadar dayanacağımızı kestiremiyordum ama sanırım hepimiz kendimize ait olan gıdaları idareli tüketmeliydik. Her şey iç karartıcıydı, bunları düşünürken bile olduğum yerde titriyordum. Hiç ümit göremiyordum. Üstelik kafamızı kaldırıp baktığımızda gökyüzünü görüp mutlu olamıyorduk. Güneş eksikti, bulutlar yoktu. Hava kararduğında bunu bilemeyecek, yıldızları göremeyecektik. Hepimiz sustuk, sırtlarımızı yasladığımız duvardan, başımızın üzerindeki tavana baktık.

Artık hayatımızın alanı bu kadardı; sırtımızdaki duvardan başımızın üstündeki tavana kadar.

Ve bu alanda neler olacağını, yaşayarak öğrenecektik.

"Gölgen bile bu dünya üzerinde
kapladığın alandan daha büyük."

3

AÇLIK

Acıkmıştım.

A C I K M I Ş T I M.

O kadar acıkmıştım ki Oğuz'u bile yiyebilirdim.

Tamam, kabul. Saçmalıyordum ama Oğuz'a bakıp da aklı başında kalmak mümkün değildi ki. Üstelik açlık âdeta başıma vurmuştu. Açlık Oğuz'u yemem için bir bahane de olabilirdi elbette. Oğuz yakışıklı olmanın yanında çok tatlı, sevimli bir çocuktu. Hani şu baktığınızda iç geçirmeden duramadıklarınızdan... Hele o kıvırcık saçları, yanağındaki gamzeleri...

Her neyse, karnım gurulduyordu.

Tabii, bu herkesin ara ara dönüp bana bakmasına sebep oluyordu ama dert değildi. İnsanlık hali, oldukça normaldi. Hem şu an ilgilenilecek son şey benim karın gurultumdu. Melodi hâlâ yanımda, üzüntüyle oturuyordu ve eklemem gerekense Oğuz'un da hâlâ yanımda oturduğuydu. Karnımın yüksek sesli gurultusundan şikâyetçi görünmüyor, yanımda, karnıma sevimli bakışlar atarak oturuyordu. Biraz göbeğim vardı, sınav stresiyle bu sene yemeğe ve abur cubura çok abanmıştım. Oğuz'un göbeğimi fark etmemesini umdum.

Rezil olmak istemezdim. Kendisi bu kadar fitken benim göbekli olmam...

Neyse, dünyadaki tek göbekli ben değildim zaten.

"Acıktım!"

Hadi canım, şaka yapıyorsun!

Salak, hepimiz zaten acıkmıştık da neden tek sızlanan sendin? Bu Esra'yı öldürmek istiyordum. Tamam, kimseyi öldürmek isteyecek kadar vicdansız değildim ama olabilirdim. Bir dakika, zaten Esra'yı burada öldürsem korkudan nalları dikti derdim. Bence bu inandırıcı bir sebepti. Ya da boş verin, tamamen saçmalıyordum. Ya da belki saçmalamıyordum.

Kıs. Kıs. Kıs.

"Hepimiz açız," diyerek ona karşılık verdi Keskin, rahatsız edici bakışlarla Esra'ya bakarken. *Evet koçum, ona öyle bakmaya devam et.* Keskin pis pis güldü. "Seni mi yesek ki?"

Hepimiz şaşkınca ona bakarken, Esra'nın sevgilisi Selim, yerinden atılacak gibi oldu ama yanındaki arkadaşları onu kolundan tuttular. Yaptığı ima pisti ve Esra'dan hoşlanmıyor olsam da onun için beni bile rahatsız edecek kadar edepsizdi. Selim, Keskin'e doğru hırladı. "Esra hakkında doğru düzgün konuş göt herif! Senin götünden kan alırım!"

Ortamdaki gerginlik arttı ama Keskin pislikçe gülümsemeye devam ediyordu. Esra şaşkındı ama bunun yanında gözlerinde korku dolu bir bakış da vardı ve buna anlam verememiştim. Oğuz yanımda omuzlarını dikleştirirken, Ümmü Gülsüm'ün bakışlarıyla Keskin'i uyardığını gördüm. Aynı sınıfta oldukları için tanışıyor olmalılardı. "Niye ki?" dedi Keskin omuzlarını silkerken. "Esra da bana edepsiz şakalar yapar. Mesela geçen sene bana kucak dansı yaparken..."

Selim kükredi. "Ne diyorsun lan?"

Herkesten bir şaşkınlık nidası koparken, Selim ani bir şekilde ayağa fırladı ve Cesur ile Fatih de onu durdurmak için ayağa kalktılar. Oğuz da ayağa kalkmış, arkadaşına doğru yürürken Esra'nın şaşkınlıktan donduğunu gördüm. Ben ve

Melodi şaşkınlıkla birbirimize baktık. Akil sırıttı, Bakil olayı endişeyle izledi. Şüeda ve Gülsüm ürkmüş, onlara aşağılar şekilde bakıyorlardı. "Kucak dansı," diyorum dedi Keskin, hâlâ çok rahattı. "Yoksa sana hiç yapmadı mı?"

Selim'in aklı çıkmış gibiydi. "Yalan söylüyorsun değil mi?"

"Evet."

Selim dâhil olmak üzere hepimiz bir anlık şaşkınlıktan sonra ona ters ters baktık. Dalga geçiyordu geri zekâlı. On sekizindeki, duyguların en hassas noktasındaki bir kadın hakkında böyle edepsiz konuşmaması gerektiğini öğrenmeliydi. Selim, kollarına asılmış olan Cesur ile Fatih'i silkeleyerek geri yerine oturdu. Parmağını Keskin'e salladı. "Esra olsun ya da olmasın, buradaki kızların tek birini bile rahatsız edersen seni önüne yığıldığımız bu duvara gömerim."

"Niye?" Keskin keyifle gerindi. "Yoksa sen mi rahatsız etmek istiyorsun?"

Selim sinirle dişlerini sıkarken, Oğuz yukarıdan aşağıya, Keskin'e uyarı dolu bakışlar fırlattı. "Burada piçlik parayla değil dostum. Kendine gel."

"Para kimin umurunda? Bunu sadece keyfim istiyor. Keyfim sen böyle istiyorsun değil mi? Bakın, evet diyor."

Oğuz dilini dişleri arasında döndürdü. Arkadaşlar bu çok SEKSİ bir hareketti. Hatta o kadar seksiydi ki, alık alık ona bakakalmıştım. İşte tam o esnada, bu boşluğum sırasında ben ve biz ne olduğunu anlayamadan Cesur yerinden fırladı ve bir anda yanımda biterek kucağımdaki çantayı kaptı. Ben gözlerimi irice açarak çığırdığımda, hepsi şaşkınca ona döndü. Cesur çantamı kucaklayarak geriye doğru kaçmaya başlamıştı. Ben şaşkınlıktan tepki veremediğimden bunu Oğuz benim yerime yaptı. "Cesur, ne yapıyorsun lan?"

"Kusura kalma lütfen," dedi Cesur, çantamın fermuarını açarken. Bu hadsizliği karşısında hepimiz şaşkına dönmüştük. "Sen çantasında yiyecek saklayan bir kıza benziyorsun

ve ben çok açım..." İlk gözü açtığında gözlerini büyüterek çantanın içine baktı. "Oha! Kraker! Hem de büyük paket."

Hadi ya! O krakeri ve birçok abur cuburu dün okul dönüşü almıştım ve döndüğümde çantamdan çıkarmayı unutmuştum. Açıkçası onların orada olduğunu biliyordum ama yemek için çocukların uyumasını bekliyordum. Sonra uyandırıp onları Oğuz'la beraber yiyecektim çünkü hepsiyle paylaşsam aç kalacaktım. Belki Melodi'yle de paylaşabilirdim. Normalde yardımsever biriydim ama açlıktan ölmek istemezdim. Bu yüzden atıştırmalıkları onlardan saklıyordum ama pislik Cesur benden önce davranmıştı. Krakeri aldığı gibi çantanın diğer gözlerine bakmayı akıl edemeden çantayı yere doğru fırlattı ve krakeri açmaya çalıştı. Yerimden kalkarak dizlerimin üzerinde çantama uzanırken, "Onlar benim," diyerek isyan ettim. "Krakerimi geri ver!"

Cesur krakeri hapır hupur yemeye başladı. "Kusura bakma lütfen, açım."

"Salak!" Çantamı kucağıma alırken ona bağırdım. "Ben de açım."

Çocukların hepsi onun elindeki krakere bakınırken, Oğuz'un ileriye doğru seri şekilde yürüdüğünü gördüm. Cesur'a yaklaştı. "Bu yaptığın ne kadar adil sence?" diyerek onun elindeki krakerime uzandı ama Cesur çoktan geriye sıçramıştı. "O krakeri Bestegül yiyecek. Sen veya biz değil!"

"Ne adaletinden bahsediyorsun?" dedi Cesur, gülmekle kendine acımak arasında kalmış görünüyordu. "Hepimiz öleceğiz bok kafalı!"

Keskin, Cesur'a göz kırptı. "Seni tuttum."

Cesur da ona sırıttığında hayrette kalarak kafamı iki yana salladım. Tamam, çantamda biraz daha atıştırmalık vardı ama o kraker de benimdi. Kusura bakmasın, burada ölmek istemiyordum. Onları sadece Oğuzla paylaşabilirdim. Cesur krakerden birkaç tane daha alacak oldu ki, "Yemeyeceksin,"

diye yükseldi Oğuz, sesi eko yapmıştı. "Eğer yiyecek olursan o geceden bahsederim!"

Cesur, elinde krakerlerle kalakaldı. Hepimiz bilmediğimiz bu diyaloğa anlamsız bakışlar atarken, Cesur ağzının içinde birkaç küfür geveledi ve sonra kraker paketini Oğuz'un eline tutuşturdu. "Neyse, ben de kendiminkini yerim!"

Ve sonra yerine geçerek çantasından çıkardığı krakerini yemeye başladı.

Birkaç dakika boyunca hepimiz onun bu rahatlığına ve ayıbına şaşkınca baktıktan sonra hayretle önlerimize döndük. Ona tek tepki veren pis pis gülen Keskin oldu.

Oğuz gelip yanıma oturarak kraker paketini kucağıma bıraktığında, Esra'nın iğneleyici bakışları üzerimizde oyalandı. "Siz daha önceden tanışıyor muydunuz?" diye sordu Esra rahatsız bir halde. O zaten rahatsızdı ama yüzüne vurmak olmazdı şimdi. "Öyle bir haliniz var. Ya da sanırım Bestegül'ün erkeklerle arası oldukça rahat olmalı ki, Oğuz'a göz süzmeye başladı."

Seni aşüfte.

Ben ona, Keskin'den yediği hakaret için üzülürken, onun laf altı bana sürtük muamelesi yapması çok iğrençti. Dişlerimi sıkarak bu durumdan duyduğum tiksintiyi yüzümde şekillendirdiğimde, "Rahat batıyor galiba," dedim imalı şekilde. "Yoksa kabahatlerinin farkında olup kızarmadan bana rahatlıktan bahsetmezdin."

Ona, gözlerimle Selim'i göstererek neyden bahsettiğimi anlattığımda, yerinde kıpırdanarak bakışlarını kaçırdı. *Seni aptal!* Kusura bakmasındı, kimsenin beni yargılamasına, haksız bir şekilde suçlamasına izin veremezdim. Selim dışındaki herkes neyden bahsettiğimi anlayarak imalı imalı bakıştığında, bakışlarımı önüme düşürerek kollarımı tavırlı bir şekilde önümde bağladım. Kimseyi durduk yere kırmazdım ama Esra beni çok zorluyordu. Melodi eliyle omzumu sıvazlayarak mırıldandı. "Onun yüzünden moralini bozma."

Ona gülümsedim. "Yok yahu, o kim ki?"

Biz Melodi ile konuşmaya devam ederken, "Bestegül öyle bir kız değil," dedi Akil. *He, aptal. Sana kalmıştı zaten.* Gözlerimi devirdim, bunlara düşeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. "Kimseye göz süzmez."

Yoo, Oğuz'a süzüyordum.

Fakat bu ondan hoşlandığım içindi, herkese yaptığımdan değil.

Oğuz benim başımın üstünden Akil'e baktı. Ağzının içinde bir şeyler geveledi ama duymadım.

Hadi, benim için kavga edin.

Şaka şaka. Bunu gerçekten istemezdim. Öyle edepsiz değildim. Zaten öyle bir durumda Oğuz, Akil'i ezer geçerdi. Dilim dilim baklavaları, baklavalarıyla doğru orantıda gücü vardı; dayak yemesi mümkün değildi. Bu aptal düşünceme gülümsediğimde, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, kulağımın yanında. Nefesi gıdıklamıştı. "Seni gülümseten kim?"

Sen demeyi isterdim ama aptal düşüncelerimdi. Yanaklarım hafifçe kızarsa ve utansam da dönüp omzumun üstünden ona baktım. Gözlerinde titreşimleri vardı. Safir hareler yüzümü turluyordu. Saçlarımı karıştırdım. "Sinirlerim bozuldu sanırım."

"Haklısın," dedi, bana hâlâ yüreği kadar yakındı. "Acıktığını biliyorum, krakerini yesene."

Ondan etkilenerek yutkundum. "Krakeri yiyip susayacağım."

"Çantamda birkaç pet şişem daha var," dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. "Sık sık basket oynadığım için yanımda su taşırım. Onları seninle paylaşırım."

Ya gıdığını yediğim...

Aptal aptal ona baktım. "Az sonra yerim o halde."

"Suyum ve ben bekliyoruz."

Altdudağımı ısırarak gülümsediğimde bana göz kırptı ve geniş bir sırıtışla önüne döndü. Yok arkadaşlar, kafayı yemiş olmalıydım. Aksi halde açlıktan kıvranırken ve burada hapis kalmışken gülümsüyor olamazdım. Ama ne yapayım, o cid-

den tatlı ve huzur vericiydi. Bedenimdeki gerginliği kırıyor, düşüncelerimi oyalıyordu. Dönüp onun gamzelerine bakmamak için gözlerimi kapatarak kafamı arkaya yasladım.

Zaten bir süre sonra benim ve diğerlerinin ağzı yüzü kaymaya başladı. Esneyip duruyorduk. Telefonumu çıkarıp ekrana baktım ve saatin akşam on olduğunu gördüm. Olanlar bizi öyle hırpalamıştı ki, sanırım uyursak geçeceğini hayal ediyorduk. Gözlerimiz ağırlaşıyor, vücudumuz kendini bırakıyordu. Seslerimiz kısılınca ilk uyuyan Ümmü Gülsüm oldu ve onun ardından Esra, Melodi ve Cesur uykuya daldı. Berfin ve Arzu haykırarak ağladıktan sonra yorgun düşmüşlerdi. Hepsi olduğu yere sızmıştı. Biz de konuşmayı kesmiş, tavanı izliyorduk. Neden bilmem ama hava iyice soğumuştu ve hepimiz titriyorduk. Keskin, küfürler ederek ve hepimizle dalga geçerek uykuya daldığında, onun ardından geri kalanlar da uyudu.

Uyumamak, karnımı doyurmak için âdeta zor dayanmıştım. Hepsi uyuduğuna göre Oğuz'la bir şeyler yiyebilirdik. Aslında Melodi'ye de yemeğimden vermek istiyordum ama ona daha sonra verecektim, şu an sadece Oğuz'la paylaşmak istiyordum. Oğuz başını çantasına yaslamış huzursuzca uyurken, tatlı tatlı ona bakarak omzundan hafifçe dürttüm. Seslenmek istemiyordum, diğerleri duyabilirdi. Onu dürterek uyandırdığımda bir an endişeyle bana baktı ama konuşacak gibi olduğunda parmağımı dudağıma yaslayarak susmasını söyledim. Âdeta ağzının içine girerek fısıldadım. "Hadi, benimle metroya gel."

Sorgulamadı. Üzerine örttüğü montu sırtına alarak arkama düştüğünde ve biz az sonra metroya bindiğimizde yan yana koltuklara oturmuş, sırtımızı ardımıza yaslamıştık. Dizlerimiz birbirine sürttükçe nefeslerimiz hızlanıyordu. Doğrudan ileriye bakıyorduk. Uyku âdeta gözlerimizden akıyordu ama hem onun hem de kendi açlığımı bastırmak istiyordum. Bir an omuzlarımızın üzerinden birbirimize döndük ve bu

saçmalığa kahkahalarla gülmemek için dudaklarımızı ısırdık. Gamzelerini görünce doğru şeyi yaptığımı anladım.

Sonra durarak iç çektik.

Saçlarımı karıştırdım. "Biliyor musun, benim birden fazla yiyeceğim var."

Loş ışıkta, yüzlerimiz birbirine oldukça yakındı. Nefeslerimiz birbirinin yüzüne çarpıyordu. "Harika. Ye de karnını doyur."

"Düşündüm de..." Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını bilerek cesaretle gözlerine baktım. "Beraber yiyebiliriz."

Gözlerinin içi parladı ama bu yiyecek yemek bulduğu için mi yoksa bu teklifi yaptığım için miydi anlamadım. Yüzümün her yerini izledi. "Bence sen tek başına yemelisin."

"Seninle paylaşmak istiyorum."

Gülümsemesi derinleşti. "Neden?"

"Çünkü paylaşmak güzel şey."

Sırıttı. "Burada bizden başka on iki kişi daha var, onlarla paylaşabilirdin."

Uzatma koçum.

Sırıttım. "Seni seçtim pikaçu."

Kahkaha atmamak için uğraşırken kıpkırmızı olmasını izledim ve nasıl bir cesaretle yaptım bilmiyorum ama paketten çıkardığım birkaç krakeri onun ağzına tıktım. Krakerler ağzına düştüğünde elim dudaklarının üstünde kaldı ve Oğuz bir an duraksayarak yavaşça yutkundu. Utanarak önüme döndükten sonra paketteki krakerleri hunharca yemeye başladım ve birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık. Bu sefer çok utandığımdan dolayı o beni keserken ben ona bakmamış, yalnızca tavanı izlemiştim. Krakerden sonra bisküvimi de onunla paylaştım ve bunlar bizi doyurmasa da açlığımızı bastırarak karnımızdaki gurultuyu dindirdi. Onun verdiği mataradaki suyu içerek kuruyan boğazlarımızın ihtiyaçlarını giderdikten sonra başımızı arkaya yaslayarak tavanı izlemeye başladık.

Ve sonra Oğuz bana teşekkür etti.
Şey, yanağıma bir öpücük kondurarak.

"Zaman sahiden üfler mi yaralarının üstünü?"

4

YALAN VE YALANCILAR

Arkadaşlar, ben galiba âşık oldum.

Midemde börtü böcek geziniyor, kıpırdayıp duruyordu ya da bilmiyorum, tuvaletim de gelmiş olabilirdi. Karnımda bir sancı vardı ve aynısı, dönüp Oğuz'a ne zaman baksam kalbimde de oluyordu. Hâlâ yan yana, metronun içinde, sarı koltuklarda oturuyorduk ve ikimiz de sükûnetimizi koruyorduk. Şöyle ki, Oğuz yanağıma kondurduğu öpücükten sonra utanarak önüne dönmüş, bana bir süre bakamamıştı. Bu gamzeli bey çok tatlıydı ama ben de utandığım için dönüp kendisine bakamamıştım. Yanaklarının kızardığını göz ucuyla görmüştüm ve elimi yanağıma yaslamamak için âdeta zor duruyordum.

Dudakları yumuşacıktı.

Beni öpüp önüne dönmesinin üzerinden yarım saat kadar geçmişti ve her ikimiz de kaçamak bakışlar haricinde göz göze gelmemiştik ama o safir gözlerine bakmayı çok isterdim. Kızarınca çok tatlı olmuştu, ellerini ensesinde, saçlarında oyalıyor ve kıvırcık saçlarını önüne döküyordu. Çocuğa aşırı tatlılık yüklenmişti, benim olamadığım her şeydi âdeta. Az daha sakinleştikten sonra omzumun üzerinden dönüp

ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Ensesini sıvazladı. "Öpücük aniden oldu, kızdın mı?"

Kızmadım yiğidim, senden sürekli aynı performansı bekliyorum.

Elbette bunu söylemedim. Öpücüğünü hatırlayarak biraz kızardığımda, gamzelerini göstererek gülümsedi. *Çapkın mısın lan sen?* Bu düşünceyle beraber duraksadım. "Herkesi öpüyor musun?"

"Ne?"

Yanağımın içini dişleyerek bir an duraksadıktan sonra durumu kurtarmaya çalıştım. "Yani... Beni neden öptün ki?"

"Bir anda oldu," derken dürüst görünüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Sanki saklayacak hiçbir şeyi yoktu. "Şey, herkesi öptüğümden değil... Sadece, senin burada gözlerinin içine baktığın tek kişi olduğumu fark edince, kendimi bunu yapmaktan alıkoyamadım."

Resmen benimle flörtleşiyordu. Gözlerinin içine baktığımı fark etmiş, bunu kaba olmayan bir şekilde söyleyerek bunun hoşuna gittiğini belirtmişti. Kızararak bakışlarımı kaçırdım. "Rahatsız olmadım," diyerek açıkça itiraf ettim. *Umarım gözlerine bakan herkesi öpmüyorsundur, kıvırcık.* "Sen de mi benim gözlerime bakıyorsun? Yani şimdi mantık olarak senin gözlerine baktığımı benim gözlerime bakarak görürsün..." Kıkırdayarak suratımı ona yaklaştırdım ve gözlerimi kocaman açarak ona gösterdim. "Nasıl? Gözlerimin rengi güzel mi? Bir de böyle bak, bir de döneyim böyle bak..." Gözlerimi döndürmeye çalıştım. "Güzeller değil mi? Babamınkilere benziyorlar."

Oğuz'un kısık sesli kahkahası metronun içine dağıldığında, dışarıya taşmasından korkarak onun ağzına bir tane vurdum ama o gülmeye devam etti. Gamzeler, yanağında iki derin göçük oluşturdu ve kalp atışlarım bir dakikada attığının üstüne çıktı. Onun gülümseyen yüzü, ona olan hayranlığımı ekiştiriyordu. Sonra, o gülmeye devam ederken ne dediğimi

ve kimden bahsettiğimi hatırladım. Babam... Sahi, onlar, yani ailelerimiz ne yapıyordu? Eve gelmediğimiz için çok meraklı olmalılardı. Evlerimize dönememiştik, dönebilecek miydik bilmiyordum. Şu an gece yarısıydı, ailelerimiz çoktan telefonlara sarılmış bize ulaşmaya çalışıyor olmalılardı. Neredeyse yarım gündür benden haber alamıyorlardı, uzun saatler geçmişti... Ah, annemi ve babamı özlemiştim. Onların başına da bir şey gelmiş olabilir miydi? Bu bir deprem mi yoksa yol kazası mıydı? Bir an korku ve özlem hissi o kadar ağır bastı ki gözlerim doldu ve Oğuz bunu gördüğünde duraksayarak telaşla konuştu. "Affedersin, dalga geçmiyordum. Sadece komiktin ve ona güldüm, alay etmiyor..."

"Ailelerimiz ne yapıyorlardır?"

Sorum o kadar ani oldu ki, onu hazırlıksız yakaladım ve bu korkuyu paylaştığımızı anladım. Sertçe yutkunarak başını tekrar arkasına yaslarken, "Benim babam kahvede kumar oynuyordur, tek işi gücü bu," dedi düşünceli bir sesle. "Kız kardeşim de annemin eteğine yapışmış, yemek falan istiyordur. Annem işten yorgun argın geldiğinde yemek yapacak hali kalmıyor, kız kardeşimi okuldan döndükten sonra ben doyuruyorum."

"Yaa." İçimin derinden acıdığını hissettim çünkü sesi buruktu. "Aç mı kalmıştır şimdi kardeşin?"

"Yok, annem mutlaka bir şeyler hazırlıyordur."

Babasına sinir olmuştum çünkü çok barizdi. Kumar düşkünü, kahvelerde gezen herifin biriydi ve sanırım evlerini annesinin maaşı döndürüyordu. Benim mutlu bir ailem olduğu için onu anlayamazdım belki ama üzüntüsünü paylaşabilirdim. Altdudağımı dişleyerek parmaklarımı dizinin üzerindeki eline yavaşça dokundurdum. Bu temas ikimizi de gülümsetti. "Şey, kardeşinin adı ne?"

"Piraye."

"Aaa, ne hoş."

"Evet." İç çekti. "Annem şairleri, yazarları çok sever. Be-

nim adımı Oğuz, onun adını Piraye koymuş bu yüzden."

"Çok ince ruhlu bir annen olmalı."

Elinin üzerindeki parmaklarıma baktı. "Uykun gelmedi mi hâlâ?"

"Geldi ama..." Etrafa bakındım. "Her yer çok rahatsız, uyuyamıyorum."

"Hımm." Etrafa bakındı. "Bak, karşılıklı olarak yatabiliriz belki. Ben karşıdaki koltuklara geçeyim, sen burada kal ve uzan. Üzerine de montunu ört, üşüyorsan nefesimle avuçlarını ısıtabilirim."

Eşek sıpası, senin benim kalbimi hızlandırmaya ne hakkın var!

"Yok, ben ısıtırım ya."

Elimi elinin üzerinden alarak yavaşça kendi dizime bıraktıktan sonra kalktı ve karşıdaki koltuklara geçerek uzandı. Ben de tıpkı onun gibi uzanarak bacaklarımı kendime çektim ve montumu üzerime örterek boynuma kadar çekiştirdim. Bir elimi başımın altına koyduğumda, o da benim gibi, bana doğru dönerek yatmaya başladı ve bir elini başının altına koydu. Sessizce birbirimize bakarak gülümsediğimizde Oğuz sol elini boşluğa doğru uzattı ve o an korkmamam için ne yaptığını fark ederek elimi ona uzattım. Parmaklarımız metronun ortasında, havada buluştu ve ben onun gamzelerini görürken kendimi daha az kimsesiz hissettim. Avuçlarımız birbirinin içine yerleşti ve Oğuz elimi sıkıca tuttu. "Burada bir şeye ihtiyacın olursa veya tutmak için bir el istersen bana gel." Sanki benden burada, birbirimizi kollamamız için bir sadakat sözü istiyordu. "İlk seçenek daima birbirimiz olalım."

"Ama senin arkadaşların var."

"Ama sen de varsın."

Bu bir evlenme teklifi mi?

Parmağıma baktım, acaba nasıl bir evlilik yüzüğü giderdi? Gülümsedim. "Tamam."

"Yıldızları görmesek bile gece olmuş olmalı. İyi geceler."

"Yoo, yıldızları görüyorum." *Gözlerinde.*

"Bak sen." Sesi uykuluydu. "Ne tesadüf, ben de görmeye başladım."

"O zaman hayırlı geceler."

"Tatlı rüyalar."

***

Saatler sonra uyandığımda parmak uçlarımın hâlâ bir sıcaklığın içinde olduğunu bilerek gözlerimi açtım ve karşımda Oğuz'u hâlâ uyurken buldum. Gözlerimi kırpıştırarak birkaç huzursuz nefes aldıktan sonra, gülümseyerek gözkapaklarına baktım. Sakin, güzel, gamsız görünüyordu ama sanırım dünyanın en dertli insanlarıydık. Avuç içimdeki kemikli parmaklarına bakarak parmak uçlarımı parmak uçlarına dokundurdum. Dünyanın en şanssız olayını yaşıyorduk ama burada, bu ışıksız yerde hoşlandığım çocukla sıkışıp kalmış olmak sanırım bu durumun tesellisiydi. Kıvırcık saçlarına sessizce güldüm. "Çok tatlısın be! İnanamıyorum cidden. Seni o kadar çok uzaktan kestim ki, şu an elimi tutuyor olman bir hayal sanki..." Bu andan mutluluk duydum. "Acaba seninle bir geleceğimiz olabilir mi? Çıkabilir miyiz buradan kıvırcığım?"

Esneyerek koltukta doğruldum ve metro camından dışarıya, çocuklara baktım. Hepsi benden erken uyumuş olmalarına rağmen uyanamamışlardı. Telefonumu çıkarıp ekrana baktık ve sabahın sekizi olduğunu gördüm. Tam tamına bir gündür buradaydık.

Evet, uyanan yalnızca ben gibiydim ama bir saniye... Eksikler vardı. İki kişi eksikti. Kaşlarım çatıldı ve bakışlarım etrafta o iki eksiği aradı, kim olduklarını anlamamıştım ama sayı olarak orada daha az kişi vardı. Ayaklarımı yere basarak doğruldum ve elimi nazikçe Oğuz'un elinden çekerek kurtardıktan sonra metronun ağzı açık olan kapısından dışarıya çık-

tım. Çocukların yanına yürüyüp dikkatle onları inceledim ve kimlerin eksik olduğunu anladım. Allah aşkına, ikisi birden nereye kaybolmuştu? Diğerlerinin derin uykuda olduklarını anladığımda etrafta onları aramak için bir kez daha arkamı döndüm ve o anda, metronun arkasında onları gördüm. Beni fark etmemişlerdi, doğrudan birbirleriyle ilgileniyorlardı. Görünmemeye dikkat ederek sessizce oraya ilerledim ve duvarı kendime siper ederek onlara kulak kabarttım.

Keskin ve Esra fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Bunun aramızda kalacağına bir daha söz ver," diyordu Esra, işaretparmağını ona sallarken. "Bu geçen sene yaşanan ufak bir hataydı. Isıtıp önüme koyman saçmalık."

Keskin, elinde bir kibrit çöpü döndürürken alaylı gözlerle Esra'yı süzüyordu. "Uzatma, Selim bir bok anlamadı işte." Bir an duraksadı. "Bu çocuğa çok üzülüyorum var ya, çaresizce âşık sana. Niye oynuyorsun kızım çocukla?"

"Sana mı kaldı geri zekâlı!" Esra fısır fısır, duyulmasından korkarak konuşuyordu. "Takılıyoruz biz! Sakın aramızı bozmaya kalkışma!"

"Yalan mı söyledik sanki?" Keskin eğlenmeye devam ediyordu ve sırıtışı bir an kaybolmamıştı. "Bana kucak dansı yapmadın mı? Yaptın. Ben yalan bir şey söylemedim."

Esra'nın titreyen ellerini gördüm. "Çok sarhoştum, tamamen hataydı! Selim'i aldatmak istememiştim."

"Sallama," diye ona karşılık verirken gözlerini devirmişti Keskin. Üzerindeki tozlanmış gömleğini elinin tersiyle silkeliyordu. "Oğuz'a yazdığını herkes görüyor. Şimdi burada Selim'i aldatmak istememiştim palavrası sıkma güzelim." Keskin, Esra'nın yanağından makas aldı. "Oğuz şu kıza ⁄akmış durumda. Neydi, dur... Bestegül tabii! Güzel kucak

sı yapıyorsun ama kusura bakma tatlım, o kız varken

_ de sana bakmam."

vallah koçum.

Böbürlenmek için yanlış bir zaman olduğunu düşünerek kısık, dikkatli gözlerle Esra'nın tepkisine baktım ve yanaklarının öfkeden kızardığını gördüm. "Mevzu ne Beste ne de Oğuz! Emin ol Oğuz, Selim'in sevgilisi olmasam çoktan bana düşmüştü ya neyse... Bak, Selim'e bir daha bununla ilgili imalar yapayım deme! Dayak yediğinle kalırsın haberin olsun!"

"Biliyor musun, korkudan altıma işeyeceğim." Keskin pis pis güldü.

Esra ona yüzünü buruşturarak arkasını döndüğünde, Keskin arkasından onu süzerek kibrit çöpünü dişlerinin arasına aldı ve keyifle sırtını duvara yasladı. Görünme korkusuyla geriye sıçrayarak elimi kalbime yasladım ve görünmediğime emin olarak hızlı adımlarla çocukların yanına ilerledim. Hemen Melodi'nin yanına oturarak yeni uyanmış gibi esnerken, Esra yukarıya çıktı ve beni görerek bir an endişeye düştü. Numara kesmeye devam ettim. "Günaydın!"

Bir şeyler duymadığımı düşünmüş olmalı ki yüz ifadesi rahatladı ve yukarıya çıkarak kalabalığa doğru yürüdü. "Günaydın Bestegül'cüğüm." Kalktığındaki yokluğumu fark etmemiş olmalı ki burada olduğumu sorgulamadı. "Ay sabahları saçların ne kadar kabarıyormuş öyle!"

Gözlerimi devirdim. "Neyse ki benim sadece sabahları öyle! Seninki ne zaman görsem kabarık. Bakım kremi önerebilirim?"

Selim'in yanındaki boşluğa oturdu. "Kalsın canım."

Canın çıksın, kenafir göz.

Birbirimize dik dik bakarak önümüze döndüğümüzde Melodi'nin başı koluma düştü ve bu sarsıntıyla beraber sıçrayarak uyandı. Gözlerini ovalayarak şaşkınca bana baktıktan sonra, "Ah," dedi hayal kırıklığıyla. "Rüya değil miydi?"

Hüzünle gülümsedim. "Kâbus bile değildi."

Üzüntüyle başını omuzumdan kaldırdı. "İnanılmaz! Cidden! Hâlâ buradayız ve hapsolmuş vaziyette, dışarıya çıkamıyoruz. Günaydın bu arada, uyuyabildin mi?"

Hem de ne uyumak...

"Uyuyabildim ya! Çok yorulmuştuk malum, başımı koyduğum gibi uyudum!"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Sevindim." Bir an sonra yüzü düştü. "Açlığını hissediyor musun?"

Karnım deli gibi gurulduyordu. "Çok! Utanmasam oturup ağlayacağım. Ben ramazandan ramazana bu kadar uzun süre aç kalıyordum."

"Ben de!" Ellerini muhtemelen ağrıyan karnına bastırdı. "Ne yapacağız?"

Çocuklara göz attım, hepsi teker teker, sızlanarak uyanıyordu. Beni duymalarını istemediğim için Melodi'nin kulağına yaklaşarak, "Bende biraz atıştırmalık var," dedim kısık sesle. "Seninle paylaşabilirim."

"Ciddi misin?" Gözlerinin içi parladı. Karanlıkta bile ışığı yaktığım için kendimle gurur duydum. "Teşekkür ederim Beste, çok teşekkür ederim."

Bana sarıldığında ona aynı şekilde karşılık verdim ve onun omzunun üstünden, Keskin'in yukarıya çıktığını gördüm. Dişlerinin arasında hâlâ bir kibrit çöpü vardı ve sırıtışı yüzündeydi. Melodi'den ayrılırken, Oğuz'un metrodan çıktığını ve bakışlarının etrafta dolaştığını fark ettim. Ah, beni arıyordu.

Göz göze geldiğimizde kızararak gülümsedim ve o da ensesini sıvazlayarak bana kısacık an diliminde göz kırptı.

Gözünün yağını yerim, şerefsiz.

Kendimi tokatlayarak cıvımamam konusunda uyardıktan sonra sırtımı duvara yaslayarak çocukları süzdüm. Hepsi uyanmış, birbiriyle konuşuyordu. Cesur çantasından krakerini çıkarmış, Selim ve Fatih'le paylaşarak huysuzlanıyordu. "Ben sizinle krakerimi paylaşmak zorunda mıyım gavatlar?"

Fatih krakerleri avuçladı. "Kardeşiz oğlum biz. Krakerin lafını mı yapıyorsun?"

"Kardeşim bak şimdi..." Cesur onun yüzüne doğru konuştu. "Madem kardeşiz, ben yemeyeyim, kardeşim yesin demen gerekiyordu."

Selim bıkkınlıkla inledi. "Da bir susun da!"

Onun Karadeniz şivesine gülümserken, elindeki krakerleri Esra ile paylaşmasını içim acıyarak izledim. İhanete uğramış olması can sıkıcıydı, üstelik kıza güveniyor ve onu seviyor; lokmasını onunla paylaşıyordu. Duyduklarımı taşımak o an çok zor geldi ve yüzüm acıyla buruştu. Esra'nın ve Keskin'in yaptığı ahlaksızcaydı. İç çekerek önüme dönerken, Oğuz'un bir tişörtle ensesini sildiğini gördüm. Terlemişti ve Selim'in yanında, ayakta dikiliyordu. Keskin hepimize göz attı. "Ee, hâlâ ne yapacağımızı bulan olmadı mı?"

Cesur ona gözlerini devirdi. "Sen hepimizden büyüksün, sen neden bir şeyler düşünmüyorsun?"

Keskin yere çökerken halsizce sırıtıyordu. "Düşünerek enerji kaybedemem abisi."

Hepimiz ona göz devirdik. Ne can sıkıcı bir çocuktu yahu! Her an, her durumla eğlenme imkânı yaratabiliyor ve bundan memnuniyet duyuyordu. Saçlarımı karıştırdım, cidden sıkılmıştım bu durumdan. Ne olacaktı? Bugün ne yapacaktık? Bu açlığa nasıl dayanacaktık? Aç, yorgun, bitkin, fersizdik. Çocuklara uzun uzun baktım. Hepsinin yüzünde umutsuzluk vardı. Akil düşünceli şekilde bana bakıyor, Bakil bir tespih çeviriyor, Şüeda ve Ümmü Gülsüm çantasından çıkardıkları bisküvileri yiyerek çaresizce yakınıyorlardı. Arzu başını Fatih'in omzuna dayamış, Bakil'i kesiyordu. Vay arkadaş, ergen olunca demek ki her an her yerde hormonlarımız çalışabiliyordu.

Herkes az ya da çok bir şey atıştırıyordu ama bir tek Berfin beslenemiyordu. Onun için cidden üzüldüm ama bir öğün sonra zaten hiçbirimizin yiyeceği olmayacaktı, biliyordum. Sıkıntıyla inlediğimde Oğuz'un telefonunu kurcaladığını gördüm. Muhtemelen saate falan bakıyordu. Dalgınlıkla

dudaklarını dişlediğinde nabzım coştu ve kızararak önüme döndüm.

Dudaklarını öpmeyi istiyor olamazdım değil mi?

Hem, öpüşmek bana çok saçma gelmişti hep. İğrenç, gereksiz bir eylem gibi. Ne gereği vardı yani? Hem ben öyle edepsiz şeyler yapamazdım, annem beni tavana asardı. Zaten yapmayı istediğim yoktu ama... Yani şey, belki de vardı.

Kıs. Kıs. Kıs.

Melodi omzuma vurdu. "Aa, neye sırıtıyorsun öyle?"

"Hi... hiç."

"Oğuz metronun içinde mi yatmış?" Oğuz'dan yana bakarak omuzlarını silkti. "Çok mantıklı aslında, biz de uykumuz geldiğinde koltuklarda uyuyabiliriz Bestegül."

Ben uyudum bile, hem de enişten le.

İçimden gülerek ona kafamı sallarken, Şüeda'nın yerinden doğrulduğunu gördüm. Ümmü Gülsüm de onunla birlikte kalkıyordu. Sorma gereği duydum. "İyi misiniz kızlar?"

İkisi de mesafeli bir şekilde kafa sallarken, "Tuvaletimiz geldi," dedi Şüeda ve ben ona *tuvalet nereye geldi* diye sorarak iğrenç bir espri yapmadan o devam etti. "Birbirimize gözcülük edeceğiz."

"İhtiyacınız olursa buradayım."

İkisi de birbirlerine yardımcı olarak aşağıya indiklerinde, "Ne kadar yabaniler," dedi Berfin kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak. Arzu onu destekleyerek hararetle kafasını salladı. "Zengin züppeleri işte. Okulda da bakmazlardı yüzümüze, burada da."

Ben buna sessiz kalırken, "Öyle demeyin," dedi Keskin oturduğu yerde gerinirken. "Kalçaları çok güzel."

Hepimiz ona dönerek öfkeyle bakmış olsak da o bunu umursamadı. Selim yorgun gözlerindeki azarlayıcı bakışlarını, kelimeleriyle destekledi. "Bak Keskin misin bıçak mısın bilmem ama buradaki kızları sözlü taciz etmeye devam edeceksen müsaadenle biraz ağzına sıçacağım."

"Oğuz, Bestegül'ü götürüyor ama kimsenin sesi çıkmıyor," dedi Keskin aniden bağırarak. "Günah keçisi ben miyim la?"

"Ağzını topla," diye çıkıştı Oğuz, elindeki su şişesini yerdeki çantasına doğru fırlatırken. Yüzü ne ara bu kadar gerginleşmişti anlamadım. "Benim kimseyi taciz ettiğim yok!"

"O yüzden kızı gece metroya götürdün değil mi?"

Ah, ne? Metroya gittiğimizi mi görmüştü? Görmüştü belli ki! Ama hayır, Oğuz'u metroya ben davet etmiştim ve bunu, onun ima ettiği şey için yapmamıştım. Onunla yemeğimi paylaşmak istemiştim. Çünkü ondan çok hoşlanıyordum, hatta istese yemeğimin hepsini bile ona verebilirdim. Çocukların hepsinin ağzı hayretle açıldı. Esra sinirden gülerek, "Demek biz uyurken siz başka işler peşindeyiz," dediğinde benim öfke dolu bakışlarım ona döndü. "Ne? Oldukça masum görünüyorsun ama öyle olmadığını hepimiz anlamış olduk."

Oğuz, Keskin'e ve ardından Esra'ya dönerek işaretparmağını yüzlerine doğru salladı. "Atıp tutmayın. Evet, Bestegül'ü metroya çağırdım ve bir şeyler konuştuk, hepsi bu!"

Cesur yan yan sırıttı. "Sadece konuştuğunuza emin misiniz..."

Oğuz diziyle onun sırtına vurdu. "Topla ağzını."

Allah Allah! Ne olmuş yani az cilveleştiysek...

Kızların ve oğlanların hepsi imalı imalı bana ve Oğuz'a bakmaya devam ederken, utanacak herhangi bir şey yapmadığımın farkındalığıyla omuzlarımı dikleştirdim. Oğuz kendisinin beni metroya davet ettiği yalanının arkasında durarak beni ele vermemişti. Çünkü bu işler böyleydi. Onu davet eden ben olsaydım sürtük olurdum ama Oğuz beni davet ettiğinde Oğuz sürtük olmazdı. Cinsiyet eşitsizliği falan işte... Dik dik Esra'ya baktım. "Senin benimle derdin ne? Çok affedersin ama sanki Oğuz'la değil de Selim'le o metroya girmişim gibi davranıyorsun. Buradaki kimse bana senin kadar kötü bakmıyor!"

"Hâlâ kendini savunabiliyorsun ya pes!" Esra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben sadece masum görünen uyanık tiplerden hoşlanmıyorum. Bunun Oğuz'la bir alakası yok!"

Akil yan yan Esra'ya baktı. "Bestegül'ün üzerine gitmekten vazgeç artık."

Keskin keyfe geldi. "Oğuz, bu Akil de Beste'ye yürüyor galiba."

Oğuz her ikisine de sabırsız, gergin bakışlar atarak dilini dişlerinde döndürdü. *Vicdansızın çocuğu, ağzını yerim.* Melodi omzumu sıvazlayarak beni sakinleştirmeye çalıştığında tavırlı bir şekilde önüme döndüm. Allah aşkına, nasıl beni yargılayabiliyordu? Kendi ahlaksızca şeyler yapıyor, sevgilisini aldatıyordu ama bunca insan içinde suçlu ben oluyordum. Herkes bana imalı bakıyor, masumiyetimi sorguluyordu. *Alçaklar!* Sinirden ağlayacak gibi olduğumda Şüeda ve Ümmü Gülsüm'ün yanımıza geri geldiğini gördüm. Yüzlerimizdeki ifadelere şaşkınlıkla bakarak kalktıkları yere oturduklarında, burnumun sızladığını hissettim. Sinirden ağlamak istiyordum ve bu yüzden burnum sızlamaya başlamıştı bile! Dolu gözlerimi sertçe silerken, "Ağlıyor musun?" dedi Keskin, oturduğu yerden doğrularak. Hepsinin gözleri tekrar bana döndü. Ah, rezillikti. "Hey! Bak, sadece takılıyordum. Fazla ileriye gittiysem kusura bakma."

Bu herif dengesiz miydi? Şimdi de özür mü diliyordu? Az kalmıştı, çıldıracaktım. Ona ters ters bakarken, Oğuz'un bana doğru hızlıca yürüdüğünü gördüm. O yanıma varıp hafifçe bana doğru eğilirken, "İnsanların onurlarını, gururlarını zedeleyerek onlarla dalga geçemezsin," dedim Keskin'in gözlerine ciddiyetle bakarak. Bir an sırıtışı soldu. "Lütfen bir süre benimle konuşma!"

Omuzlarını silkti. "Keyfin bilir!"

"Şu çeneni artık kapatır mısın?" Oğuz, Keskin'in yüzüne doğru bağırdı. "Herkesi gerdiğinin farkında mısın?"

"İyi ya işte, buradaki kötü çocuğunuz benim."

Gerçekten dengesizdi. İyi miydi kötü müydü anlamıyordum. Sanırım buradaki kimseyi anlamıyordum. Oğuz kotunun cebinden bir paket selpak çıkararak içinden bir tane aldı ve elime tutuşturdu. Çocuklara nasıl bakmıştı bilmiyorum ama hepsi bizimle ilgilenmeye son vermiş ya da öyle görünmeye başlamıştı. Melodi omzumu sıvazlamaya devam ederken, Oğuz'un verdiği peçeteyle burnumu âdeta hınkırarak sildim ve hemen sonra ne yaptığımı fark ettiğimde gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Gülmemek için dudaklarını sıkıyordu. Kıpkırmızı kesildim. "Affedersin ya, ben bir an kendimi kaybettim."

İç çekti. "Çok doğalsın."

Peçeteye bir daha hınkırdım, sonuçta bir kere cool'luğum elden gitmişti. Zaten ağlıyordum, sümüğüm akıyorsa ne yapayım yani! Herkesin sümüğü akıyordu. Burnumu temizleyerek peçeteyi atacak bir yer aradım ve sonra Esra'nın ağzına tıkmayı düşünerek sırıttım. "Ne? Şimdi neden gülüyorsun ki?"

Oğuz'a fısıldayarak cevap verdim. "Bunu Esra'nın ağzına sokmayı düşündüm de..."

Oğuz kafasını geriye atarak büyük bir kahkaha attığında, elim ayağım birbirine girdi ve kalbim âdeta kulaklarımda attı. Kahkahası çok gerçek ve canlıydı; bu anı ölümsüzleştiriyordu sanki. Diğerlerinin hepsi, bu durumda yaşadığımız mutluluğa inanamayarak bize döndüklerinde, altdudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. Oğuz'un kahkahası küçülerek erkeksi kıkırtılara döndü. "Bestegül, inanılmaz derecede doğalsın. Çok hoşuma gitti bu."

Bakışarak cilveleşirken, kalbimin sıkıştığını ve göğsümün daraldığını hissettim. Bu çocuk bana gerçekten bakar mıydı? Fena kız değildim ama ne bileyim... Gerçekten beni beğeniyor muydu? Aptal değildim. Benimle ilgilendiğini görüyordum ama bu yaşta herkes herkesle ilgilenebiliyordu. Önemli olan bana kayda değer bir şeyler hissedip hissetmediğiydi.

Bakışlarımız çarpıştığında onun da gülümsemesi kayba uğradı ve yüzümü uzun uzun izleyerek, benim için o umudu besledi. Bir an elini uzattı, muhtemelen saçımı yüzümden çekecek oldu ama Esra dönüp bize, "Biz burada kurtuluş için fikir üretelim, siz anca gülün," dedi sinirle. "Bize katılıp fikir üretir misiniz?"

Selim ona dönerek yanağından makas aldı. "Bırak, onlar iyi anlaşıyor."

Hey, buraya kadardı. *Cidden!* Selim'in hâlâ ona iyi niyetle davranmasına tahammül edemiyordum. Kız gözlerinin içine baka baka onu aldatıyor, bir de pişkin pişkin davranıyordu. Esra huysuzca bize bakmayı sürdürdüğünde, kaşlarımı çattım. Pişmanlığını, Selim'i önemsediğini görsem belki susardım ama ben aptal değildim. Hem beni azarlamasına hem Selim'i aptal yerine koymasına izin veremezdim. Sinirden kıpkırmızı kesilene kadar soluklandım ve bir an sonra, "Ya sen neyden bahsediyorsun?" diyerek patladım. "Kendine gel! Konuşuruz ve bu seni asla alakadar etmez. Ben senin sevgilin varken bir başka erkeğe yazmana bir şey diyor muyum?"

Bocaladı. "Ne... ne?"

Hepsi hayretle söylenirken, "Selim'in sana olan iyiliğini zerre hak etmiyorsun," dediğimde Selim bana dönerek gözlerini kıstı. "Bestegül, sakinleş istersen; Esra hakkında..."

"Biliyor musun Selim, Esra ve Keskin'i konuşurken duydum. Bu kucak dansı olayı tamamen doğru, Esra sarhoş olduğu bir gece Keskin için dans etmiş ve bunu seninle sevgiliyken yapmış."

Ölümcül bir sessizlik. Evet, olan tam olarak buydu. Oğuz dâhil olmak üzere herkesin yüzüne bir dehşet ifadesi oturdu ve Esra'nın gözbebekleri âdeta dışarıya fırlayacak gibi oldu. Rengi sararmış, ağzı aralanmış, göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Bir an yaptığımın doğruluğunu tarttım ama yalan söyleyenin ben değil de onlar olduğunu hatırladığımda yanlış bir şey yapmadığıma emin oldum. Herkes söylenmeye

başlamadan önce, "İftira atıyor," dedi Esra, titreyen ellerini yumruk haline getirirken. Çenesi seğiriyordu ve gözleri dolmuştu. "Yalan söylüyor! İftira atıyor!"

"Bir de inkâr mı ediyorsun?" dedim bu pişkinliğine inanamayarak. Bir hırsla, bu olayın diğer suçlusu ve şahidine döndüm. Keskin kaşlarını kaldırmış, bizi izliyordu. "Söylesene Keskin, konuşmadınız mı? Uyandığımda sizi gördüm. Konuşuyordunuz işte. Sana, olanları Selim'e söylememen gerektiğini söyledi!"

Yalana ve pişkinliğe tahammülüm yoktu. Melek değildim elbette ama göz göre göre kimsenin kalbini kırmamaya çalışırdım. Fakat Esra o sınırı çoktan geçmişti. Keskin'in kaybedeceği bir şey yoktu, elbette doğruyu söyleyecekti. Selim, Keskin'in gözlerine büyük bir endişe ve ölecekmiş gibi bir korkuyla bakarken, Esra da Selim gibi korkuyla bakıyordu. Ben dâhil olmak üzere herkes ondan doğruyu duymayı beklerken, "Neyden bahsettiğini anlamadım," dedi Keskin, omuzlarını silkerek ve bana anlamsız bakışlar fırlatarak. "Dün kucak dansının sadece bir espri olduğunu söyleyerek konuyu kapattık. Senin neden bugün böyle yaptığını anlamadım..." Çocukların hepsi bana döndüğünde, elimin ayağımın buz kestiğini hissettim. "Kendi metro olayınızı kapatmak için bize iftira atma."

Selim bana üzüntüyle baktı. "Senin hakkında iyi şeyler düşünüyordum Beste, beni hayal kırıklığına uğrattın."

Hepsi bana bir yalancıya bakar gibi bakarken, Esra bıyıkaltından gülerek önüne döndüğünde, "Yazıklar olsun," dedim gözlerimi Keskin'den ayırmayarak. "Doğru söyleyeceğini sanıyordum."

Keskin bakışlarını kaçırarak önüne döndüğünde, düştüğüm durumdan utanarak ve kendimi açıklayamamanın vermiş olduğu güç durumla baş etmeye çalışarak, hepsine sırtımı çevirdim ve yüzümü kucağıma gömerek sessizce hıçkırdım. Dönüp Oğuz'a bakmayı istiyordum ama onun da

bana inanmamış olmasına dayanamayacağımı bildiğim için buna cesaret edemiyordum. Kollarımı bacaklarıma sardım ve gözlerimi ısıran gözyaşlarını bıraktım. Az sonra, sessizce ama içtenlikle ağlıyordum.

Herkes yalancı olduğumu düşünüyordu.

İftiracı olduğumu...

Hem de onların yüzünden!

Ağlıyordum ve ağlarken aynı zamanda bir şeyi fark ediyordum; burada değil bir başkasına, kendi gölgemize bile güvenemezdik.

"Bu yankılar çığlıkların mı yoksa çığlıklarından geriye kalanların mı?"

5

OĞUZ'MUŞ

Biliyor musunuz, iyi ki yemeğimi onlarla paylaşmamışım.

Onlar benim merhametimi hak etmiyorlardı.

Buraya düştüğümüz yetmezmiş gibi bir de birbirinden çıkarcı, yalancı insanlarla birlikte düşmüş olmama tahammül edemediğim bir noktadaydım ve yalnızdım. Onlara sırt çevirerek kendilerinden uzaklaşmamın ve metronun içine girerek oturmaya başlamamın üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti. Esra ve Keskin'in pisliği midemi bulandırmış, Selim'in saflığı canımı sıkmıştı. Aşk veya sevgi insanın gözünü bu kadar kör mü ediyordu? Yok canım, bu Selim bildiğimiz salaktı.

Aldatılmaya devam etsindi o halde, onun için yapabileceğimi zaten yapmıştım.

Bu arada burnum da devamlı akıyordu. Ağladığım için normaldi bu durum ama peçetem orada, çantamın içinde kalmıştı. Şimdi cool'luğumu bozup çantamı almaya gidemeyeceğim için sümüğümü çekip durarak iğrençleşiyordum. Eh, neyse ki yanımda kimse yoktu.

Tam da bu sırada Oğuz'u metro kapısından içeriye girerken gördüm.

Yiğidim.

Bir an varlığına hazırlıksız yakalanarak gözlerimi kocaman açtım ve onun gözlerinin metro içinde dolanarak bana rastlamasını bekledim. Öyle de oldu. Az sonra beni fark ettiğinde kaşlarını çatarak bana doğru yürümeye başladı ve yanımdaki boşluğa oturduğunda, sümüğümü ne yapacağımı düşündüm. İğrençtim belki ama yanında burnumu nazikçe çekebilirdim bence. Ellerimi kucağımda birleştirirken, "Neden geldin?" diye sordum, gücendiğimi belli etmemeye çalışarak. "Gidip Selim'e safın teki olduğunu söyleyerek arkadaşlığını yapsana. Sonuçta biz seninle yeni yanıştık, benim yanımda değil, arkadaşının yanında olmalısın."

"Kız arkadaşımın yanındayım."

Aniden başımı kaldırıp ona baktığımda, onun da yüzümü görebilmek için eğildiğini gördüm ve aramızda bir kalp çırpıntısı kadar mesafe kaldı. *Kız arkadaşım* mı demişti? "Yani kız bir arkadaşımın yanındayım. Şey, arkadaşım demek istedim, hani kız bir arkada..."

"Anlıyorum," dedim tatlı telaşı karşısında kalbim hızlanırken. "Arkadaş, bir kız arkadaş."

Yüzünü buruşturdu. "Her neyse, yanında olmayı istedim işte."

"Bana inandın mı?" Cevabı benim için mühim olan bir soruydu.

"Sana inanırken tereddüde bile düşmedim."

Ben bu çocuğa boşuna sevdalanmamıştım.

İşte buna gülümsenirdi, gülümsedim. Bana inanan Melodi ve Oğuz'du; bu demek oluyordu ki doğru kişileri seçmiştim. Metronun içine girmeden önce Melodi benimle gelmeyi teklif ettiğinde onun bana inandığını anlamış ama yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Evet, Oğuz bana inanmıyor olsaydı kalbim iki kat daha kırılabilirdi. "Teşekkür ederim," dedim, inancı için. Omuz silkti, gülümseye devam ediyordu. "Dürüstlüğün imrendiriyor, hiç bu kadar dürüst davranmamıştım."

"Görüyorum," dedim onu bariz bir şekilde iğneleyerek. Bakışlarımı kaçırdım. "Esra'nın sana karşı ilgisini görmene rağmen bunu Selim'le paylaşmaman pek hoş değil."

Duraksadığını göz ucuyla gördüm, bu kadar net olmamı açıkçası ben de beklemiyordum. Aramızda bir sessizlik oldu. "Selim görmeyi istemiyorsa bunu onun gözüne sokamam," dedi düşünceli bir sesle. "Esra gözüne sokuyor olmasına rağmen bunu görmüyor veya görmezden geliyorsa o onun öz saygısıyla alakalıdır. Benim Esra'ya olan tavrım belli..." Bir an dudakları seğirdi. "Bu seni rahatsız mı etti? Yani Esra'nın bana olan ilgisi?"

Tamamen ne alaka diyemez ama bunu öylece de kabul edemezdim. Zekilik edip ortalama bir cevap verebilirdim. "Selim'in saflığına, sevgisine üzülüyorum. Bu daha çok dürüstlüğe verdiğim önemle alakalı."

Gözlerimin içine bakmaktan çekinmedi. "Demek dürüst insanlardan hoşlanırsın?"

Ne olacaktı yiğidim?

Burnumu sessizce çekmeye çalıştım. "Şimdi dürüstlük olmazsa olmaz diyerek duyar kasamam, elbet insansın, yalan söylüyorsun, bazen ufak, bazen büyük... Doğan bu senin, karşı koyamıyorsun. Fakat bazı şeyler vardır, yalanı olmaz. Bu da onun gibi. Bu gibi durumlarda dürüstlük çok önemli."

"Çok tatlısın."

Apışıp kaldım ve nefesimi tutarak gözlerinin içine baktığımda, onun daha bir ciddiyetle beni izlediğini gördüm. O an nasıl bir tatlılığımı görmüştü bilmiyordum ama bunu söylerken yalansız görünüyordu. Tereddüt etti fakat parmaklarını kaldırarak yanağıma dökülmüş saç tutamını çekti. "Onlar sana inanmıyor diye ağlıyorsan eğer, ağlama. Sen, onların olamadığı şey olup dürüstçe davrandın. Utanması gereken kendileri."

"Biliyorum ama..." Başımı yana eğdim. "Onlar için bir yalancıyım."

"Benim için değilsin."

Ağır ağır yutkundum. "Sen zaten onlardan değilsin."

Saçımı kulağımın arkasına koymasına rağmen parmakları orada oyalanmaya devam ettim. "Değil miyim?"

"Hiç olmadın."

İkisi de gökyüzüne ait olsa bile ay ve yıldızlar hiç aynı olur mu?

Sen aysın, onlar yıldız bile değil.

Oğuz parmaklarını daha fazla tutamayacağını fark ettiğinde başımın yanından çekerek kucağına bıraktı ve dudaklarındaki tebessüm derinleşti. "Sen de onlardan değilsin Beste, hiç olmamışsın."

Altdudağımı ısırarak gülümsedim. "Eyvallah."

Ağzı açık kaldı. "Ha?"

Bazen iç sesim konuştuğu için saçmalamış görünüyordum ve bu da o anlardan biriydi. Durumu toparlamaya çalıştım. "Teşekkürler yani."

Koltukta yayıldı. "Ne demek. Eyvallah."

Pis pis güldü.

İkimiz de önümüze dönerek bir süre sustuğumuzda içimin rahat olduğunu hissettim. Bu metro istasyonunda benim için önemli olan tek insan bana inanıyorsa diğerlerinin inanmaması ne kadar üzerdi? Hiç. Biraz bile üzmemeliydi. Ben zaten sinirimden ağlıyordum, yapılan şey çok alçakçaydı. İyi ve dürüstçe davranıp kaybetmiştim. Kendimizi avutmamıza gerek yoktu. Dünya çoğu zaman böyleydi. Kirli kalpli ve çıkarcı insanlar daima bir yolunu bulurlardı ama kaybettikleri şuydu ki; iyi biri olmanın nasıl huzurlu hissettirdiğini asla bilemeyeceklerdi.

Kendi kendime sırıttım, kendimi seviyordum.

"Bestegül, iyi misin?"

Melodi'nin sesini duyduğumda başımı kaldırıp baktım ve metro kapısının önünde elinde çantamla durarak çekingen bir

şekilde bize baktığını gördüm. Su gibi dupduru olan yüzü soğuktan olsa gerek biraz kızarmıştı. Gülümsedim. "Gelsene."

Oğuz dönüp benim gibi omzunun üzerinden arkasına baktı ve Melodi'yi görerek başıyla selam verdi. Mesafeyi kapatarak yanımdaki koltuğa oturduğunda, "Çantanı getirdim," dedi ince sesiyle. "Yanımızdan ağlayarak çıkınca belki suya falan ihtiyacın vardır düşündüm."

"Çok iyisin." Çantamı kucağından aldım. "Peçeteye ihtiyacım var."

Oğuz güldü. "Evet, son birkaç dakikadır aralıksızca burnunu çekiyorsun."

Ona gülsem mi kızsam mı bilemeyerek çantamın fermuarını açarken, "Az nazik ol da bunu kızın yüzüne söyleme," diye Melodi onu azarladı ve Oğuz bunun üstüne gözleriyle gözlerimi yakaladı. "Hey, şaka yapıyordum. Sen doğalsın ya, doğal esprilerden hoşlanırsın sandım."

Sessizce güldüm. "İzin verirsen sümüğümü sileceğim."

Melodi kıkırdadı. "Vay, çok doğal."

Oğuz kafasını arkaya vurarak önüne düşmüş saçlarını tararken bu fırsattan yararlandım ve çantamdan çıkardığım selpaklardan biriyle burnumu temizledim. Kesinlikle sesli olmuş, her ikisi de buna biraz gülmüştü ama sorun değildi. Oğuz zaten benim sevdiceğimdi, ne yapsa hoşuma gidiyordu ama artık Melodi de bir arkadaşım olduğu için bu halime gülmesi rahatsız edici değildi. Sümüklü mendilimi çantama tıkıştırdım, ne yapsaydım yani? İçerisine bakındım ve yarısı hâlâ duran krakerimi çıkararak kucağıma bıraktım. "Yemek isteyen?"

"Ben!"

Melodi, sakin ol anneciğim.

Onun bu çıkışına hak vererek krakerden almasını izledim ve sonra paketi Oğuz'a uzattım. Bir an krakerlere bakarak yutkunduktan sonra muhtemelen ağladığım için ıslak olan gözlerime baktı. "Yok, sen ye. Eğer açlığını biraz bastırabilirsen ben de alırım biraz."

Bir an çok duygulandım ve ağlamamak için burnumu çektim. "Ih ıh olmaz, beraber yiyeceğiz."

"Neden bunu yapacaksın ki?"

"Çünkü senin aç olduğun yerde ben tok olamam."

Bana öyle bir baktı ki, sanki kundağında ağlayan bir bebeğin derdine derman olmuşum gibi hissettim.

Bana böyle hissettirmesinin heyecanıyla beraber önüme dönerken Melodi'nin imalı bir şekilde gülümsediğini görmüştüm. Cilveleşiyorduk, ne olacaktı sanki. Onun ağzına kraker tıktım. "Ye de büyü Melodi."

İç çekerek kafamı onun omzuna yasladım ve Oğuz'u profilden izledim. Telefonunda birkaç şeye bakıyordu ve o an aklıma gelmişti bu soru. Onun bir sevgilisi var mıydı? Tamam, bana olan ilgisini hissediyordum ama ya sadece takılıyorsa? Sevgilisi olabilir miydi? Okulda onu yakın kadraja aldığım için her anından haberdardım ama sevgilisi olduğunu görmemiştim. Yanında kızlar olurdu ama bu yalnızca arkadaş ortamıydı. Kraker paketini tekrar Oğuz'a uzattım. "Yer misin lütfen?"

Omzunun üzerinden bana dökerek pes etti. Dudağının sol kenarı kıvrılmıştı. "Yerim."

Ya ben de seni yerim aptal!

Krakeri kendi aramızda yiyerek bölüştük ve az sonra boşalan ambalaj paketini çantamın içine tıkıştırarak çantama sarıldım. Sessizleşmiş, umutsuzlaşmıştık. Bazen unutuyor gibi olsak da gerçekler can yakıcı şekilde karşımızdaydı. Bu metroda kalmış, çıkışları bulamıyorduk. Çaresiz, bitkin, kaybolmuş, biçareydik. Umutsuzca iç çektim ve o sırada kapının önünde, kollarını birbirine bağlamış vaziyette duran Akil'i gördüm. Dikkatle bana bakıyordu. Rahatsızca kıpırdandığımda, "Sen onlara aldırma," diyerek seslendi bana, bunu yüksek sesle söylediği için herkesin duyduğuna şüphe etmiyordum. "Ben senin doğru söylediğine inanıyorum. Üstelik seni tanıyorum Beste."

Çok iyisin ama ben böyle numaralara düşmem ya.

Gözlerimi devirdim. "Ay sen de bana inanmasan ne yapardım bilmiyorum..."

Melodi rahatsızlığımın farkına varırken, Oğuz da kafasını kaldırarak Akil'e bakındı ve telefonu cebine koyarak omuzlarını dikleştirdi. Akil bana bozulmuştu. "Bestegül, artık her söylediğime ters tepki vermekten vazgeçer misin?"

Gerildim. Akil'e karşı iyi hislerim olmadığı gibi bir de onunla Oğuz'un yanında konuşmak istemiyordum. Allah aşkına, çocuk beni zorla öpmeye çalışmıştı. Sevgilim olması bu durumu hafifletmezdi. Onunla kimsenin yanında konuşmak istemiyordum.

Oğuz'un sallanan dizine baktım.

"Seninle konuşmayı istemiyorum," diyerek gayet net davrandım Akil'e. "Lütfen her fırsatta benimle konuşmaz mısın?"

Akil metro kapısından içeriye doğru bir adım attı. "Görmüyor musun, ilişkimizi telafi etmeye çalışıyorum."

Oğuz'un dizi daha çok sallandı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, "Ortada bir ilişki kalmadı," dedim sıkkınca. "Akil, ben eski sevgililerimle arkadaş falan olmam. Bu yüzden seninle iletişim kurmamıza gerek yok."

Akil kulağındaki küpesini çekiştirirken dudaklarının ucuyla güldü. "Senin tek eski sevgilin benim Bestegül. Senin ilkin benim."

Oğuz dizini fena sallıyordu.

Ağzım ve gözlerim eş zamanlı olarak aralandı ve şaşkın bir mırıltı çıkarmama engel olamayarak ardına kadar açtığım gözlerimle suratına bakakaldım. Sesi edepsiz imalarla doluydu ve yanlış anlaşılmaya çok müsaitti. *Ne demek ilkin benim yahu! Kahretsin*! Herkesin yanlış anladığına emindim. Öyle ki metronun dışından, çocuklardan ıslıklarla kıkırtılar yükseldi. Keskin'in sesi gülüşünden hemen sonra kulağımı doldurdu. "Oğuz, bu Akil kızı çoktan götürmüş lan baksa..."

Oğuz aniden oturduğu yerden fırlayarak kükredi. "Keşke adamlığın kadar konuşmuş olsan ve hepimiz senin sesinden kurtulmuş olsak."

Islıklar, kıkırtılar, gazlamalar devam ederken ürkek gözlerle Oğuz'a bakakaldım. Esra sesini metroya duyurmak için bağırdı. "Bestegül, Akil gerçekten senin ilkin mi?"

Kendime engel olamayarak çirkinleştim. "Sana ne be sürtük!"

"Aaa!" Esra hayretle bağırdı. "Yalancı, iftiracı küçük şeytan!"

Sinirden kıpkırmızı olmuştum, çatlayacaktım. Hakkımda böyle çirkin konuşmalarından ve düşünmelerinden sıkılmıştım. Çocukların neredeyse hepsi bu atışmamız karşısında eğlenip gülerken, "Bu Beste'yle bizim aramızda," diyerek sinirlerimi hoplatmaya devam etti Akil. Adım adım bana yaklaşmaya devam ediyordu. "Biraz baş başa konuşalım."

"Hayır!" Bunu söyleyen ben değildim, Oğuz'du.

Oha! Kesin bana âşık!

Kıskançlık mıydı? Ya da bana olan ilgisi yüzünden başka bir rakip istemiyor olabilirdi ama bariz olan bir şey varsa Oğuz, Akil'in bana olan ilgisinden hoşlanmamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak oturduğum yerden Oğuz'a bakakaldığımda, Akil'in ellerini beline yaslayarak sinirden Oğuz'a baktığını gördüm. "Sana ne oluyor biraderim?"

Oğuz göğsünü gere gere ona doğru bir adım attı. "Seninle konuşmak istemediğini söylerken yeterince açıktı değil mi biraderim? Düşme kızın peşine."

Akil'in yüzü kasılmıştı, Cesur ve Fatih'in camlardan içeriye baktığını ve yumruklaşarak güldüğünü gördüm. Akil onun omzunun üzerinden bana baktı. "O bir aralar benim kızımdı Oğuz, bu yüzden aramıza girmesen iyi ol..."

"O artık seninle değil ve inan gözlerine bakarsan kiminle olmayı istediğini görürsün." Karşı karşıya, yüz yüze du-

ruyorlardı. İkisi de öfkeli, sabırsız ve tetikte görünüyordu. "Hadi, uza şimdi."

"Sen." Akil parmağını Oğuz'a salladı. "Benimle doğru konuşacaksın."

Keskin dışarıdan kıs kıs güldü. "Ee, yumruklaşsanıza artık."

Hepimiz avazımız çıkana kadar bağırdık. "Sus artık!"

Gülüştüğünü duydum ve ürkek gözlerimi tekrardan Oğuz'a çevirdiğimde karşılıklı olarak durduklarını ve sabırsızca soluduklarını gördüm. Ümmü Gülsüm'ün sesini duydum. "Kavga ettikleri kız da bu kavgaya değse bari..."

Melodi dışarıya doğru bağırdı. "Ne diyorsun sen be!"

Ah, kafayı yiyecektim. Ne oluyordu Allah aşkına? Herkes birbirine girmişti. Ümmü Gülsüm'e kırıldığımı hissettim, benim neyim vardı da uğruna kavga edilmeye değmeyecektim. Tamam, etmesinlerdi tabii ama... Esra'dan sonra bir de bununla mı ilgilenecektim? Yok hayır, ilgilenmek istemiyordum. Hiçbirini umursamamalıydım. Zaten burada kapana kısılmıştık ve hepimizin siniri yeterince bozuktu. Umursamamaya ve sinirlenmemeye çalışarak yerimden hışımla kalktığımda Oğuz omzunun üzerinden bana döndü ve Akil bu fırsattan yararlanarak, "Bu herifle çıkıyor musunuz?" diye sordu bana. "Beni çabuk unuttun herhalde? Sen ne kadar yoksaysan da bizim güzel bir ilişkimiz olmuştu? Seni ilk kez lunaparka ben götürmüştüm."

Sinirlendim ve kendime engel olamayarak bağırdım. "Evet, öyle yapmıştın! Ve gondola bindiğimizde korkudan altına işemiştin!"

Ah hayır, sanırım bunu söylememeliydim.

Bir anlık şaşkınlık dolu sessizlikten sonra metronun dışındaki herkes deli gibi gülmeye başladığında, Melodi'nin elini alnına vurduğunu ve Oğuz'un bana bakakaldığını gördüm. Bu komik değildi. Yaptığım... hoş değildi. Zorlukla yutkunarak Akil'e bakmaya cesaret ettiğimde yüzünün utançtan kızardığını ve ellerinin iki yanında yumruk olduğunu gör-

düm. Çenesi titriyordu. Söylediğim yalan değildi ama bunu onun yüzüne, onca insan arasında vurmak... Kendimden utanmıştım. Akil ağzını araladı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama kahkahaları duymaya tahammül edemeyerek arkasını döndü ve metronun içine, bizden uzak tarafa doğru hışımla yürümeye başladı. Arkasından pişmanlıkla baktım. "Ben..."

İkizi Bakil'in sesini duydum ve hemen sonra metroya girdiğini gördüm. Öfkeyle bana bakıyordu. "Bu yaptığın ileriye gitmekti Bestegül!"

Ellerimi dudaklarıma kapadım. "Bakil, ben..."

Bakil bağırmaya devam etti. "Ona gülüyorlar, duyuyor musun?"

Kahretsin, duyuyordum. Ben ağzımı açamadan, "Bağırıp durma," dedi Oğuz, Bakil'e anlayışlı yaklaşıyordu ama sesinin yükselmesinden rahatsız görünüyordu. "Ağzından kaçırdı, Akil onu çok zorlayınca oldu. O da pis ve yanlış anlaşılmaya müsait imalarıyla Bestegül'ü utandırmıştı."

Bakil sustu ve sinirle homurdanarak kardeşinin peşine düştü. Onları hep bir arada ve birbirlerine destek olurken gördüğüm için birbirlerinin arkalarında durmalarını yadırgamıyordum. Tamam, Akil beni utandırmıştı ama benim de onu utandırmam gereksizdi. Kendimi kötü hissetmiştim, bu kapana kısılmış olmak ve hiçbiri tarafından hoş görüyle karşılanmamak beni incitmişti. Bakil ve Akil âdeta gözden kaybolacak kadar uzaklaştığında ve kahkahalar azalarak bittiğinde, "Seni çok zorladı," dedi Melodi, üzüldüğümü görerek. Teselli etmeye çalışıyordu. "Tamam, bunu söylemeseydin iyiydi ama o da tamamen suçsuz değil. Üzülme Beste."

Omzumu silktim ve ikisine de arkamı dönerek metroda, onlara ters istikamette yürümeye başladım. Gözlerim dolmuştu, bilerek birilerini kırmazdım pek. Onlardan uzaklaşana kadar durmadım. Az sonra kendimi metronun içindeki bir koltuğa bırakarak bacaklarımı yukarıya çektim ve kollarımı dizlerimin etrafına doladım. Birini hak etmediği kadar büyük

şekilde kırmış olmayı kendime yakıştıramıyordum. Bayağı utanmıştım. O olayın üzerine Akil ile sadece bir kez konuşmuştuk ve ben bunun aramızda kalacağına söz vermiştim. Fakat sözümü tutamamıştım, bunu on iki kişi daha biliyordu. Gözlerimi yumdum, şimdi gerçekten yalancıydım. Yüzümü kucağıma gömerek içli içli ağladığım birkaç dakikadan sonra adım sesleri duydum ve çok geçmedi ki yanımda bir karartı belirdi. Kafamı kaldırıp bakmadım ama bu parfüm ve tene has kokuyu anımsıyordum; Oğuz'un kokusuydu. Yüzüme ve dizlerime dağılmış saçlarımın arasından bana bakmaya çalışarak başını eğerken, "Kendini üzme," dedi, sesi oldukça samimiydi. "Sen üzülünce biri daha üzülüyor."

Burnumu çektim. "Yaa. Kimmiş?"

"Adının son harfi Z ile biten biriymiş."

Kalbim küt küt attı. Üzüntüme üzüldüğünü dolaylı yoldan itiraf ediyordu ve bunu yaparken çok tatlıydı. Burnum aktığı için kafamı kaldıramadım ama tebessüm ettim. "Allah Allah, hiç de öyle birini tanımıyorum."

Çok kısık bir gülüş sesi başımın üstüne diken gibi battı. "Biraz daha kopya verebilirim?"

"Mesela?"

"Bu arkadaş seni kırmızı pileli eteğiyle gördüğünden beri aklından çıkaramamış."

Gözlerim iri iri oldu. "Oha!"

"Vallahi."

Kafamı kaldırıp ona baktım ve gördüğüm ilk şey kızarmış yanakları oldu. Resmen bana ilgisi olduğunu açık yüreklilikle söylüyor ve bunu mahcubiyet içerisinde, ürkekçe yapıyordu. Titreyen ellerimi saklamayarak bacaklarımı yere indirdim ve yaşlar gözlerimden boşalmaya devam ederken, "Ağlama," dedi, kaşlarını kaldırmıştı. *Aman Allah'ım!* Resmen platoniğim bana açılmıştı ve kalbim bunun daha ne kadarına dayanırdı bilemiyordum. Nefeslerimiz birbirini yutuyordu. "Sen ağlayınca üzülüyormuş."

"Yaaa." Utançla kıkırdadım. "Kimmiş üzülen?"

Muhtemelen kızarmış burnumun ucuna dokundu. "Oğuz'muş."

KIS. KIS. KIS.

"Zamana yetişmek için insanları erteledin ama zaman senin için hiçbir şey yapmadan, sadece aktı ve geçti."

6

İTİRAF

Aşk, korkumun tesellisi olabilir miydi?

Oğuz'un gözlerine baktığım sürece bir an nerede olduğumu, ne durumda olduğumu, nasıl bir korkuya hapsedildiğimi unutuyordum ama gözlerimi ondan ayırdığımda, vaziyetimizi hatırlayarak korkuyordum. Burada sığıntı kalmış, aç ve susuzduk. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum, birileri elbet bizi er ya da geç bulacaktı ama o zamana kadar ne olacaktı?

Açlıkla nasıl başa çıkacaktık?

Direnci en zayıf olan, bu oyundan ilk elenen kişi olacaktı.

Direnci en zayıf olan kimdi?

Erkeklerin fiziksel dayanıklılığının iyi olduğunu biliyordum, bu yüzden bizlerden biraz daha şanslılardı. Neyse ki benim de direncim yüksekti ama dönüp kızlara baktığımda, hepsinin artık kıvranmaya başladığını görüyordum. Saatler geçiyor, biz her an gerçekle daha fazla yüzleşiyorduk. Üç beş atıştırmalık hiçbirimizi kurtaramazdı. Üstelik bazılarımızın hiç suyu yoktu ve olanlar da kendi yaşamları için olmayanlarla sularını paylaşamazdı. İki gündür burada, metro istas-

yonunun içindeydik. Açlıktan kimimiz isyan ediyor, kimimiz sadece uyuyarak bununla başa çıkmaya çalışıyorduk. Halsiz, fersiz, bitkin, aç ve ümitsizdik.

"Sizce, cehennem gerçekten var mı?"

Bu soruyu soran, Keskin'in kendisiydi. Sırtını duvara dayamış, sigara içiyordu. Onu sigara içmemesi konusunda durduramıyorduk. Oksijenimizin az olduğundan bahsetsek de bunu umursamamıştı. Temiz hava yoktu, içerisi enkaz yığını olduğu için etraf tozluydu ve havalandırma sisteminin ne durumda olduğunu tahmin edemiyordum. Bir insanın kapalı alanda ne kadar kalacağını bilemiyordum ama en azından sahip olduğumuz oksijenin bir de onun sigarasıyla mahvolmasını istemiyordum.

Hepimiz duvarın önünde, duvara yaslanmış vaziyetteydik. Bir yanımda Oğuz, bir yanımda Melodi vardı. Oğuz ile aramızdaki şey neydi bilmiyordum ama ne arkadaş ne sevgiliydik, onu biliyordum. Birbirimizin yanından ayrılmıyorduk ve bu bana daha çok güç veriyordu. Hepimiz Keskin'i kısaca süzdük. "Bence var," dedi Oğuz, sesi bitkindi. "Bu dünyada bu kadar çirkinlik, kötülük, merhametsizlik varsa elbet karşılığı vardır. Kopardığın bir gülün bile gün gelince sana hesap soracağı söylenir."

Keskin sigarasından bir nefes alırken sırıttı. "Bilge bilge konuşup sinirimi bozma."

Ona gözlerimi devirdim, çocuk ölecekken bile aksiydi. Oğuz onu pek kaale almadı. "Ne o Keskin? Ölüm korkun mu başladı?"

Esra gözlerini yumarak kurumuş dudaklarını ıslattı. "Hangimizin başlamadı ki?"

"O zaman ne yapalım biliyor musunuz?" Keskin hepimizin yüzüne bir süre eğlenerek baktı. "Günah çıkaralım."

Cesur gözlerini devirdi. "Oldu olacak cin çıkaralım."

"Sana buradan bir çıkarırım," diyerek ona terslendi Keskin.

Soğuk, halsiz ellerimi birbirine geçirirken, "O kadar ümitsiz

olmayın," diyerek teselli vermeye çalıştım, üstüne alınan herkese. "Tüm ülkenin önceliği şu an bizizdir muhtemelen, televizyonlar bas bas bizim durumumuzu bağırıyorlardır. Kurtarma ekipleri çoktan harekete geçmiştir, bizi kurtaracaklardır."

Belki eksik, belki tam ama elbet çıkacağız.

Esra söylendi. "İki gün oldu!"

"Ölecek değiliz," diyerek ellerimi daha çok ovaladım. "Bir insanın susuzluğa beş gün kadar dayandığını biliyorum."

Hepsi umutlu olmamı yersiz buluyordu ama öylece ölmeyi beklemek benim umudumdan daha saçmaydı. Birleşen ellerimi karnımın üzerine bastırarak bulantı hissini savuşturmaya çalıştım. Son birkaç saattir aralıklarla midem bulanıyordu ve henüz tuvalet ihtiyacım olmamıştı. Sanırım bir şey yiyip içmediğimiz için tuvalet ihtiyacımız doğmuyordu. Eh, en azından bu iyiydi.

Sidik ve kaka kokusu çekmek istemiyordum.

"Ee, ilk kim başlıyor günah çıkarmaya?" diye sordu Selim, elinde boş bir su şişesini çevirip dururken. Sanırım sıkıldığı için Keskin'in bu fikrine sıcak bakmıştı. "Benim büyük bir günahım yok."

Oğuz iç çekti. "Herkesin vardır."

Onun sesini kaç saat sonra yeniden duymuştum bilmiyordum ama o sesi duyunca tepkisiz kalamamıştım. Omzumun üzerinden ona bakındığımda, parmaklarıyla şakağını ovduğunu gördüm. Başı mı ağrıyordu? Endişelendim. Ona baktığımı fark ederek kirpiklerinin arasından beni süzdü ve o an, onun ilgilendiği o kırmızı pileli etekli kız olduğum için düştüğüm şu durumda bile mutlu hissettim. Hafifçe gülümsedi, halsizdi. "İyi misin?" diye sordu, gerçekten merak etmiş görünüyordu.

Al işte! Kesin bana âşıktı.

"Kıs. Kıs. Kıs."

Oğuz durdu. "Ne?"

"Ne ne?"

"O şey neydi?"

"Ne neydi?"

Zayıfça güldü. "Kıs. Kıs. Kıs?"

Hadi canım! İçimden değil de bunu dışımdan mı söylemiştim? Şaşırıp kaldım ve o bana anlamsız bir şekilde bakarken, "O benim gülme efektim," dedim dürüstçe. Belki ölecektik, yalan söyleyip daha fazla günaha girmeyi istemezdim sonuçta. "Bazıları *hi hi hi* diye gülüyor, ben *kıs kıs kıs* diye."

Gülümserken gamzesini gördüm. "Çok orijinal."

"Ben sandığın o kızlardan değilim."

"Kızların nasıl olduğunu pek bilmem." Oğuz kısık sesle, anlatırcasına konuştu. "Sonuçta daha on sekiz yaşındayım. Hayatımda arkadaşlarım dışında bir kız yok, daha çocuk bile sayılırım. Bilmiyorum, yani sizin cinsinizi..."

Resmen bana sevgilim yok diyor...

Tamamdır yiğidim, bundan sonra namusumsun.

Otuz iki diş sırıttığımı, onun dudaklarıma kayan bakışlarıyla fark ettim ve hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Normalde bu kadar haylaz, komik düşüncelerim yoktu ama Oğuz'la olunca, onu düşününce, onunla konuşunca içim sevinçle doluyordu. Elimde değildi, beni mutlu etmesine engel olamıyordum. Önüme döndüğümde çocukların kendi aralarında tartıştığını gördüm. Melodi koluma yapıştı. "Midem çok bulanıyor."

"Açayım, elime kus."

Elini midesine yaslayarak kıvranırken gülümsemeden edemedi. "Bazen çok komik bir kızsın."

"Bu nasıl devrik bir cümle yahu! Türkçen kaçtı?"

"Sayısalcıyım ben."

Gülüştük. Başımı duvara yaslarken, o sırada, "Öyle madem, ilk ben başlayayım günah çıkarmaya," dedi Arzu, başını Cesur'un koluna sürterek. Bildiğim kadarıyla uzun süredir kankalardı. Hepimizin yüzüne bir an baktıktan sonra yüzünü sakladı. "Şey... Ben sevgilimden ayrılmak için onun

telefonundan sahte, kendim kurduğum bir Facebook hesabına edepsiz mesajlar atmıştım. Sonra bir gün buluştuğumuzda onun Facebook hesabına girip benim attığım mesajları göstererek hesap sordum. Beni aldattığını söyleyerek iftira attım, kandırdım işte. Benden ayrılmıyordu, ayrılmak zorunda kaldı."

Kalp kırmak büyük günahtı ve Arzu'nun işlediği gerçekten de büyük bir günahtı. Tamam, basit görünebilirdi ama çocuğun aldatılmış, kandırılmış olması hiç de basit değildi. Esra, Arzu'nun itirafına omuz silkti. "Büyütme bu kadar, eğlenmişsin işte."

Kalpsiz yosma.

Birilerinin duygularını incitmekten bahsederken bu kadar rahat olması beni gerçekten dehşete düşürmüştü. Eğlenmek? Bunun eğlenmekle alakası yoktu, kötülüktü işte.

"Benim en büyük günahım..." dedi Keskin ve dönüp hepimiz ona baktığımızda, gözlerinin dalgın olduğunu gördük. Herkes bir an susmuş, ona kulak vermişti. "Âşık olmak."

Berfin kaşlarını çattı. "Bunun nesi günah?"

"Kız, evliydi."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu beni cidden şaşırtmıştı, aslında hepimizi şaşırtmıştı. Evli birine âşık olmak elbet etik değildi ve onun gerçekten evli birine âşık olması... Üstelik Keskin yirmili yaşlarındaydı ve âşık olduğu kız da tahminen o yaşta olmalıydı. Evli olması büyük talihsizlikti. Sanırım kimse böyle bir soru sormaya cesaret edemedi ve bu sessizlik devam etti.

"Aklıma gelen en büyük günahım, babamın annemi bir başka kadınla aldatıyor olduğunu hâlâ saklıyor olmak."

Vay canına, neler oluyordu böyle? Bu itirafı yapan Selim'den başkası değildi. Aslında bu onun günahı değildi ama günahı saklıyor olmak, gerçekten günah olabilirdi. Bir an için Esra'nın gözlerinde şefkat gördüm. Selim'in elini tuttu. "Bundan haberim yoktu."

Selim omuzlarını silkerek Esra'nın elini okşadı ve sessizlik bir süre daha sürdü. Az sonra Fatih itiraf etti, itirafı sırasında yanakları kızarmıştı. "Lise birinci sınıfta, bir kızı çıplak fotoğrafıyla tehdit etmiştim."

O an Fatih'ten tiksindim.

Cidden, bunu nasıl yapmıştı. Sadece on beş yaşındayken kafası böyle bir çirkinliğe mi basıyordu? Gözlerine baktığımda, şu an bundan pişmanlık duyduğunu görebiliyordum ama bu, yaptığını hafifletmezdi. Oğuz yanımda homurdandı. "Bu ne şerefsizlik böyle!"

Herkes ona kınayan bakışlar attı.

Cesur mırıldandı. "Ben de babamın cebinden sigara çalar, suçu erkek kardeşimin üzerine atardım. Geçen dönem, birçok kez bunu yaptım."

Vay be Cesur, sen de mi?

"Ben de sevgilimi aldattım," dedi Esra. Selim şoke olmuş gözlerle ona baktığında, Esra omzunu silkti. "Seni değil canım."

Selim kocaman açtığı gözlerle ona bakmaya devam ederken, Esra'nın bu itirafı yaparken bile kızarmamış olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Edepsizlik, ahlaksızlıktı. Ah, buradaki bir kişinin bile sıradan, masum bir hayatı yok muydu? Berfin homurdandı ama kurcalamadan elindeki pet şişeyi daha çok sıktı. "Ben onuncu sınıfta, matematik sınavında, boş kâğıdımı bir çocuğun kâğıdıyla değiştirdim ve çocuk o sene sınıfta kaldı. Kalması gereken bendim ama o kâğıtları değiştirdiğim için kalan o oldu."

Cidden mi? Çirkinlik ve ahlaksızlıkta sınır tanımıyorlardı. Duyduğum her itiraf, her günah kötüydü. Başımı iki yana sallayarak onaylamaz bakışlarla onlara baktığımda, "Ne o?" dedi Esra pişkince. "Senin bir günahın yok mu? Ah, yoksa sen bir melek misin?"

"Ben hayatımda hiç sizin kadar çirkinleşmedim."

"Benim en büyük günahım," dedi Akil ve bu şekilde bizim tartışmamıza son vermiş oldu. Dönüp ne itiraf edeceğine

baktık. Akil ile o olay üzerine hiç konuşmamıştık ve zaten herkes, açlığı yüzünden bunu unutmuştu. "Benimle öpüşmediği için bir kızdan ayrılmak oldu."

Bütün gözler bana döndü.

Hadi ama! Neden bunu itiraf etmişti? Kızararak tepki verdiğim için herkes zaten ben olduğumu anlamıştı. Sinirle dişlerimi sıktım ama bu benim değil, onun utanacağı bir şeydi. Oğuz yanımda sabırsız birkaç soluk aldı. "Zorla mı öpmeye çalıştın?"

Akil doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Onu ikna etmeye çalıştım ama..."

"Tamam, sus." Oğuz çıkıştı ve dönüp hiddetli gözlerle Akil'e baktı. Keskin pis pis gülerek geriniyor, diğerleri dikkatle izliyordu. "Kalan son enerjimi de seni döverek harcamak istemem."

Akil gözlerimin içine bakıyordu. "Bestegül, beni affedebilecek misin?"

"Unuttum gitti." Allah aşkına, elbette hem Akil'i hem de onun sebep olduğu kırgınlığı unutmuştum. Yaptığı hoş değildi ama ömür boyu kendisine kinli kalacak değildim. "Akil, vicdanın rahatsızsa diye söylüyorum, unuttum gitti. Sen de unut."

"Yani?" dedi Keskin, sorarcasına. Bana pis pis bakıyordu. İşaretparmağıyla beni gösterdi. "Sen hiç öpüşmedin mi?"

"Kapatın lan şu konuyu." Oğuz'un sesi ilk kez bu kadar yüksek çıkmıştı. Aramızda olan şeyi illa resmileştirmemiz gerekmiyordu. Birbirimize olan yakınlığımızın biz de farkındaydık diğerleri de. Oğuz'un tavrını yadırgamıyorlardı. "Bu mu konuşulacak ha? Ne saçmalık böyle lan."

Keskin sigarasının izmaritini fırlatıp attı. "Kıskandın herhalde."

"Ben de yoksul olduğu için, benden hoşlanan bir çocukla okulun ortasında dalga geçmiştim." Bu itirafı yapan Ümmü

Gülsüm'dü. Karnını tutarak kıvranıyordu. "Sanırım onuru nu kırıp kalbini incitmek günahtı."

"Yoksul olmak onun seçimi değildi," diyerek homurdandı Bakil.

Şüeda iç çekti. "Ben de ablamın sevgilisiyle öpüşmüştüm."

Kusacaktım ama artık! Daha fazla dinlemeyi istemiyordum. İnsanlar neden böyle şeyler yapardı ki? Yasak ve günah olanı yapmaktan mutluluk mu duyuyorlardı? Hoş olan hiçbir yanı yoktu. Kimse ses etmedi, fazlasını sormadı.

Oğuz'a baktım.

Onun büyük günahı neydi?

Ya şu sıfata bakan günah işlemiş olduğuna inanabilir miydi?

"Bir kediye beş gün yemek vermedim ve öldü. İsteyerek olmadı, yemin ederim."

Bakil'in bir kedisi olduğunu ve o kedinin öldüğünü biliyordum ama bu şekilde öldüğünden habersizdim.

Midem... artık daha çok bulanıyordu.

Elimi karnıma daha çok bastırdığımdan olsa gerek Oğuz kafasını yüzüme doğru eğerek araştırıcı gözlerle beni süzdü. Bana, ona duyduğum gibi endişe duyması güzeldi. Ellerimi hafifçe tuttu. "Tenin buz gibi."

"Üşüyorum."

"Neden söylemezsin ki sanki!"

Beni tatlı bir şekilde azarladı ve itiraz etme fırsatı vermeden üzerindeki ceketini çıkardı. Ceketin omuzlarımdan aşağıya düşüşü o kadar hızlı olmuştu ki, şaşırmaya fırsat kalmadan sıcaklığını hissettim. İtiraza yelteneceğimi anlayarak bu itirazın önüne geçti. "Şşt, gel."

Ellerimi, sıcak nefesiyle ısıttı.

"Düşünüyorum da benim büyük bir günahım yok. Yani, hatırlayabildiğim kadarıyla vicdanımı sızlatan bir günahım yok. Sadece, küçükken bakkaldan puding çalıyordum..."

Melodi'nin kızarmış yüzüne baktım. Çalması hiç hem de hiç hoş bir şey değildi. Fakat küçükken diyordu, bu bir teselli olabilir miydi? Kimse onca çirkin itirafın yanında bu itiraftan rahatsız olmamıştı. Oğuz'a döndüm ve ellerimin üzerindeki ellere baktım. Bazı dokunuşlarda söz vardır, bazen kime dokunduysan ona ait kalırdın.

İnanamıyordum!

Platoniğim elimi tutuyordu!

Namusumsun artık, yiğidim.

"Eee, sıra sizde."

Dönüp baktığımda bütün çocukların yorgun da olsa meraklı gözlerle bize baktığını gördüm. İtirafı yapmayan sadece ikimizdik. Hepsi tamamen bize odaklı görünüyordu ama maalesef, benim onları tatmin edecek bir günahım yoktu. Farkında olmaksızın Oğuz'un elini daha sıkı tutarken, "Benim bahsettiğiniz kadar büyük bir günahım," yok dedim dürüstçe. "Kimseyi aldatmadım, kimsenin hayatını karartmadım, ablamın sevgilisini öpmedim, kedimi bilerek ya da bilmeyerek öldürmedim. Yalan söylemiyorum, çok dürüstüm. Alınmayın ama sizler kadar çirkinleşmedim."

"Biz de buna inandık zaten," dedi Şüeda, gözlerini devirerek. "Herkesin bir ayıbı vardır."

"Benim yok!"

"Bırakın," dedi Keskin yanındaki Bakil'i ittirerek kendine daha çok alan açtı. "O külkedisi, mahzenimizin masum, saf kızı. Tek günahı çaresiz şekilde Oğuz'dan hoşlanıyor olması."

Senin ağzını kırmak istiyorum Keskin!

Sürekli insanlarla alay etmek zorunda mıydı? Bunun farkında olsa bile susamaz mıydı? Belli etsem de bunu henüz Oğuz'la bile paylaşmamıştım. Yanaklarım kızardığında bakışlarımı kaçırdım ve hepsinin gözünden itinayla kaçındım. Oğuz bana bakıyordu ama şu an ona bakacak değildim. Hepsinden birkaç mırıltı çıktı. Esra konuştu. "Ee Oğuz'cu-

ğum, senin en büyük günahın ne? Yok mu vicdanını rahatsız eden bir suçluluğun, bir günahın?"

Nefesimi tuttum, benim için hepsinden önemli olan Oğuz'un buna vereceği bir cevaptı. Ondan çok hoşlanıyordum ve diğerlerinin yaptığı gibi bir itiraf yapmasına nasıl dayanırdım, bilemiyordum. Öyle çirkin bir itiraf yaparsa kalbim buna dayanır mıydı? Oğuz'un parmaklarını izlerken, kulağımı ona verdim. Yalnızca ben değil, hepimiz onu izliyorduk. Midemdeki baskı artıyor, kalbimin atışı çoğalıyordu. Oğuz konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Babamı bıçakladım. Fakat hâlâ yaşıyor."

"Umut, hayal kırıklığına gebedir."

7

İLK ÖLÜM

Buradaki altıncı günümüzdü.

Konuşacak mecalimiz bile kalmamıştı.

Bu geçen günlerde artık sanırım telefonlarımıza, saatlerimize bakmayı bırakmıştık. Acelesiz, ümitsiz yaşıyorduk. Az konuşuyor, enerji harcamamaya gayret gösteriyorduk. Bazen tartışıyor, sinir krizleri geçiriyor ama bunun fayda etmediğini anladığımızda sakinleşiyorduk. Susuzluk ve açlık en temel sorunumuzdu, bunun dışında tuvalet ihtiyacımızı karşılaşmakta da zorlanıyorduk ve bu bizi epey utandırıyordu. Hepimiz kirlenmiştik, kokuyorduk ve tüm bu olanlarla başa çıkmaya çalışırken ağlıyorduk. Karnım mideme yapışmış gibiydi, vücutlarımız zayıf düşmüştü. Nasıl oluyor bilmiyorum ama ışıklar artık tamamen sönmüştü ve biz birbirimizin yüzünü zor ayırt edebiliyorduk.

Açlık ve susuzluk gücümü epey emmiş, beni halsiz bırakmıştı. Metronun içinde, titreyen ellerimi ovuşturarak oturuyor ve sık sık yutkunarak boğazımdaki kuruluğun önüne geçmeye çalışıyordum. Suya çok ihtiyacım vardı, boğazımın artık tahriş olduğunu hissedebiliyordum. Elimde yiyecek çok az şey kalmıştı çünkü neredeyse hepsini tüketmiştim.

Arkadaşlar, açıkçası aralarından birini öldürüp yemek istiyordum.

Kan, su ihtiyacımı karşılar mıydı?

Kendi düşüncelerime öğürerek yüzümü buruşturduğumda, metronun dışından yükselen kusma sesini duydum. Çocukların birçoğu mide bulantısı geçirerek kusuyordu ve kusmuk kokusuna artık alışmıştık. Kimsenin kimseyle konuşacak mecali kalmamıştı, hepsi neredeyse ölmeyi bekliyordu ama benim hâlâ umudum vardı. Biri bizi bu enkazın altından kurtaracaktı, biliyordum. Kurtulacağımızı hayal ediyor ama kendime bizi hâlâ neden kurtaramadıklarını soruyordum. Muhtemelen tüm televizyonlarda, haberlerde, gazetelerde durumumuz belirtilmişti ve kurtarma ekipleri buraya sevk edilmiş olmalıydı. Acil bir durumdu, ülkenin gündemine oturmuş olmalıydık ama bizi kurtarmak için çabaladıklarını gösteren hiçbir işaret yoktu. Henüz hiçbir ses duymuyordum, ne olmuştu da burada hâlâ bekliyorduk anlayamıyordum. Ama dayanmalıydım. Dayanabilirdim de. Birkaç gün daha. Hem, benim hâlâ biraz suyum vardı ama öleceğimi hissedene kadar içmeyecektim.

Açtım fakat hâlâ zekiydim.

Oğuz'u bulmak için metrodan dışarıya çıktığımda, azıcık ışıkla yolumu buldum ve dönüp raylara baktım. Bu sefer kusan Ümmü Gülsüm'dü. Zaten aramızda en çok kusan kendisi olmuştu ve âdeta ıkınarak kusuyordu. Ağrıyan başımı ovuşturarak kalabalığın arasında Oğuz'a baktım ve onun karnını tutarak kıvrandığını gördüm. Endişe kalbimi ele geçiriyordu. Ne oluyordu? Yanına nasıl gittiğimi bilemedim ama bir an sonra dizlerimin üstünde, onun yanındaydım. "Oğuz?"

"Beste..."

Herkes kendi derdine derman aradığı için kimse bizimle ilgilenmiyordu. Elimi onun terli alnına yasladım ve korkuyla sordum. "Neyin var senin? Ölecek misin?"

Bir an güler gibi oldu. "Seni burada yalnız bırakacağımı da nereden çıkardın?"

"Şey ben... Affedersin!" Fersiz, safir renkli gözleri gözlerimle buluştu. "Oğuz, karnın mı ağrıyor?"

"Bestegül, sen çok güzelsin biliyor musun?"

Ona tokat attım.

Gerçekten yaptım.

Bir anlık şaşkınlıkla ne yaptığımı bilemedim ve sert tokadımı yanağına indirdim. "Aniden oluyor mu ama yani?"

Yüzü yana doğru savrulduğunda, dudaklarının arasından halsiz bir kahkaha fırladı ve ben o an yaptığım şeyle yüzleşerek utançla yanağına bakakaldım. Ah, nasıl kıymıştım ben ona? Gerçekten bilinçsizce olmuştu. Pişmanlıkla gözlerimi yumdum. Acı çekerken bir de benim tokat atmam... "Hey, acımadı." Uzandı, elimi kavradı. "Bestegül, kızmadım."

"Nasıl oldu anlamadım," diye açıkça itiraf ettim. Ona doğru eğildiğim için yüzlerimiz yakındı. Fısır fısır konuşuyorduk. "Sen aniden güzelsin dediğin için şaşırdım."

"İlk kez mi birisi sana güzel olduğunu söyledi?"

"Yoo," dedim havalı havalı. "Akil de söylerdi bunu, yani biz birlikteyken."

Bana dik dik baktı. "Sorduk mu?"

Terslendim. "Sordun ya!"

"Doğru!"

Yüzünü koluna yaslayarak karnını ovuşturmaya devam ettiğinde, birkaç kişinin öksürdüğünü duydum. Etraf pis kokuyordu ve zaman, aydınlık, karanlık kavramını yitirmiştik. Her şey zifiriydi. Melodi'ye bakındım, Oğuz'un arkasındaydı ve yüzü bembeyaz kesilmiş, gözlerinin feri sönmüştü. Uzanarak elini tuttum. "Melodi, iyi misin?"

"İyiyim canım, asıl sen nasılsın?"

Hepimizin az miktarda yiyeceği olduğu için ölmemize biraz daha zaman vardı. Fakat yiyeceğini tüketmiş olanlar dirençlerini tamamen kaybetmişti. Hâlâ biraz bisküvim vardı

ve biraz daha idare edebilirdik. Birileri bizi burada bulana kadar dayanabilirdik. Melodi'nin buz gibi olan elini ovuşturdum. "İyiyim, umudumu kaybetmedim."

Bakışları yanıma, Oğuz'a düştü. "Onun neyi var?"

Üzüntüyle iç çektim. "Sanırım karnı ağrıyor."

Tekrar ilgimi Oğuz'a verdiğimde, "Midem," diyerek düzeltti beni. "Genetik olarak midemde bir rahatsızlık var, çok yediğimde veya tamamen aç kaldığımda ağrıyor."

"Senin için ne yapabilirim?"

Uzandı ve parmaklarımı tuttu.

"Bunu."

Bunu elbet yapardım, hem de memnuniyetle. Elimi elinden çekmedim ve onun acı çeken yüzüne bakamayarak bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Esra ve Selim beraber ayağa kalkmış, metronun içine yürüyorlardı. İkisinin de yorgun olduğu aşikârdı. Onlar metronun içinde gözden kaybolduğunda bakışlarım diğer çocuklara kaydı. Cesur ile Fatih sıkıldıkları ve oyalanmayı istedikleri için el kızartmaca oynuyor, Arzu ara ara onlara katılmak istiyordu. Fatih benim bakışlarımı fark ederek sordu. "Oynamak ister misin güzellik?"

Aslında olabilirdi. Omuz silktim. "Olur."

Yanlarına gitmek için elimi Oğuz'un elinden kurtarmam gerektiğini fark ettiğimde, ona dönerek elimi hafifçe çektim ama o elimi daha sıkı tuttuğunda gitmemi istemediğini fark ettim. Kıkırdayarak Fatih'e döndüm. "Olmazmış."

Cesur halsizce güldü. "Siz şimdi ne oluyorsunuz?"

Evet, biz şimdi neyiz?

Sahiden? Ne oluyorduk? Aslında buna çok takılmazdım. Birbirimize karşı ilgiliydik ve beraber vakit geçirmeyi sevdiğimiz için genelde yan yanaydık. Gülerek karşılık verdim. "O benim namusum."

Herkesten aynı anda gür bir kahkaha yükseldiğinde, bir an için hepsinin kötülüğünü unutarak yüzlerine gülümsedim. Güleceklerini bildiğim için saçmalamıştım ve zaten amacım

da buydu. Dalga geçerek onları gülümsetmiştim. Allah aşkına, her ne kadar umudumu kaybetmesem de buradan kurtarılmayabilirdik ve son günlerimizi birbirimizi inciterek geçirmektense birbirimizi güldürerek geçirmeyi tercih ederdim.

Tıpkı bir meleğim.

Kahkahalar azalarak bittiğinde, "Aslında çok kafa kızsın," dedi Keskin ve bana karşı kurduğu ilk olumlu cümlenin bu olduğunu fark ettim. "Hayret, okulda nasıl fark edemedim ben seni."

Cesur pis pis güldü. "Kafanı kızların göğüslerinden kaldıramadığın için olabilir."

Gözlerimi devirdim.

Keskin kıs kıs güldü. "Doğru."

Oğuz elimi yavaşça sıktığında bunu bir işaret olarak algılayarak ona döndüm ve gözlerini açtığını gördüm. Safir hareler parlak ve kristalimsiydi. Tekrar ona doğru eğildiğim için yüzlerimiz yakındı. Neden elimi sıktığını bilmiyordum ama ona döndüğümde, alnının kırıştığını gördüm. İnsanlar bize olan ilgisini kaybedene kadar sessizliğini korudu. Az sonra, "Babamı bıçaklamamla ilgili hiçbir şey söylemedin," dedi gergin bir sesle. "Bana olan fikirlerin değişti mi?"

"Hayır hayır," dedim herhangi bir endişeye kapılmasına izin vermeyerek. Gözlerimi kaçırdım. "Tahmin ettim. Bana babandan biraz bahsetmiştin. Çalışmadığını, vaktini kumar oynayarak geçirdiğinden falan. Böyle senaryolar bellidir işte. Kesin annenle tartıştığı bir anda araya girmişsindir ve yanlışlıkla olmuştur. Flash TV'de hep böyle filmler olurdu ben küçükken. Doğru değil mi? Böyle yaşandı bıçaklanma olayı."

Yüzü bir an için kederlendi. "Evet, epey yaklaştın. Bu tarz bir şeydi, sadece annemi koruyordum Bestegül."

Elimi alnına dayayarak terli tenini sildim. "Biliyorum Oğuz."

"Burada hepimize bir kız düşüyor," dedi Keskin, sakallarını sıvazlayarak gülerken. "Benim kızım hangisi?"

"Öleceksin, hâlâ dalga geçebiliyorsun," dedi Şüeda, kısık sesiyle. "İnanılmazsın."

Keskin ayağıyla Şüeda'nın ayağına vurdu. "Seninle metroya gidelim mi?"

"Hani, sen âşık değil miydin?" diye sordum aniden kendime engel olamayarak. "Nasıl bir başkasıyla flörtleşmekten bahsediyorsun?"

"Herkesin aşk anlayışı bir değildir," dedi, gerilmişe benziyordu ama dudaklarında hâlâ alaycı bir gülümseme sallanıyordu. "Âşıksam sadık olmak zorunda değilim."

"Bu iğrenç bir düşünce. İnsan âşıksa zaten nasıl bir başkasını isteyebilir ki?"

"Çünkü kime âşık olduğun her şeyi değiştirebilir," diye yanıtladı beni. "İleride bir zamanda, tabii buradan çıkarsam ve bir mucize olur da başkasıyla evlenirsem bile ona âşık kalmaya devam edeceğim. Anlamadığın işlere burnunu sokma."

Oğuz hafifçe doğrulurken, "Neden onunla konuşuyorsun ki?" dedi bana. "Seni tersleyip duruyor işte."

Kıskandı.

KIS. KIS. KIS.

Bu durumda bile iç sesimin lakayt kalmasına şaşırarak omuzlarımı silktim. "Birileriyle konuştuğunda vakit daha çabuk geçiyor."

"Benimle konuşabilirsin," dedi, sırtını duvara yaslarken. "Ağrın sızın var mı?"

"Midem bulanıyor."

"Doğal," dedi, koluyla alnını silerken. Hepimizin yüzü biraz kirlenmişti ama buna rağmen yakışıklı görünüyordu. "Bizi yakın zamanda kurtaracaklardır. Yol rayların üzerine düştü ve enkaz metronun arkasına kadar uzanıyor. Uzun bir yolun taş yığınını kaldırmak kolay değil. O yığıntıyı biz geçemiyoruz ama onlar geçerek bizi bulacaklardır."

Fısıldadım. "Seslerini duyamıyorum."

"Ben de," dedi ve hemen sonra buna mantıklı bir açıklama getirdi. "Yolun nereden itibaren yıkıldığını bilemiyoruz. Belki kilometrelerce bir yol yıkılmıştır ve o yolun enkazını kaldırdıkları için bize yavaşça yaklaşıyorlardır."

"Belki de."

"Belki öleceğim ama hâlâ yeterince mutsuz hissetmiyorum," dedi ansızın. Gözlerinde kararsızlık arasında kalmış koyu bir gizem vardı. "Acaba bunun seninle bir alakası olabilir mi Bestegül?"

Ayy tansiyonum düşünüyor!

Katya, tansiyon cihazım...

"Garip ama ben de böyle hissediyorum. Şu an deli gibi ağlamam lazım belki ama yeterince mutsuz değilim. Korkuyorum belki ama..."

"Yalnız olmadığını biliyorsun," diyerek tamamladı beni.

"Evet." Sırıttım. "Keskin var."

Burnuma sıktı. "Şakası bile hoş değil taş bebek."

Yanaklarım kızardı. "Taş bebek mi?"

"Hıhı."

Utançla dudağımı dişleyerek bakışlarımı kaçırdığımda onun da yanakları hafifçe kızardı. Bahsettiği şeyde o kadar haklıydı ki. Normal şartlarda çok daha fazla fiziksel ve ruhsal acı çekmem gerekirken biraz olsun iyiydim ve bu doğrudan Oğuz'la ilgiliydi. Onun da benimle aynı şeyleri hissediyor olması mutluluk vericiydi. "Telefonlarınız hâlâ çekmiyor değil mi?" diye sordu Berfin, öylesine sorulmuş, ümitsiz bir soruydu bu. "Birkaç dakika bile çekse keşke. Onlara hangi durakta kaldığımızı söyleyebilsek."

"Söylesek ne olacak sanki?" diyerek kahırlı bir yüzle ona döndü Arzu. "Bu tarafa gelmeleri için bir yığın betonu, belki tonlarcasını kaldırmaları gerek. Günlerce sürebilir bu."

"Ama en azından bütün ülke yokluğumuzun farkındadır ve günlerdir bizi enkazdan çıkarmaya uğraşıyorlardır. Sadece birkaç gün daha..."

"Nefes alamıyorum artık," dedi Melodi. "Gün kavramını yitirdim. Karanlığı, aydınlığı, açlığı, tokluğu hissedemiyorum. Kavramları yitiriyorum. Beynim uyuştu, kaslarım sızlıyor, göğsüm ağrıyor..."

"Hepsi bizde de oluyor," diyerek ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalıştım. "Ama bak, hâlâ yaşıyoruz!"

"Buraya bakın!"

Cümlemin hemen ardından duyduğumuz bu sesle beraber kısa bir duraksama yaşayarak hepimiz başımızı metroya çevirdiğimizde, Selim'in metro kapısının ağzında heyecan ve mutlulukla bize baktığını gördük. Buna bir anlam veremiştim. Gülümsemesi için hiçbir sebep bulamamıştım. Esra'nın sesi metronun içinden yükseldi. "Selim, onlara haber vermemeliydin!"

Selim eliyle bizi çağırdı. "Çabuk gelin, gördüğünüze bayılacaksınız!"

Hemen ardından metronun içine doğru koşmaya başladığında bir an birbirimize bakarak bunu sorguladık ama hemen sonra kalkarak halsizce metronun içine yürüdük. Kapıdan içeriye bir grup halinde girdiğimizde, Selim ve Esra'yı ileride gördük. Bu, Oğuz'la birlikte girdiğimiz kapı değildi. Başka kapıydı. Keskin homurdandı. "Cilveleşmelerini izleyelim diye mi çağırdılar bizi?"

Yanlarına yürürken metro koltuğunun üzerindeki market poşetlerini gördük ve hepimiz bir an inanamayarak duraksadık. Market poşeti? Evet, öyleydi. Hem de içleri dolu görünen market poşetleriydi. Ama nasıl, burada... Hayretimizi gören Selim, "Sanırım o gün, birisi market alışverişi yapmış ve poşetlerin ikisini burada unutmuş!" Heyecan ve umutla konuşuyordu. "Abur cubur dolu lan! Hepsi hazır yiyecekler, bir de ekmek var! Tamam, bayağı bayatlamış, taş gibi olmuş ama açlığımızı bastırır."

Duyduklarıma inanamadım. Bu bir sanrı mıydı? Ellerimle gözlerimi ovuşturarak kirpiklerimi defalarca kırptığımda

Oğuz'un yanımda halsiz bir kahkaha patlattığını gördüm. Onun kahkahasını diğerlerinin halsiz ama umutlu gülüşleri takip etti. Cesur ve Fatih heyecanla dönüp birbirlerine sarılırken, kızlar da dönüp birbirini kucakladı. Melodi beni kolumdan tutarak sarstı. "Oha! Yemek!"

Selim, muhtemelen içindekileri bize göstermek için poşete uzandığı sırada Esra durduğu yerden ileriye atılarak koltuktaki poşeti kucakladı ve şaşkınlığımızı fırsat bilerek hızla geriye doğru kaçtı. "Aptal! Bunları onlardan gizleyerek beraber yiyecektik! Şu gereksiz iyi niyetinden nefret ediyorum Selim!"

"Açlıktan böyle konuşuyorsun, yoksa kötü birisi olmadığını biliyorum Esra." Selim ona gülümseyerek yanına yürüdü ve Esra onunla aynı anda geriledi. "Onlar hepimize birkaç gün yeter."

Esra'nın gözleri aniden bana döndü. Lekeli yüzüne rağmen güzeldi ama gözlerinin hiç güzel baktığını görmemiştim. "Bestegül bizimle bir şeyini paylaşıyor muydu sanki? Cesur bir krakerini aldı diye cimrilik yapan o değil miydi?"

Bir an herkes bana baktı. Durarak kendimi sorguladım, haklı olabilir miydi? Evet, ben de abur cuburlarımı onlarla paylaşmamıştım ama o zaman onların da az biraz yiyeceği vardı ve onlar da benimle paylaşmamışlardı. Üstelik bir poşet yiyeceğim yoktu, birkaç paket yiyeceğim vardı. Bilmiyorum, belki haklıydı. Belki ben cimri birisi olabilirdim. Çok iyi bir insan değildim belki ama bir poşet yiyeceği onlarla paylaşırdım.

Paylaşır mıydım?

"Şartlar o zaman aynı değildi," diyerek beni savundu Selim. "Ya da öyle olmasa bile, Bestegül paylaşmamış olmasa bile ben paylaşırım. Herkes kendi vicdanından sorunlu. Ver şimdi o poşeti!"

Esra, Selim'in sert çıkışından ürkerek poşeti ona verirken, "Tamam," dedi. Fakat sadece ürkek değil kırgın gibi de görünmüştü gözüme. "Kızma, beraber yiyelim."

Bazen Esra'nın Selim'i sevdiğini hissediyordum ama sonra geçiyordu.

Keskin pis pis güldü. "Ben bulsaydım hiçbirinizle paylaşmazdım."

"Merhameti eksik biri olduğunu zaten biliyorduk," diye homurdandı Oğuz.

Kıvırcık salatam.

Sakin ol.

Onu içimden severken, Selim halsiz gözlerini bize çevirerek, "Hadi oturun, paylaşalım bunları," dedi ve o an onun iyiliğinden hiçbir şüphe duymadım. "Meyve suyu da var. Su yerine geçmez tabii ama yine de boğazımızdaki kuruluğu dindirir. Birkaç tane var, meyve sularını paylaşarak içeceğiz yani; bir kutuyu, birkaç kişi içecek."

Hepimizin enerjisi bir anda yükselmiş, umudu artmıştı. Ben zaten hepsinden umutlu olandım ama şimdi diğerlerinin de burada yaşama tutunabilmeye olan inancı benimkine yetişmişti. Herkes metronun koltuklarına oturmaya başladığında, Oğuz benim için yer tuttu ve geçip yanına oturduğumda bana gülümsedi. *Gamze Bey.* Kızarık yanaklarındaki iki çukura iç geçirerek bakarken, "Ümmü Gülsüm yok," dedi Şüeda, aniden oturduğu yerden doğrulurken. "En son rayların üzerinde kusuyordu, şimdi öğürme sesi gelmiyor ama yorgunluktan oraya düşmüş olabilir. Onu alıp geleyim."

Sorma gereği duydum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim."

O Ümmü Gülsüm'ü almak için metrodan dışarıya çıktığında, herkes koltuklara oturmuş ve Selim'in elindeki torbalara bakıyordu. Birkaçı gülümsüyordu. Açlığın ve susuzluğun dibini görüp bir lokmaya muhtaç olmanın ne olduğunu artık hepimiz biliyorduk ve eğer yaşarsak, unutmayacağımıza emindim. Oğuz sıcak parmaklarımın üzerine hafiften dokunurken ve beni utandırırken bir şey oldu.

Şüeda'nın çığlığı metro istasyonunda yankılandı.

Çığlık, acı ve hayret doluydu.

Bir an duyduğumuza inanamayarak hepimiz birbirimize baktığımızda, Şüeda'dan kor bir çığlık daha yükseldi ve bunu yüksek sesli haykırışlar takip etti. Ne olduğunu anlayamayarak büyük bir şaşkınlıkla yerimizden fırladık ve Oğuz her tehlikeye karşı elimden tutarak, benimle beraber metrodan dışarıya çıktığında, diğerleri de peşimizden geldi. Haykırış ve çığlıkları takip ederek koşuşturduk ve metronun arkasında kalan kısımda, rayların üzerinde çığlık çığlığa kalan Şüeda'yı gördük. Hepimizin ayak sesleri kesildi ve sessizliğin içinde duyulan tek ses onun çığlığı oldu.

Şüeda, Ümmü Gülsüm'ün arkadaşıydı.

Ümmü Gülsüm... Bakışlarım, başı Şüeda'nın kucağında olan Ümmü Gülsüm'ü buldu. Ağzının çevresinde hâlâ kusmuk vardı ve dudakları kıpırtısızdı. Kızarık olan teni, onu tanıdığımdan bu yana ilk kez böylesine solgundu ve yüzünde, hiç tanımadığım bir şey vardı. Hissediyordum. Hissetmiştim. Gözleri kapalıydı, elleri rayların üzerine düşmüştü ve bunca haykırışa rağmen kirpiğini bile kırpmıyordu. Çünkü kırpamazdı. Yüzündeki yabancı şey, ölümdü.

Çığlık atarak geriye kaçtım. "Aman Allah'ım!"

Çocuklar bu haykırışları anlayamayarak donmuş vaziyette arkamızda dikilirken, kendine gelen ilk kişi Oğuz oldu ve yukarıdan aşağıya, rayların üzerine atladı. Düşmüştü, inlemedi bile. Dizlerinin üzerinde Şüeda ve Ümmü Gülsüm'ün yanına vardığında, boğazımda bir çığlık büyüdü. Buz gibi olmuş, kendimi kaybetmiştim. Dünyanın ve içinde olduğumuz durumun altında kalmaya başladığımızı net olarak hissettiğim ilk andı ve benim çığlık atmaya mecalim bile yoktu.

Oğuz'un titreyen eli uzandı ve Ümmü Gülsüm'ün boynuna yerleşti.

Nabzını yokladı.

"Na... nabız yok." Şüeda bir çığlık daha attığında kendimi dizlerimin üstünde, yerde buldum ve kafamı iki yana salladım. "Kız, ölmüş."

Aynı anda birkaç çığlık ve hayret dolu bir bağrış koptu.

Sonra, çok sonra uzunca bir sessizlik oldu.

Sustuk ve ilk kaybımızı izledik.

"Sen inebildiğin en derin yere, benim kalbime indin."

8

KRİZ

Ümmü Gülsüm öleli, bir gün oluyordu.

Bir gündür, bir cesetle aynı yerde yaşıyorduk.

Onun neden ve nasıl öldüğünü pek düşünmemiştik çünkü sebebi, hepimizi öldürebilecek olan o sebepti. Susuzluk, açlık. Günlerdir hiçbir şey yiyip içmemek ona sonunu getirmişti. Ben de dâhil olmak üzere birkaç kişide, iki üç yudum kadar su vardı ve ben Ümmü Gülsüm öldüğünden beri hep bunu düşünüyordum.

Suyumu ona versem, şu an yaşıyor olur muydu?

Suyu ona verseydin bugün de sen ölebilirdin, dedi iç sesim.

Evet, suyumu biriyle paylaşmak bir nevi kendimi öldürmek demekti ama ne yapayım, o öldüğünden beri keşke diyordum, keşke birazını ona verseydim. Ama bir yudum suyun nasıl birazını verebilirdim ki? Hem benim de suya ihtiyacım vardı ve o suyu Ümmü Gülsüm'den önce Oğuz'la, Melodi'yle, Selim'le paylaşmak isterdim. Vicdanım ne kadar rahatsızdı bilmiyordum ama kalbim ve vücudum çok rahatsızdı. Selim, torbanın içindeki yiyecekleri bölüştürmüştü fakat benim iştahım, Ümmü Gülsüm'ün ölüsünü gördükten sonra kaçmıştı. Yiyemiyordum. Açlıktan ölüyor ama hiçbir şey yiyemiyordum.

"Havasızlığa ve pis kokuya dayanamayacağım artık," diye bağırdı Esra sessizliği bölerek.

Tüm derdinin bu olmasına inanamıyordum. Ümmü Gülsüm'ün ölümünün ardından hepimiz dehşete girmiş, upuzun bir süre konuşmamıştık. Sadece Selim, yemezsek bizim de öleceğimizden bahsederek yiyecekleri bölüştürmüştü. Hepimiz metro koltuklarında, yan yana ve karşı karşıya oturmuş, sadece bekliyorduk. Selim dönüp omzunun üzerinden Esra'ya baktı. "Birinizde parfüm varsa sıkalım, havamız değişir?"

Arzu, baygın gözlerini Selim'e çevirdi. "Çantamda olacaktı."

"Dışarıda mı? Getireyim."

"Olur," dedi Arzu, omzunu silkerek. "Zaten her nedense, o parfümü bir daha sıkacağımı düşünmüyorum."

Ona umut etmekten vazgeçme diyemezdim, biliyordum. Bir ceset hemen ilerimizde dururken bunu söylemek saçma bir avuntu olurdu yalnızca. Selim iç çekerek kalktı ve metrodan çıkarak gözden kaybolduğunda, "Çok sıcaksın," diye bir fısıltı duydu kulaklarım. Bu ses Oğuz'a aitti ve hemen yanımdan sesleniyordu. "Ateşin mi çıktı güzelim?"

Güzelim diyor...

İç sesimin aptallığına kızarak gözlerimi ona çevirdiğimde, fersizce bana baktığını gördüm. Ben dün nasıl onun midesi için endişelendiysem o da şimdi benim için endişeleniyordu. "Ateşim mi varmış?" diyerek fısıldadım, tenimde bir sıcaklık hissetmiyor, hatta üşüyordum. "Aaa! Ben de mi öleceğim lan?"

Büyük bir şaşkınlık yaşadı. "Lan mı?"

"Lan mı?"

"Lan."

"Sen bana lan mı diyorsun!"

Oğuz gözlerini yumarak başını arkaya yasladı ve azar azar, halsizce gülümsedi. Utanarak dudaklarımı kemirdim. Aniden ağzımdan kaba bir lan çıktığı için geçiştirmeye çalışmış, suçu kendisine atmış bulunmuştum. Oğuz bir tutam

saçımı alarak parmağında kıvırdı. "Demek ağzımız kötü laf da konuşuyor. Ağzın öyle laflar yapsa da tatlılığından hiçbir şey eksilmiyor."

Yanaklarım kızardı. "Deme öyle, utanırım."

Eli yanağıma kaydı ve yanağımdan bir makas aldı.

Allah'ım n'olur yanağından makas aldığı ilk kız ben olayım. Amin.

Selim metroya döndüğünde, elinde birkaç çanta vardı. Arzu'nun çantasını ayırt edemediği için bütün çantaları toplayıp gelmiş olmalıydı. Arzu kendi çantasını alarak içini açtı ve bir parfüm çıkararak etrafa sıkmaya başladı. Çiçekli, hoş bir kokuydu.

"Berfin'in neyi var?"

Cesur'un sesini duyduğumuzda hepimiz bakışlarımızı Berfin'e çevirdik. Bizden daha uzak olan metro koltuğunda oturuyordu ama evet, dün akşamdan beri bir tuhaftı. Şöyle ki hiçbirimizle konuşmamış, sorulan sorulara cevap vermemişti. Sadece önüne bakıyor, metroyu izliyordu. Sık sık terlediğini görmemek mümkün değildi. Soğuk terler ne zaman baksam şakaklarından akıyordu, gözleri şişmiş, teni kızarmıştı. Bilmiyorum, tüm bunların hepsi açlığın getirisi olabilirdi ama hepimizden daha kötü göründüğü kesindi. "Evet," dedi Melodi, herkes gibi Berfin'e bakarken. "Bir tuhaf görünüyor."

Keskin oturduğu metro koltuğunda kaykıldı. "Onun kafası uçuyor şu an."

"Ne?"

"Açlık diyorum." Omzunu silkerken oldukça rahat görünüyordu. "Başına vurdu onun."

"Verdiğimiz yiyecekleri yemedi ama," dedi Oğuz, araştırır gözlerle Berfin'i süzmeye devam ederken. "Üstelik hiçbir sohbetimize katılmıyor."

Esra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Verdiğimiz yemekleri Bestegül de yemedi," diyerek bana sataştı.

Onun bana sataşmak için hep bir bahanesi vardı. "Hayır yani, yemeyeceksen biz yiyelim!"

Cesur gözlerini devirdi. "Yemeyen ölür kardeşim, benim tek anladığım bu. Lan! Belki, sıra Berfin'dedir."

Bakil onun ayağına vurdu. "Tövbe de lan! Başka biri ölmeyecek tamam mı? Bakın, yiyeceğimiz var; birkaç gün idare edeceğiz bunlarla. O zamana kadar da enkazı kaldırırlar herhalde."

"Dünyadan o kadar habersiz hissediyorum ki," dedi Akil, ikizi sustuğunda. Bakil'in hemen yanında, boş gözlerle bana bakarak konuşuyordu. "Sanki dünya bizi kurtarmak için hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissediyorum. Ne telefonlarımız çalıyor, ne birisi ses veriyor. Bağırıyoruz, duymuyorlar... Aklımı kaçıracağım!"

"Bu akıllı halinse," diyerek yanımda homurdandı Oğuz, bir çocuk gibi.

Sen de hoşlan dedik âşık oldun be yiğidim!

Kıs kıs gülerek ona baktığımda kıvırcık saçlarını karıştırarak gözlerini kaçırdı. Kıskançlığını yakaladığım için utanmış olmalıydı. Gözlerim sapsarı, kıvırcık saçlarına hayranlıkla baktı. Ondan hoşlanmaya başladığımdan beri kıvırcık saçlarına dokunmak nasıl hissettirir hep merak etmiştim. Umarım, parmaklarım saçlarına bir kez dokunmadan ölmezdim.

Ölüm.

O an her şeyden daha gerçekti.

Tek... Tek bir şey dışında.

Umut dışında.

"Kıskanma," diyerek ona takıldığımda yanakları biraz daha kızardı ve ben özgüvenime hayret ederken, homurtuyla karşılık verdi. "Gözü sürekli senin üzerinde, sen ona bakmadığın için görmüyorsun ama ben görüyorum. Bir bahaneyle dövebilsem keşke..."

Utançla dudaklarımı yiyip durdum. "Ama şey, ben onunla ilgilenmiyorum."

"Biliyorum taş bebek."

Kıkırdadığımda saçlarımı elinin tersiyle okşayarak bana şefkatli gözlerle baktı. Kimi zaman babamın yaptığı gibi. Bir an ondan ürktüm, ona âşık olmaktan. Ya âşık olursam? Ya âşık olduysam? Ya onu kaybedersem? Ümmü Gülsüm'ü kaybetmiştik. Ya ona da bir şey olursa? Bu düşünce o kadar acı verdi ki, kafamı açıp içinden bu düşünceyi çıkarmayı istedim. Ya ona bir şey olursa? Şimdi gülümsüyordu ama ya bir an ona, son gülümsemesine bakıyor olduğumu bilmeden bakarsam? Burnumun sızladığını hissettim ve aynı anda titreyen dudaklarımla sordum. "Sen ölmeyeceksin değil mi?"

Bir an bana, cevabını bilmediği bir problemmişim gibi baktı. Eli başımın üzerinde kalırken, sıkıntıyla iç çekti. "Sen benim çok hoşuma gidiyorsun," dedi ve ben kızararak tepki verirken yüreklilikle devam etti. "Sana bakarken aklımdan geçen son şey ölüm ama gerçekleri de inkâr edemem. Burada vaktimiz çok ve yapacağımız hiçbir şey olmadığı için hep düşünüyorum. Şeyi düşündüm, söyleyeceğim ama sakın gülme. Olur da buradan çıkarsak beraber aynı üniversiteye gideceğimizi, seni kampüsüne bıraktığımı, aldığımı, hiç gitmediğin yerlere götürdüğümü, hiç bilmediğimiz yerlere beraber gittiğimizi... Sen, belki hiç gerçekleşmeyecek olan hayallerimde bile çok güzelsin."

Kalbim öylesine atıyordu ki, cümlelerini uğultulu şekilde duyuyordum. Bunlar dünyanın en güzel cümleleriydi. Oğuz söylüyorsa öyle olmalıydı. Elim ayağım heyecandan titremeye başladı. "Oğuz?"

Utançla ensesini sıvazladı. "Hımm?"

"Niye böyle yapıyorsun?"

Duraksadı. "Ne yapıyorum?"

"Resmen gel ben bana âşık ol diyorsun ayı!"

Durdu.

Durdum.

Bu anlamsız sessizlik Oğuz kahkaha atana kadar devam etti ve o kahkaha attığında ben dâhil olmak üzere herkes onu izledi. Onlara göre bu durumda, ölüme bu denli yakınken gülmek tamamen aptallıktı ama onun neden güldüğünü bildiğim için hak veriyordum. Bazen saçmalıyordum. O beni heyecanlandırdığı için vermemem gereken ama vermemin kaçınılmaz olduğu tepkiler veriyordum. Oğuz'un kahkahası azalarak bittiğinde, şöyle gülüp duruyor, kalbime bir şeyler oluyor, diyerek ellerimi göğüskafesimin üstüne yasladım.

"Ne kadar da masum cilveleşiyorlar," diyerek Keskin bize sataştığında, Esra ona destek çıkarak ağzını yaya yaya konuştu. "Oysa Oğuz'un masum ilişkilerle alakası yoktur. Çapkınlığını hangimiz inkâr edebiliriz?"

Bunun Oğuz'u gerçekten gerdiğini hissettiğimde Esra'ya pis pis baktım. Bu kadar berbat haldeyken bile kötülük peşindeydi. Tamam, ben de Oğuz'un çevresinde çok kız olduğunu biliyordum ama hepsi arkadaştı. Samimiydi, sürekli gülümsüyordu, okulun altın çocuğuydu ve herkesçe çapkın olduğu düşünülüyordu. Oğuz hızla nefes alıp önüne döndüğünde, Selim'e olan saygısından sustuğunu anlamıştım. Fakat Selim susmadı. Döndü ve Esra'ya dik dik bakarak söylendi. "Sus artık tamam mı? İnsanların ilişkisi kadar kendi ilişkini düşün. Yoksa ayrılacağız, haberin ol..."

"Hayır hayır!" Esra telaşla kollarını göğsünün üzerinden çözdü ve uzanarak Selim'in elini tuttu. İnanamadım ama telaşı ve korkusu sahiden gerçekti. "Bundan sonra karışmayacağım tamam mı? Lütfen, ayrılık deme..."

Selim onun korkusundan ve endişesinden tatmin olarak sırıttı. "Blöf yapıyordum kızım! Ayrılmam ben senden!"

Esra onun omzuna vurdu. "Yapma böyle blöfler, aptal."

Selim ona sıkıca sarıldığında, Esra da altta kalmayan bir karşılık verdi ve kafam bu sahneyi izlerken yine karıştı. Gözlerinde gerçekten Selim'i kaybetmekten korktuğunu görmüştüm. Selim'i seviyor muydu? Madem seviyordu neden başka

erkeklerle de flörtleşiyordu? Sevgilisinin en yakın arkadaşına kur yapıyordu, bundan kötüsü olabilir miydi? Ama şimdi Selim'e sıkıca sarılabiliyordu. Alışkanlık mıydı? Alışkanlığından mı vazgeçmek istemiyordu?

"Bir şeyler ye, yoksa sen de Ümmü Gülsüm gibi öleceksin." Akil doğrudan bana bakarak konuşmuştu ve yüzünde yorgun, bitkin bir ifade vardı. Bakil ile beraber, açtıkları bir paket krakeri yiyorlardı. "Miden almıyor ama yemek zorundasın."

"Haklı," diyerek ona onay verdi Fatih.

Oğuz bana uzattığı bisküviyi ağzımdan içeriye attı. "Artık bir şeyler ye."

Seni yiyebilirim?

Tatlı tatlı gülümseyerek çikolatalı bisküviyi ağzımda çevirirken, Berfin'in metro kapısından dışarıya çıktığını göz ucuyla görmüştüm. Onun için endişe duyarak bir süre arkasından baktığımda, "Şüeda hâlâ Ümmü Gülsüm'ün başında," dedi Melodi, üzüntü içerisinde. Metro camından dışarıyı gözetledi ama Şüeda'yı göremeyeceğini biliyordu. "Çok etkilendi, çok. Cesede bakıp duruyor, psikolojisi çok kötü. Bir kere daha denesek mi onu buraya getirmeyi?"

"İşe yaramaz," dedi Cesur, kısık sesle fikrini beyan ederek. Arzu ile yan yanalardı ve birbirlerine sarılmışlardı. "Kız hâlâ şokta. Cesedin başına çökmüş, tek tepki vermiyor."

Boğazımda güçlü bir yumru oluştu. "Çok acı."

"Daha güçlü olabilirdi," diyerek umursamazca konuştu Keskin. Market torbasında bulduğu sakızı çiğniyordu.

"Onun senden farklı olarak duyguları var," dedi Melodi. "Şoka girmesi normal."

Keskin pis pis Melodi'ye baktı. "Seninle çok güzel öpüşürüz biz var ya..."

Ben dâhil hepimiz ona açık bir şaşkınlık ve baygınlıkla baktığımızda Melodi'ye göz kırparak önüne döndü ve gözlerini kapatarak şarkı söylemeye başladı. Pişkinliği, umursamazlığı

hayret vericiydi. Ya öleceğini değil, kurtulacağını düşünüyordu ya da öleceğini düşündüğü için bu kadar pervasız davranıyordu. Ağzımdaki bisküvi bittiğinde Oğuz bir başkasını yemem için bana uzattı ve ekledi. "Su da vereyim mi?"

Yok yok, öpücük versen de olur.

"Bir yudum içsem çok iyi olur aslında, bisküvi iyice susattı."

Kendi çantasından çıkardığı pet şişeyi bana uzattığında, dibinde yalnızca birkaç yudumun kaldığını gördüm. Yarısını ona bırakacaktım. Bu yüzden suyun çok az kısmını içerek kalanını ona verdiğimde, "Kalsın, sonra içersin," diyerek şişeyi çantasına koydu. "Başın ağrıyor mu? Ateşin var gibi? Mide bulantın var mı?"

"Var," diyerek üzgünce kabullendim. "Ama sorun değil, şu an bunlardan daha büyük dertlerimiz var."

Elinin tersiyle dağılmış, kirli saçlarımı ensemden çekerek bana alan açtı ve ben bunun için ona gülümsedim. Bir miktar gülümsememde oyalandıktan sonra önüne dönerek bisküvisini yemeye devam etti. Melodi az sonra koluma asıldı. "Ben gidip Şüeda'ya bakacağım."

"Ben de seninle geleyim."

İkimiz kalktığımızda diğerleri çok ilgilenmemiş olsa da Oğuz da sebebini sorgulamadan bizimle kalktı. Anlamış olabilirdi. Yan yana, yorgun adımlarla metrodan dışarıya çıktığımızda, amacımız doğrudan raylara bakmaktı ama bir inleme sesi duyup hepimiz duraksayarak birbirimize baktık. Görünürde bir şey olmasa bile ses çok netti. "Siz de duydunuz mu?"

Hepimiz birbirimize başımızı salladığımızda Oğuz sesi takip ederek bir adım kadar önümüze çıktı ve biz de onun peşine düştük. Ses metronun önünden, rayların üzerinden geliyordu. Üstelik rayların gürültülü sesini de duyuyordum. Oğuz'u takip ederek sese doğru yaklaştığımızda ses çoğalmaya başlamış ve ürperti bedenimde yüzer olmuştu. Oğuz bir adım daha atarak metronun önünü görebilecek bir pozisyon

aldığında, aniden durdu ve sıçrayarak, gürültülü bir küfürle beraber haykırdı. Melodi ile birbirimize bakarak gözlerimizi dehşetle açtığımızda, "Ne yapıyor bu?" diyerek haykırdı Oğuz ve şaşkınlıkla bize döndü. "Kafayı yemiş!"

"Ne... Ne oluyor?"

Melodi ile beraber bir adım kadar öne çıkarak Oğuz'un önünü kapattığı şeyi gördük ve aynı anda, elimizi ağzımıza kapattık. Aman Allah'ım! Bir an beynimin ve düşüncelerimin uğuldadığını hissettim. İnanılır gibi değildi. Gözlerimi kaç kez kırpıştırdığımı bilemiyordum. Berfin metro rayının üzerinde uzanmış, ellerini yere yaslamış, kafasını durmadan, aralıksız bir şekilde rayların üzerine vuruyordu. İnliyor, acı çekiyordu ama bunlar onu durdurmuyordu. Kafasını rayın üzerine sertçe yapıştırıyor, saçları hızlı darbeleriyle beraber etrafa dağılıyor, vücudu hırpalanıyordu. Yüzü kanıyordu, hatta yüzünün birçok yeri kanıyor ama durmuyordu. Sanki bilincini, şuurunu kaybetmiş, ne yaptığını fark etmiyordu. Bizi fark etmemiş, tamamen yaptığı şeye odaklanmıştı ve yüzünün hali korkunçtu. Her yerinden oluk oluk kan akıyordu. Benim görmeye dayanamadığım şeyi o bizzat kendisine, acımasızca yapıyordu. "Bu... Bu da neyin nesi?" diye yanımda haykırdı Melodi, dehşet halinde. "Aman Allah'ım! Ne oluyor, ne yapıyor bu kız!"

Anlayamıyor, düşünemiyordum. Kendini yerlere vuruyor, gözlerimizin önünde yüzünü parçalıyordu. Oğuz ileriye doğru dengesiz bir adım attı. "Durdurmamız lazım! Öldürecek kendini!"

Çocukların birer birer, gürültüyü anlamayarak dışarı fırladıklarını gördüm. Hepsinin yüzünde kuşkusuz bizim dehşetimizden vardı. Soluk soluğa yanımıza gelip inanamayarak Berfin'e bakakaldıklarında, sanki dilimiz lal olmuş gibi konuşamadık. Berfin gözlerimizin önünde kendini parçalıyordu. Vücudu bir an durmuyor, kafası rayların üzerinde eziliyordu. Oğuz sarsılarak kendine geldi. "Ne bok oluyor lan?"

Oğuz aşağıya atladığında bile Berfin sanki bizim ve onun farkında değilmiş gibi kafasını raylara geçirmeye devam etti. Oğuz'un yüzünün rengi atmıştı. Temkinli, şaşkın bir şekilde Berfin'e yaklaşıyordu ve bir eli ileriye, onu yakalamak için uzanmıştı. Hepimiz nefesimizi tutup onu yakalamasını beklediğimiz anda, Berfin ayaklarından birisini kaldırdı ve onun suratına geçirdi. Oğuz haykırarak geriye düştü. Birkaçımız çığlık atarken birkaçımız dehşete kapılıp tepki veremedi. Berfin elleriyle yerden destek alarak hafifçe doğruldu ve kafasını bir kez daha raylara gömmek üzereyken, yüzünün konumlandığı raya baktım.

Aman Allah'ım!

Gözüne denk gelen bir çivi vardı.

Ben dudaklarımdan arasından bir çığlık bırakmadan hemen önce Berfin kafasını sertçe raya geçirdi ve aynı anda ray üzerindeki o çivi, gözünü delip geçti. Çığlığı, metronun içinde dağıldığında, hepimiz birkaç adım gerileyerek korkunç bir yüz ifadesiyle ona bakakaldık. Çivi sol gözünü delip geçmişti ve Berfin'in yüzü artık tanınamaz haldeydi. Lügatimde, zihnimdeki tüm kelimeleri eritmişim gibi, bir bilinç kaybıyla ve şok haliyle onun parçalanmış yüzüne bakarken, bunun hayatımda gördüğüm en kötü şey olduğuna karar verdim. Berfin'in yüzü parçalanmış, derisi soyulmuş, gözü oyulmuş, vücudu hırpalanmıştı. Ona dair, onu canlı kılan tek şey attığı çığlıklarının sesiydi. O kadar acı çığlıklar atıyordu ki, sanki bize bu çığlıkları dinledikten sonra bir daha asla gülemeyeceksiniz diyordu. Çığlıkları bitene, Berfin bayılana ve belki de kan kaybından ölene kadar kimse konuşmadı.

Yüzü paramparçaydı.

Paramparça.

"Verdiğim uyuşturucunun ona bu kadar etki edeceğini düşünmemiştim."

Keskin konuşup tüm anlamsızlık açıklığa kavuştuğunda, kimse dönüp ona bakamayacak, cevap veremeyecek bir hal-

de olduğu için sessizlik sancılı bir şekilde devam etti. Bunları yapmıştı çünkü bilinç kaybı yaşamıştı. Tüm bunları yaşamıştı çünkü Keskin ona uyuşturucu vermişti. Dünden beri bu yüzden ruh gibiydi. Başım döndü, ateşim arttı, gözlerimden yaşlar boşaldı ve ben bir an sonra kendimi yerde, dizlerimin üzerinde öğürerek kusarken buldum.

Yüzü paramparça.

Yüzü paramparça.

"Yenilgiyi bilmek, yenilgiyi bilmeyen biri karşısında seni daha güçlü yapar."

9

ASTIM

Ağlamaktan helâk olmuştum.

İyi değildim, hiç değildim. İnsan nasıl helâk olurmuş, artık anlıyordum. Ne gülmeye ne de güldürmeye halim vardı. Mutsuz, daha da ümitsiz, daha da çıkmazdaydım. Korkuyor, ölümü düşündükçe buz kesiyordum.

Metro yavaş yavaş ceset kokmaya başlamıştı ve ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Berfin öleli koca bir gün geçmiş, Ümmü Gülsüm öleli toplamda üç gün olmuştu. Onlar öldüğünden beri metrodan dışarıya çıkmadık, ikisine de bir daha bakamadık. Berfin'in canice ölümü sonrasında o kadar kusmuş, o kadar üzülmüştüm ki, diğerlerinin tepkilerini görememiştim. Sadece Oğuz ve Selim'in Keskin'i ağzından burnundan kan getirene kadar dövdüklerini biliyordum. Kimse onları ayırmamıştı. Keskin'i dövmelerine izin vermişti herkes. Zaten kendisi de itirazda bulunmamış, yiyeceği dayağı kabul etmişti. O kadar kusmuş ve ağlamıştım ki, Oğuz dakikalar sonra beni kaldırıp diğer çocukları da metroya girmeye teşvik ettiğinde biraz rahatlamıştım. Metrodan çıkmamıştık, çıkabilecek gibi de değildik açıkçası.

Herkes bir bir ölüyordu.

Ben ölmemek için ne yapacaktım?

Burnumu ovuşturarak uzandığım metro koltuklarında gerindim ve yanağımı Oğuz'un dizine yerleştirdim. Dizlerinde yatıyordum, hepimiz yarı uyur vaziyetteydik ve saatimize göre, gece yarısındaydık. Konuşulacak bir şey kalmamış gibi, hiç konuşmuyorduk. Keskin dışarıdaydı. Oğuz onu dövüldükten sonra raylara, Berfin'in ölüsünün önüne atmıştı ve gözlerini ne zaman açsa, Berfin'in parçalanmış yüzünü görecekti. Hak ediyordu, çok daha fazlasını hak ediyordu.

Yaptığı büyük adilikti.

"Böyle mi devam edecek?" Melodi halsizce, umutsuzca sordu. "Hepimiz ölecek miyiz?"

Ellerimi farkında olmadan dizlerimin arasında sıkarken, çocukların da en az benim kadar ürperdiğini belli belirsiz gördüm. Hiçbir şey olmasa açlıktan, susuzluktan ölecektik, biliyordum. "Kimsenin bizim için uğraştığı yok!" Akil bağırdı. "Sikerim böyle işi!"

"Haklısın kardeşim, haklısın."

Cesur onu hararetle onaylayarak omzunda yatan Arzu'ya pet şişenin dibinde kalan son yudumu içirdi. Arzu gürültülü şekilde öksürüyordu, birkaç kez bu kokunun onu rahatsız ettiğini söylemişti. Onu hepimizden daha fazla rahatsız ediyordu. Saçlarımın arasında Oğuz'un parmaklarını hissettiğimde uyandığını fark ettim ve rahatlıkla gözlerimi yumdum. Bir ara uykuya dalmıştı. "Uyandın mı?" diye sorduğumda, "Yok, hâlâ uyuyorum," diyerek beni alaya aldı.

Gözyaşlarım içinde hafifçe güldüm. "Flörtleştiğin kıza iyi davranmalısın."

"Ne?"

"Ne ne?"

"Flörtleştiğim kız mı?"

Hay aksi, o iç sesimdi. Yani iç sesim sandığım dış sesim-

miş! Bazen böyle aptallıklar yapabiliyordum işte. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Onu ben demedim."

Saçlarımı hafifçe çekti. "Kıvırma kıvırma!"

"Dansöz müyüm be, ne kıvıracağım!"

İç çekti, bu iç çekişte biraz gülüş saklıydı. Tam gülemiyordu, haklıydı. Bir an arsızlığımdan utandığımda, Oğuz'un parmakları yanağıma çarptı ve muhtemelen tenimin sıcaklığından, kızardığımı anlayarak fısıldadı. "Keşke bu kadar karanlık olmasa da kızardığını görebilsem. Tatlı oluyorsun."

"Eyvallah." Kalbim pır pır etmişti.

"Eyvallah bizden."

Ben de iç çektim ve iç çekişe biraz gülüş kattım. Böyle, bu psikolojiyle tam gülemezdim. Onun benimle konuşmasını, kötü düşüncelerimden bir an bile olsa arındırmasını seviyordum. Selim ve Esra kendi aralarında fısıldaşırken, "Esra, Selim'i hiç hak etmiyor," dedi Melodi, beklemediğim şekilde. "Selim çok dürüst, iyi niyetli bir çocuk ama Esra öyle değil. Kalbi kirli."

"Bazen kötülere de âşık olabilirsin." Omzumu silktim, onun düşüncesine katılsam da söylediğim gerçeği göz ardı edemezdim. "İçindeki kötülüğe bile."

"Kötü birine âşık olmuş gibi konuşuyorsun."

Melodi'nin güzel saçlarına baktım. "Asıl sen birine âşık olacakmış gibi konuşuyorsun."

Afallayarak bana döndü. "Ne?"

Fısıldadım. "Selim'le neden ilgilendin ki?"

"Öylesine." Hızlıca yanıt vermiş, omuzlarını silkmişti. "Sonuçta hepimiz bunu görüyoruz."

Tamam, abartıyor olabilirdim. Sonuçta ben de böyle düşünüyordum ama Selim'e âşık değildim. "Saçmaladım galiba, kusura bakma."

Oğuz aniden, bir korku filminden çıkmış gibi fısıldadı. "Sizi duyuyorum."

Melodi'nin gözleri büyüdü ve elimin üstüne bir tane yapıştırdı. "Al işte, utandırdın beni."

"Kıs kıs kıs."

"Ne?"

Melodi'nin tepkisiyle duraksadım. Ne yani, bunu da mı dışımdan söylemiştim? Dilimi ısırdım, saçmalıklarım bana kalmalıydı. Melodi hâlâ şaşkınca bana bakarken, "Kıs kıs kıs," diyerek gülme efektimi söyledi Oğuz muzip bir sesle. "Onun gülme efekti. Biz ha ha ha diye gülüyoruz, o kıs kıs diye."

Ooo yiğidim.

Otur, yüz.

Melodi anlamlandırmaya çalışırken, "İlginç," diye mırıldandı. Komik bulmuştu ve zaten komikti. "İçinden kıs kıs kıs naraları atıyorsun demek ki?"

"İç sesimi karıştırma." Genişçe esnedim. "İç sesimin hızına yetişemezsin."

Yüzünde komik bir mimikle önüne döndüğünde, bakışlarım tekrar çocuklara düştü ve Fatih ile Cesur'un karşılarında oturan Akil ile Bakil'le muhabbet ettiğini gördüm. Hayat ve biz insanlar çok gariptik. Bir acıyı, üzüntüyü bile zamanı geçince eskitiyorduk. Az ilerimizde cesetler vardı ama biz neredeyse gülümseyebiliyorduk. İnsanlık yapımızda bu vardı. Psikolojimiz ne kadar hasar almış olsa da yaşamaya devam ediyorduk çünkü aslında gerçekten ölmüyorduk.

"Bana mı bakıyorsun?" Akil'in sesini duyduğumda irkilerek gözlerimi kırpıştırdım ve hâlâ dalmış, onlara bakıyor olduğumu fark ettim. Elbette ona bakmıyordum ama bu sefer kendisini terslemeyecektim. "Nasılsın? Doğru düzgün hiç konuşamadık."

"Burada nasıl olunursa öyleyim," diye cevapladım mesafeli bir şekilde. "Sağ ol."

Kafasını salladı. Bir şey daha diyecek oldu ama bakışları yanıma kaydığında yüzü gerilerek söyleyeceği şeyden caydı. Oğuz'un ona ters ters baktığına emindim.

Üff ne yapsın çocuk, bana âşık olmanın derdini çekiyor tabii.

Kıs. Kıs. Kıs.

"Biliyor musun, Akil sana baktığında onu durduran bir şeyin olmasını istiyorum. Biraz kaba olacak ama sana yürümeye yeltendiğinde, onu durduracak bir sebep olmalı." Oğuz fısıltıyla, yalnızca benim duyabileceğim şekilde konuşmuştu. "Şey, anlatabiliyor muyum?"

"Yoo."

"Off Beste."

Esneyerek sıcak ellerimi kızarmış yanaklarımla buluşturdum ve o esnada Keskin'in bağırtısını duydum. Yediği dayak ve açlığın sebep olduğu halsizlik yüzünden onu attıkları yerden kalkamıyor, ara ara inliyordu. "Alsanıza lan beni içeriye."

"Bok girersin." Selim sanki onu görebilirmiş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı. Artık iyiden iyiye uzayan sakalları onu olduğundan daha olgun gösteriyordu. "Ne bileceğiz lan bir başkasına da uyuşturucu vermeyeceğini. Allahsızsın oğlum sen, şu kadar adam değilsin. Niye verdin lan?"

"Çok kötüydü." Keskin öksürdü, hâlâ kan kusuyor olmalıydı. "Rahatlaması için verdim. Bünyesinin bu kadar zayıf olacağını bilemedim."

"Kızın gözü çıktı lan!" Bakil kükremişti. "Yüzü paramparça oldu. Şimdi o yüze bakman sana müstahak. Sanmıyorum ama varsa, umarım vicdan azabından geberip gidersin."

"Böyle olmasını istememiştim," dedi, sesi bu sefer daha kısık, uzaklardan seslenir gibi boğuktu. Zaten bir an sonra konuşmayı kesti, tekrar sızmış olmalıydı.

"Bu sefer ben bile bunu savunamayacağım," dedi Esra, ağzındaki sakızı patlatmadan hemen önce. "Yaptığın büyük pislikti. Bizim de psikolojimizi bozdun!"

Senin psikolojin zaten bozuk tatlım.

Ona gözlerimi devirdim. Bunu fark edince kaşlarını kaldırdı. Fark etmesinde sorun yoktu, birbirimize gıcık olduğumuzu açıkça gösteriyorduk zaten. Kollarını göğsünün

üzerinde kavuşturdu. "Seninle hiç anlaşamayacağız galiba Bestegül."

"Belli bir IQ'nun altında olan insanlarla anlaşamıyorum zaten."

Beste, aferin kızım sana. Düşmanına acıma.

Duraksadı, gözlerini kırpıştırdı. "Kötü bir şey mi dedin?"

Selim ikimize de ters ters baktı. "Sizin sorununuz ne?"

Aynı çocuğa yürüyor olmamız?

Yani sana değil, Oğuz'a.

Gerçi Esra bu aralar pek yürümüyordu ama sonuçta bu zamana kadar yürümüştü. Üstelik karakterinin seviyesizliği beni rahatsız ediyordu. Esra omzunu silkerek Selim'i geçiştirirken, "Ne olduğu belli," dedim iğneleyici bir tavırla. "Esra bu karakteriyle değil arkadaş, birilerinin kapısına paspas bile olamaz."

Oğuz'un başımdaki eli duraksarken, Selim öylece bana bakakaldı. Bu onu biraz sinirlendirmiş olmalı ki yerinden doğruldu ve ben ona şaşkınca bakarken, uzandığım koltuğun önüne kadar yürüdü. Gözlerimi büyüttüm. "Dövecek misin beni?"

"O biraz sıkar." Oğuz anlamlandırmaya çalışarak Selim'e baktı. "Ne yürüyorsun oğlum kızın üstüne?"

Selim, Oğuz'un hiddetinden biraz ürkerek, "Konuşacağım sadece," dedi ve izin istermiş gibi bana baktı. "Biraz konuşalım mı Bestegül? Yalnız?"

Esra'nın rahatsızca kıpırdandığını gördüm ama ağzını açıp bir şey demedi. Oğuz Selim'den şüphe etmemiş olmalı ki yatışarak sırtını tekrar arkaya yasladı. Ne konuşacaktık ki? "Olur," dedim başımı Oğuz'un dizinden kaldırırken. "Konuşalım."

"Çok da uzun sürmesin yani." Oğuz ensesini kaşıdı. "Gerek yok, ondan."

Selim kıs kıs güldü. "Yemedim oğlum kızı."

Oğuz, Selim'e el hareketi çekerken pis pis güldü.

Serseriliği de yok değil yani.

Ayaklarımı yere basarak doğruldum ve Selim'in yanında yürümeye başladım. Çocuklardan bizi duymayacakları kadar uzaklaştığımızda yan yana koltuklara oturduk ve ikimiz de bir süre sustuk. Konuşmak isteyen kendisiydi, susup dinleyecektim. Selim iyi bir çocuktu, sadece biraz saftı. En azından sağlam bir duruşu, karakteri vardı. Kurtarma hakkım olsaydı buradaki kurtaracağım birkaç kişiden biriydi.

"Esra'nın nasıl birisi olduğunu biliyorum." Selim sessizce konuştuğunda omzumun üzerinden ona çevirdim kafamı. "Beni aldattığını, Oğuz'a yaklaştığını, birçok kişiyle flörtleştiğini, sadakatsizliğini, Keskin itinin kuca... İşte o haltı... Hepsini biliyorum Bestegül."

Şaşırıp kaldım. Bunları bilmesine mi yoksa bana bildiğini söylemesine mi daha çok şaşırdım, seçemedim. Yüzünde, karanlık sebebiyle tam göremesem de kederli bir ifade olduğunu anlamıştım. Zaten konuşurken sesi de titremiş, elleri yumruk olmuştu. Ona söylemek için aklımdan birçok şey geçti. "O zaman..."

"O zaman neden mi görmezden geliyorum?" Soracağım soruyu anlayarak, öylesine bir gülüşle konuştu. "Ona âşığım. Bestegül, Esra'yı gerçekten seviyorum. Diyeceksin, böylesi sevilir mi ama seviliyor işte. Görmezden geliyorum çünkü gördüğümü, bildiğimi belli etsem ayrılmak zorunda kalacağız. Ben görmezden geliyorum, o da bazen bazı erkeklerle flört etmeye devam ediyor. Biliyorum, çok iğrenç ama ondan ayrılamıyorum. Hem... Hiç sevmiyor da değil beni. Bak, düştüğümüz bu çaresizlikte bile Esra benim için hâlâ çok önemli. Benim görmezden gelmek için sebeplerim var. Biliyorum, bilmediğimi sandığın için Esra'ya düşmanca davranıyorsun ama gerek yok. Ben onu öyle kabullendim, sen de benim bilmediğimi düşünerek saflığıma üzülme yani."

Onunla ilk kez bu kadar uzun konuşmuştuk. Açıkçası bayağı şaşırmıştım. Bana ters bir düşünce yapısı vardı ama Esra'dan ayrılmak istemediği de çok açıktı. Ne diyebilirdim

ki? En azından onun için üzülmeyecektim çünkü bilmediği şeyler değildi. Kırgınlıkla omzumu silktim. "Sana, Keskin'in Esra ile olan dans muhabbetinden bahsettiğimde bana inanmamış gibi yaptın! Herkes bana yalancı gözüyle baktı."

İç çekti. "Kabahatimin farkındayım, affet."

"No af, yes kırgınlık."

"Ne?"

Omzuna vurdum. "Şaka şaka."

Güldü. Omzuna daha sert vurdum. "Gülme hemen öyle! Unutacak değilim."

Ağzını açıp bir şey diyecek gibi oldu ama metronun içinde bir çığlık yankılandığında ikimiz de sıçrayarak diğerlerine baktık. Arzu'yu metronun üzerinde, ayakta gördüğümde çığlığı atanın da o olduğunu anladım. Çocukların hepsi kafasını ona çevirmişti. Çantasını kucağına yaslamış, hızlı hızlı soluyordu. Hepimizin soru işareti dolu bakışlarını gördüğünde, "Böcek vardı, ayağıma dokundu," dedi korku dolu bir sesle. Selim'le beraber kalkarak yanlarına doğru yürümeye başladığımızda, Arzu hararetle konuşmaya devam etti. "Ben çok çok korkarım böcekten."

Cesur başını yukarıya kaldırarak ona baktı. "Sakin ol, alt tarafı küçücük bir böcek."

Biz de Cesur'u onaylayan birkaç şey söylediğimizde, sakinleşmeye çalışarak ayakta durmaya son verdi ve tekrar oturarak çantasını kucağına koydu. Ben Oğuz'un yanına, olmayı istediğim yere geçerken Selim de sevgilisinin yanına geçti. Arzu'nun ellerinin titrediğini görünce onun için üzüldüm. Böceklerden inanılmaz korkuyor olmalıydı, üstelik hâlâ kesik kesik nefesler alıyordu. Oğuz'a dönüp bakışlarımız kavuştuğunda, "Yüzüne ne yaptın böyle?" dedi tatlı bir yüz ifadesiyle. İzin ister gibi bana baktıktan sonra işaretparmağının ucuyla burnumu hafifçe sildi. "Siyah olmuş, bir şey bulaştırdın galiba?"

Utanarak ellerimle yüzümü silmeye çalıştım. "Çok çirkin mi görünüyorum?"

İç çekti. "Yoo..."

Yüzümü bir nebze sildikten sonra uzandım ve çekingen bir şekilde yanağındaki tozları temizledim. "Eyvallah. Ben hep güzelim zaten."

Elinin içini alnına vurarak gülmemeye çalıştığında, acıyla kırışan göz kenarlarına baktım ve o sırada bir çığlık daha duydum. İrkilerek tekrar Arzu'ya döndüğümüzde elindeki çantayı ileriye fırlattığını, bacaklarını kendine çekerek metro koltuğunda, Cesur'un koluna yapıştığını gördüm. Soluk soluğa kalmış, beti benzi atmıştı. Cesur ve Fatih onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama Arzu doğrudan ileriye bakarak muhtemelen gördüğü böceği arıyordu. Melodi doğruldu. "Canım ya, çok korktu. Su verelim mi?"

Esra homurdandı. "Suyumuz mu var aptal!"

Melodi, Esra'nın haklılığının farkına vararak sustuğunda, Esra'yı terslememek için dilimi ısırdım. Cesur, Arzu'yu yatıştırmaya çalışıyordu ama kız o kadar hızlı solumaya başlamıştı ki açıkçası korkmuştum. Hepimiz yerimizde dikilerek anlamaya çalışırken, Arzu titreyen elini yakasına götürerek çekiştirdi. Hareleri, gözlerinin içinde dönüyordu. Cesur küfretti. "Siktir! Astım!"

"Hii."

Hepimiz korkarak nefesimizi tuttuğumuzda, Cesur, Arzu'nun üstündeki hırkayı çıkarmaya çalıştı ama kızın nefesi sakinleşmiyordu. Elleri titriyor, başı arkaya düşüyor, ağzının içinde sayıklıyordu. Çaresizce, ne yapacağımızı bilemeyerek birbirimize bakarken, "Ça... Çantamda," diyebildi Arzu, nefesi sesine yetemiyordu. "Ha... hava ci..."

"Çantanda!" Cesur nefes nefese indi ve yerde, az önce Arzu'nun fırlattığı çantaya uzandı. "Arzu astım hastası yıllardır! Ben burada atak geçirmediğine dua ediyordum ama krize girdi işte! Ama dur, ilacı çantasında taşır..."

Çantanın içerisini hararetle kurcalarken hepimizin dizleri korku ve heyecandan titriyordu. Cesur bir an duraksadı ve elini çantanın içerisinden çıkardığında, hayrete düştük. Hava cihazı, astım ilacı, *inhaler* kırılmıştı. Parçaları, Cesur'un avuç içindeydi.

Arzu az önce çantayı böceğe fırlatarak içerisindeki astım ilacını kırmıştı!

Aman Allah'ım!

Kendi sonunu mu getirmişti?

Hepimiz hissettik o duyguyu. Çaresizliği. Sanki ete kemiğe bürünerek bir siluet oldu ve aramızda, keyifli naralar atarak gezmeye başladı. Hepimiz buz gibi kesilerek korkunç bir ifadeyle Arzu'ya döndüğümüzde, aslında yapabilecek hiçbir şeyin olmadığını biliyorduk. Krizdeydi, astım krizindeydi ve ihtiyacı olan ilacı alamadığı için derdine derman olamıyordu. Kahretsin, elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Cesur elindekileri fırlatarak endişeyle koltuğa çıktı ve Arzu'yu sakinleştirmek, krizini durdurmak için çırpındı. Suni teneffüs yaptı, yakasını açtı, nefes alsın diye bizi uzaklaştırdı. Astım krizine biz bir şey yapamazdık. İlacını alamazsa, nefesini içine çekemezse kimse bir şey yapamazdı.

Yapamıyorduk.

Bu kadar kişi, sadece izliyorduk.

Yaşlar yanaklarımdan bir bir düşerken, Cesur'un çaresizce çırpınmasına Fatih de katıldı ama Arzu'nun nefesi asla düzelmedi. Çırpındı, titredi, yüzünde renk kalmadı. Gözleri arkaya kaymış, gözünün içleri tamamen beyaz olmuştu. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Kilitlenmişti. Elinde değildi, yapamıyor, artık çırpınamıyordu bile. Ölüyordu. Ki az sonra öyle oldu. Arzu, Cesur'un kollarının arasına yığıldı.

Belki öldü.

Belki de birazdan ölecekti.

Nefessizlikten.

Bir anda.
Öylece.
Ellerimizin arasından kayıp gitti.

"Sarılalım mı? Belki geçer..."

10

DUYGULAR

Ümmü Gülsüm.

Berfin.

Arzu.

Hepsinin üzerinde kırmızı bir çarpı işareti görüyordum sanki.

Ve böyle giderse, o işaretleri geri kalanımızın da üzerinde görecektim.

Nasıl anlatılır bilmiyordum ama iyi olan hiçbir şey yoktu. Arzu'yu kaybetmemizin üzerinden saatler geçmişti ve biz artık şaşırma refleksi gösteremiyor, sadece başımıza gelenleri sakinlikle karşılamaya çalışıyorduk. Ne oluyordu? Allah'ım! Neden bir bir, çeşitli sebeplerle ölüyorduk? Neden hâlâ kurtarılmıyorduk, neden birisi o karanlığın ardında ufak da olsa bir ışık yakmıyordu?

Sıra kimdeydi?

Ürpererek dizlerimi kendime çektim ve yanağımı sertçe silerek Arzu'nun buz gibi bedenine baktım. Bu beden artık ölüydü ama benim dilim ceset demeye varmıyordu. Metronun ortasında, içimizde öldüğü için kimse bir şey yapmadan ona bakıyordu. Dışarı çıkamıyorduk, içeride kalamıyorduk. Ne yapacaktık, bilmiyorduk.

Yaşayacağım, diye düşündüm gözlerimi bir an yumarken. *Yaşayacağım değil mi?*

Kötüleri eksilmeyen dünyadan, ben mi eksilecektim? Benim gibi zararsız bir kız...

"Kendi ölümünü getirdi," dedi Cesur, Arzu'yu hâlâ kollarında taşırken. Cesedi Cesur'un kollarının arasında, boylu boyunca uzanıyordu. "O siktiğimin sprey cihazını kırmasa, şu an yaşayabilirdi... Soğumaya başladı. İnsanın bedeni ölünce gerçekten soğuyormuş."

Cesur ağlıyordu. O, burada tanıdığım kadarıyla eğlenceli, mizah dolu bir çocuktu ama şimdi, olması gerektiği gibi, arkadaşı için ağlıyordu. Hepimiz yerde, yan yanaydık ve bu çaresizliğe tanık oluyorduk. "Sanki tüm bunlar imkânsız olmayan ama imkânsız görünen şeyler. Burada kalmamız ve ölmeye başlamamız. Bir bir, sırayla..." Melodi titrek bir iç çekti. "Acaba bu bir lanet mi? Aramızdan birinin büyük bir günahı var ve o günah söylenmedikçe ölmeye devam mı edeceğiz?"

Akil donuk bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Saçmalama."

Melodi rencide olarak ona bakakaldığında, Akil'e azarlayıcı bakışlar atmak istedim ama gözlerimi Arzu'nun cesedinden ayıramadım. "Belki haklıdır," diyerek Melodi'ye onay verdi Selim. "Bazı filmlerde, dizilerde oluyor ya bu tarz şeyler. Belki birimizin ortaya çıkması gereken bir sırrı vardır ve bu ölümler, ancak o sır ortaya çıktığında durabilir."

Keskin metronun dışından inlemeyle karışık bağırdı. "Testere filmi çekmiyoruz geri zekâlılar."

Hiçbirimiz onu kaale almadık. Onu görmezden geldiğimizde onunla yaşamak daha kolay oluyordu. Melodi'nin bahsettiği şey ilginçti. Tüm bunlar, gizlenen bir sır için miydi? Fakat bizlerin günahı neydi? Öyle bir şeyse, sır kime aitti? Belki de bu gerçekten saçmalık olabilirdi ama bunu Melodi'nin suratına bağırmazdım.

Oğuz bacaklarını ileriye uzattı. "Zaten çeşitli sebeplerle olmasa da az bir zaman sonra hepimiz açlıktan öleceğiz.

Bir enkazın altındayız. Yukarımızda ne oluyor bilmiyoruz. Soğukkanlılığınızı koruyun ve yaşamak için gayret gösterin. Çünkü ben öyle yapacağım. Buradan çıkmak için, çok güçlü bir sebebim var."

Herkesin bakışları bana kaydı.

Utandırdın yiğido.

Sonra ayağa kalktı, elini uzattı ve elini tuttuğumda beni de kaldırdı.

Birbirine çarpan vücutlarımızdan, bir elektrik akımı geçtiğini hissettim.

Kalktığımda elimi bıraktı ve diğerlerine sırt çevirerek yan yana uzaklaşmaya başladık. Neden yaptık bilmiyorum ama onlardan ayrılmıştık. Beni buna davet eden ilk o olmuştu ve ben onu reddetmemiştim. Belki buna ihtiyacımız vardı, kendimiz hakkında hiç konuşamıyorduk. Konuşabilir miydik bilmiyordum ama bahsetmiştim ya, onunla göz göze düştüğümüzde her şey silikleşiyordu. Bir Oğuz kalıyordu.

Onları göremeyecek kadar uzaklaştığımızda, yan yana metro koltuklarına oturarak bir süre sessiz kaldık. Benim iyi olmadığım gibi Oğuz da iyi değildi. Bilmiyordum, belki o da öleceğini hissediyordu. Açıp avuç içlerime baktım ve terlediklerini gördüğümde, "Bana da oluyor," dedi Oğuz kısık sesle. "Seninle konuşurken benim de avuçlarım terliyor."

Heyecanlanmalı mıydım? Bilmiyordum ama nedense yüzeysel değil de daha ciddi şeyler konuşacağımızı hissetmiştim. Kusasım gelmişti, heyecanlanınca hep böyle oluyordu. Dönüp ona bakamadım. "Heyecandan mı?"

"Seni ilk gördüğüm günden bahsetmiştim ya," dedi sorduğum soruyu es geçerek. Ellerini kucağında birleştirmiş, parmaklarını ovalıyordu. *Heyecandan mı stresten mi?* Onun benim için heyecanlanıyor olması hâlâ inanılmaz geliyordu. "O pileli etekle işte... O günden sonra tekrar görmek için seni gördüğüm koridorda gezinmeye başladım. Sınıfının o katta olacağını, bu yüzden seni görebileceğimi düşünmüş-

tüm. Fakat göremedim. Aslında görürsem ne yapardım bilmiyordum. Sana yanlışlıkla çarpmış gibi yapıp seninle tanışabilirdim veyahut sadece görüp aptal aptal izlerdim. Ya da bilmiyorum, dürüstçe seninle tanışabilirdim ama hiçbiri olmadı. Seni göremedim."

Kocaman olmuş gözlerle sadece ona bakakaldım. Bu bir nevi itiraftı, zaten bunları söylerken bana bakamamış, gözlerini kaçırmıştı. Duyduklarımın birazına bile hazır hissetmemiştim kendimi. Kalbimi eritmişti. Bahsettiği şeye çok yakın hissediyordum. Onu, sınıfımın olduğu koridorda defalarca kez görmüştüm. Koridorumda geziniyordu ve bense duvarların arkasından onu izliyor, kimi beklediğini merak ediyor, beklediği kişiyi kıskanıyordum. Her defasında beni beklediğini, koridorda buluşacağımızı hayal etmiştim ama hayal olarak kalacağını düşünüyordum. Sonra o koridoru, düşmüş omuzlarla terk ettiğini anımsıyordum. Aradığını bulamayarak, umutsuzca...

Aradığı bendim!

Ben!

Ağlamaya başladığımı kucağıma düşen gözyaşlarım sayesinde fark ettiğimde, Oğuz apaçık bir şaşkınlıkla bana döndü ve ağlamam karşısında telaşa düştü. "Neden ağladın şimdi?"

"Çok duygulandım..."

Elleri bir anlık tereddütten sonra yüzümü kavradığında, kalbim göğsümün içinde hopladı ve boğazımdan sıcak bir sıvı akıyormuş gibi hissettim. Minik minik hıçkırarak yüzümün önündeki yüzüne bakarken, utanarak elinden uzaklaşmaya çalıştım ama gözyaşlarıma silerek buna müsaade etmedi. "Bestegül, ağlama."

"Yetişemezlerse..." Titrekçe soludum. "Yetişemezlerse ve biz bir bir ölmeye devam edersek? Ya sen ölürsen? Bunu düşünüyorum ve sadece ağlamak istiyorum."

Kirli yüzümden akan gözyaşları, onun avuç içinde yakıcı izlerken bırakarak kaybolurken, gözlerinin çaresiz bir

şekilde küçüldüğünü gördüm. "O zaman bunu düşünme. Sadece elindeki âna odaklan. Bak, tam üç cesedin olduğu bir yerdeyiz ama ben senin yüzünü ellerimin içine aldığımda avunabiliyorum. Sen de benimle avunabilirsin. Senin avuntun olabilirim."

Dedikleri belki sadece saçmalıktı, hayalperestlikti, gerçekdışıydı ama kalbimi hayata döndürebiliyordu. O bu kadar konuşmuşken, artık bir şeyler saklamamın saçma olduğunu düşündüm. "Ben seni ilk kez, sen beni görmeden çok önce gördüm. Şey, kütüphanede. Okulun kütüphanesinde, elindeki kitaplarla oyalanırken. Güneş o kadar güzel bir açıdan yüzüne vuruyordu ki, inanamayarak öylece sana bakmıştım. Durup kimseye öylece şuursuzca bakmamıştım. Sen ilktin. Her açıdan. Orada durdun ama beni hiç görmedin. Senin kadar cesaretli değildim, seninle dürüstçe tanışamamıştım. Sonra... Defalarca kez kütüphaneye girdim, seni görmek için saatlerce bekledim. Birkaç kere gördüm ama hiçbir girişimde bulunamadım. Sen dedin ya, koridorda seni arıyordum diye. Ben o zaman, duvarların arkasından seni izliyor, kimi aradığını merak ediyordum. Ben... Birbirimizi o kadar aradık ama bir metroda, ölüme giderken bulduk. Ne acı değil mi?"

"Bu acının tesellisi misin sen?"

Omuzlarımı utanç ve mahcubiyetle silktiğimde, eli başımdan aşağıya, saçlarımı okşayarak indi ve beni sırtımdan bastırarak göğsüne yasladı. Kollarımı belinin iki yanından geçirerek ona ilk kez özgürce ve sıkıca sarılırken, hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Neden bu kadar duygulandığım açık değil miydi? Onun da benden hoşlandığını, bana kıymet verdiğini bilmek yeterli bir sebepti. Oğuz artık sakallarının birikmeye başladığı çenesini başımın üstüne yaslayarak, ellerini sırtımda birleştirdi ve sıkıca sarılışıma karşılık verdi. *Sen, bu acının tesellisin.* "Oğuz?"

"Söyle güzelim."

"Sen de benim acımın tesellisisin."

Sıkıca sarıldık.

Öyle ki, bir bedende iki ruh olduk.

Bir süre öylece durarak sarıldık ve bunun tadını çıkarmaya çalıştık. Kafam göğsüne yaslı olduğu ve burnum gömleğine sürttüğü için kendine has kokusunu alıyor gibi oluyordum. Burnum son günlerde enkaza hâkim kötü kokuya o kadar aşinalık kazanmıştı ki yabancı olan bu kokuyu ayırt edebilmiştim. Parfüm olamayacak kadar gerçekçiydi. Yakıcı, erkeksi bir kokuydu. Başımın üzerine güldü. "Beni mi kokluyorsun?"

"Böyle şeyler söyleyerek beni utandırmamalısın."

"Doğru," diyerek beni onayladı. "Kız arkadaşımı böyle şeyler söyleyerek utandırmamalıyım."

Isınan yanağımı göğsüne sürttüm. "Kız arkadaş mı?"

"Hıhı. Sevgili olanından."

Bayılacağım.

Bayılıyorum.

Bayıl...

"Ne oluyor burada!"

Ha? Akil? Sahiden mi? Bu anda mı? Başımı Oğuz'un göğsünden kaldırarak gözlerimi yukarıya diktiğimde, Oğuz'un gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm. Öfkelenmişti, muhtemelen sabır diliyordu. Gözlerini açtığında omuzlarımı çaresiz bir şekilde silkerek omzumun üzerinden arkama döndüm. Başımı göğsünden kaldırmıştım ama ne Oğuz bana sarılmaya son vermişti ne de ben Oğuz'a. Akil'i az ilerimizde dik dik bize bakarken gördüm. "N'apıyorsunuz siz?" dedi, sanki bize bunu sormaya hakkı varmış gibi. "Ne bu samimiyet?"

Oğuz'un sırtı kaskatı kesildi ve ben Akil'e hayretler içerisinde bakarken, "Sana ne?" dedi Oğuz sabırsızca. "Neyin hesabını soruyorsun sen?"

Akil sırtını metronun camlarına yaslayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup elindeki çikolatadan iri bir lokma aldı. Sevgili olduğumuz zamanlardan bildiğim bir huyu

vardı ki, çok stresli olduğu zamanlarda tatlı yerdi. Hatta onunla regl mi oldun diye dalga geçerdim, ne yapayım serserilik kanımda vardı.

"Eski sevgilime, bir erkekle sarmaş dolaş olmasının hesabını soruyorum."

Seni zaten hiç sevmezdim Akil.

Ters ters ona baktım. Benim ne yapıp ne yapmadığım kimseyi zerre ilgilendirmezdi. Oğuz elini yavaşça sırtımdan çekti ve omuzlarını dikleştirerek öne çıktı. "Bak Akil, seninle açık konuşacağım." Sabrını korumaya çalışarak, ciddiyetle konuşuyordu. "Bestegül ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz. Daha dürüst olayım, çok hoşlanıyoruz ve işte bu yüzden burada ne yaptığımız seni zerre alakadar etmiyor. Bestegül'den hâlâ etkilendiğini görebiliyorum, bu beni sinirlendirse de hislerine karışamam ama sevgilimi rahatsız etmeye devam edersen sana müdahale edeceğim..." Ellerini yukarıya kaldırarak Akil'e gösterdi. "Bunlarla!"

Akil çikolatadan iri bir lokma alarak sinirle kemirdi. "Hadi ya?"

"Ya!"

İkisi de öfkeyle birbirine bakarken, "Beyler," dedim bir tartışmanın önüne geçerek. "Benim için kavga etmeyin. Tamam, bu kavgaya değerim ama siz yapmayın. Hadi Akil, soldan git."

Akil kıpkırmızı kesilerek bana bakakaldı. "Kovuyor musun?"

Başımı salladım. "Sevgilimle yalnız kalmak istiyorum."

"Benden sonra bu mu yani?" Akil kontrolünü kaybetmiş gibi, sesini yükselterek bağırdı. "Kızım, benim en azından param vardı! Bu herifin neyi var ya! Tamam, seni zorla öpmeyi istemem hataydı ama senden defalarca af dilemiştim! Ne olurdu benimle olsan! Bu herifle mi yani? Babasını bıçaklamış bir adamla..."

Oğuz o kadar ani fırladı ki yerinden, onu durduramadım bile.

Yerinden fırladığı gibi Akil'in üzerine atladığında ve yumruğunu onun suratına geçirdiğinde Akil savunmasızca yere yığıldı, öksürerek sarsılmaya başladı. Hayretle oturduğum yerden kalkarken, "Ailemi işin içine karıştırma," dedi Oğuz soluk soluğa. "Düşmanlığın bile adabı vardır oğlum, beni deli etme."

İlk birkaç dakika kalkıp Akil'in Oğuz'a karşılık vermesini bekledim ama olmadı. Oğuz da bunu beklemiş olmalı ki, hareketsiz kalarak yukarıdan baktı Akil'e. Fakat Akil kalkmadı. Gürültülü şekilde, boğulurcasına öksürerek yerde kalmaya devam etti. Yüzünü göremiyordum ama eli boğazını sarmıştı ve boynu kıpkırmızıydı. Bunu fark ettiğimiz an Oğuz tereddütle Akil'e yaklaştı. "Ne? Oyun mu yapıyorsun Akil?"

Akil o kadar gürültülü öksürmeye başladı ki az sonra çocuklar da bu sesi duyarak koşturarak yanımıza gelmiş, Bakil endişeyle ikizinin önüne çökmüştü. Onun sarsılan yüzünü kavramaya çalışırken haykırdı. "Ne yaptınız lan kardeşime?"

Biz mi? Biz bir şey yapmamıştık ki. Oğuz'un bir yumruğuyla sarsıntı, kriz yaşıyor olamazdı, değil mi? En fazla burnu kırılırdı ama bu bambaşka bir şeydi. Hepsi hayretle bize bakarken, "Yumruktu sadece," dedi Oğuz sayıklarcasına. "Ben bir şey yapmadım! Yapmadım, değil mi Beste?"

Hızlıca kafamı salladım. "Hayır, sen bir şey yapmadın."

Bakil'in yüzündeki endişe ve korku o kadar dolu doluydu ki bizleri konuşturmuyordu. İkizinin yüzünü avuçlarının arasına aldığında, biz de onun yüzünü görebilmiş ve şaşkına dönmüştük. Yüzü... Nasıl böyle olabilirdi? Teninde iri, kırmızı benekler oluşmuştu. Nasıl izah edilirdi bilmiyorum ama tıpkı suçiçeği olduğumuzdaki o benekler gibiydi; belirgin ve bir sürü. Yüzü titriyor, gözleri arkaya doğru kayıyor ve en fenasıysa ağzından köpük boşalıyordu. Boynu şişmişti. Bu da neyin nesiydi? Elim ayağım titredi. *Yine mi? Bir kez daha mı?*

"Akil!" Bakil dehşet içinde, yüzünü yumuşakça sarsarak sesini ona duyurmaya çalıştı. "Kardeşim, n'oluyor kardeşim!" Haykırdı. "Ne yaptınız ona? Niye duymuyor beni! Hayır hayır hayır... Bir şey olmayacak değil mi? Sıra senin değil, değil mi?"

Sıra onundu.

Oğuz yere çöktü, Bakil'in yanına. Parmaklarıyla Akil'in nabzını kontrol ederek, "Yavaş," dedi şaşkınlıkla. "Nabzı çok yavaş."

Bakil elinin içini Oğuz'un göğsüne bastırarak onu itti. "Siktir git lan..."

Oğuz geriye doğru düşerken, Bakil'in bakışları bir yerde dondu ve hepimiz kabullenemez bir şaşkınlıkla onun bakışlarını takip ettik. Bakil ağlayarak, hüsran içinde Akil'in avucunda tuttuğu, neredeyse bitmiş olan çikolata ambalajına uzandı. O an, gözyaşlarım benden bağımsızca yanaklarıma düştü. Tahmin ettiğim şey miydi? Akil'in yabanmersinine, ölümcül derecede alerjisi vardı ve yediği tahıllı çikolatada biraz bile yabanmersini varsa... Bakil, gözyaşları içinde kucağında titreyen Akil'e baktı. "Sen... Sen ne yedin oğlum... Açıp bakmadın mı lan içindekine? Hiç mi bakmadın kardeşim, hiç mi?"

Artık hepimiz aslında inanıyorduk, kabulleniyorduk, ölümü inkâr etmiyorduk. Birer birer, sırayla ölüyorduk. Akil ölümcül alerjisi olduğu yabanmersinini yemişti ve acil müdahale olmazsa, yavaşlayan nefesi azalarak bitecekti. Herkes onu ölüme götüren sebebi anlamaya çalışarak birbirine bakarken, dizlerimin üzerinde Bakil'in yanına oturdum ve titreyen elimi omzuna koydum. Hâlâ çaresiz bir şekilde, çaresiz kalacağını bilerek Akil'i sarsıyordu ama Akil'in bilinci kapanmıştı. Nefesi çok azdı. "Bakil, bir şey yapamayız."

"Bir şey yapamayacaksanız çekin beni de öldürün o zaman." Haykırarak ağlıyordu. Titriyor, kardeşine uzanıyor,

yüzünü avuçluyor, ölmesin diye yalvarıyordu. "O benim ikizim! Canım!"

Elim onun omzundan düştü ve çaresiz bir şekilde Akil'in yüzüne baktığımda, bu yüzde ölümü gördüm. Henüz ölmemişti ama çok da yaşamayacaktı. İkiz kardeşi ona ölmemesi için yalvarsa da, hıçkırarak ağlasa da, yüzünün kirine rağmen o yüzü okşasa da Akil ölecekti. Boğazımdaki yumru büyüdü, beni öldüren bir tümöre dönüştü. Canım yanıyordu, onunla sayısız yaşanmışlığımız vardı ve şimdi ölmesini izlemek... Hıçkırarak eline uzandım ve o eli kavrayarak gözlerimi yumdum.

O kadar çaresizdik ki...

Sadece duruyor ve sıranın kime geleceğini bekliyorduk.

"Buraya aitim çünkü zamanı
burada dondurmayı istedim."

11

SU

Artık biliyorduk ki, ölüm hepimizi her an herhangi bir sebeple alabilirdi.

Artık ölenlere şaşırmıyor ve hatta kimin öleceğini düşünüyor, belki hepimiz kendi kafamızın içinde tahminler yürütüyorduk. Belki de Melodi haklıydı, başımızda bir lanet vardı ve bu yüzden bir bir ölüyorduk. Artık her şeye inanıyor, hiçbir şeye şaşırmıyordum. Hepimiz ölümü bu kadar yakında hissettiğimiz ve ölebileceğimiz için ölenlere değil de kendimize üzülüyorduk. Ceset kokusuna, açlığa, susuzluğa alıştığımız için rahatsız hissetmiyorduk kendimizi. Bazen bilinç kayıplarımız oluyor, o anda birbirimizin öldüğünü sanıyor ama asla şaşırmıyorduk. Bir tek bende, Oğuz'da ve Selim'de su kalmıştı. Ayrıca yalnızca bende biraz bisküvi kalmıştı. Herkes birbirinden su dileniyordu ama hayır, kimseye veremezdik.

Ölseler bile onlara su veremezdik çünkü biz hayatta kalamazdık.

"Bakil hâlâ hıçkırarak ağlıyor."

Evet, duyabiliyordum. Biz ayrılmış olsak da o hâlâ kardeşinin yanında, cesedini kolları arasında tutarak ağlıyordu.

Şüeda aramıza geri dönmüş, bir koltuğa oturmuş ve donuk gözlerle yeri izlemeye başlamıştı. Biz Oğuz ile birlikte hepsinden biraz uzakta, metronun zemininde, karşılıklı oturuyorduk. "Duyabiliyorum," diyerek onu cevapladım ve hemen ardından korkuyla devam ettim. "Umarım ölerek böyle ağlamama sebep olmazsın."

"Böyle mi ağlarsın?"

"Ihıh, daha çok."

Parmaklarımızı birbirine dolayarak birleşen ellerimize baktık ve ikimiz de azıcık gülümsedik. Aptal âşıklar gibiydik. Bilmiyorum, ikimiz de biraz romantiktik ama dert değildi. Romantizmi seviyordum. Tamam, bazen çok öküzce davranabiliyordum ama gerçekten işi şakaya vurmadığımda romantik biri olabiliyordum. "Buradan, şansın olsa ve birkaç kişiyi kurtaracak olsan kimleri kurtarırdın?"

Sorduğum soru karşısında kaşlarını çattı ve biraz ilerimizdeki çocuklara bakarak göz gezdirdi. Yanaklarını şişirdi, kirli suratıyla bile olsa bunu yaptığında çok sevimli oluyordu. "Sen," dedi ilk önce ve çocuklara bakarak devam etti. "Selim ve... Cesur ile Fatih arasında seçim yapamam galiba."

Beni kurtaracak olması beni gülümsetti. "Yaa, beni mi kurtarırsın?"

Cilvelenmeme sırıtarak aniden başparmağımı tuttu ve cimcik attı. "Sen söyle bakayım, kimleri kurtarırsın?"

Cevabım belliydi. "Seni, Melodi'yi, Selim'i?"

"Melodi'yi anlarım da Selim?"

Kıskandı.

Haşin erkeğim.

Kıs kıs gülerek omuzlarımı silktim. "İyi birisi olduğunu düşünüyorum."

"Zaten öyle," dedi ve gözlerini tekrar bana çevirdi. Safir renkli bakışlarına iç çektim. "Peki asla kurtarmayacağın iki kişi?"

Ama bakınız, bu zor bir soruydu. Bilmiyorum, elimde imkân olsa hepsini kurtarırdım. Çocuklara göz attım. Keskin sürünerek de olsa içeriye girmeyi başarmış, metronun yerine yatmış, hâlâ sakız çiğniyordu. "Esra ve Keskin olurdu sanırım."

Oğuz parmaklarımı daha sıkı tuttu. "Benim de onlar olurdu." Dönüp Keskin'e tip tip baktı. "Girdi içeri, pislik. Ya hâlâ uyuşturucusu varsa ve aramızdan birine vermeye kalkışırsa?"

"Herkes, Berfin'in nasıl öldüğünü, kendini kaybettiğini gördü. Eğer buna rağmen ondan uyuşturucu alacak olurlarsa bu onların sorunudur. Sen veya ben diğerlerini koruyamayız Oğuz."

"Biliyorum bebeğim."

Yuh!

Yavaş!

İçimdeki öküzü içimde tutmaya çalışarak üst üste yutkundum ve aniden elimin içindeki parmaklarına vurdum. "Benden önce kaç kıza bunu dedin?"

Gözlerini devirerek elimi tekrar tuttu ve parmaklarını yine parmaklarımın arasından geçirerek ellerimizi bütünleştirdi. "Saymadım, belki on, belki on beş."

Dudaklarımı sarkıtarak üzüntüyle ona baktığımda yüzümün haline gülmemek için dudaklarını sıktığını gördüm. Sahiden mi? Çevresi o kadar geniş miydi? Bunları konuşmamın pek hoşuma gitmediğini fark ettiğimde, "Sen beni *bad boy* falan mı sanıyorsun?" dedi Oğuz, ciddi bir sesle. "Çapkın ya da serseri değilim. Sorumluluklarının bilincinde olan, on sekiz yaşındaki bir çocuğum işte." Aniden, tuttuğu elim sayesinde vücudumu kendisine doğru çekti. "Ve benim ilk sevgilim sensin."

İlk sevgilisi olmak hoşuma gitmişti. Elbet konuştuğu, benden önce hoşlandığı birileri olabilirdi ama ilk kız arkadaşı bendim. Etrafıma bakarak bulunduğumuz enkaza baktım. Buradan çıkamazsak son sevgilisi de ben olacaktım. "Belki de son."

"Zaten öyle."

Birbirimizin parmaklarına bakarak sustuğumuzda yanımıza yaklaşan adım seslerini duyduk ve dönüp baktığımızda bunun Keskin olduğunu anladık. Yüzü dağılmıştı, gömleğinde kurumuş kan lekeleri vardı ve oldukça bitkin, halsizdi. Oğuz çıkıştı. "Bizden uzak dur."

Keskin içinde bulunduğu duruma rağmen sırıtmayı başararak yanımıza kadar geldi. Bu çocuk ne atıyordu da kafası böyle güzeldi Allah aşkına? "Sen ve Bestegül, ne zamandan beri biz oldunuz?"

"Burada tutsak kaldığımız o günden beri zaten öyleydik," dedi Oğuz mesafeli şekilde. "Keskin, bir tane vursam karşılık vermeye halin yok. O yüzden bana bulaşma birader, biraz adam ol."

Keskin yanımıza vardığında hiçbir utanma göstermeden, riyakârlığını umursamadan yanıma oturdu ve elini rahat bir şekilde omzuma attı. "N'aber kız?"

Bir an Oğuz'un gözlerinin döndüğünü gördüm ve ben şaşkınlıktan tepki veremezken, onun doğrudan omzundaki ele uzandığını gördüm. Keskin'in elini sertçe omzumdan çekti. "Senin o elini müsait bir tarafına sokarım Keskin. Uza şuradan."

Keskin gözlerini devirerek geriye doğru yaslandığında kalçamın üzerinde kayarak ondan uzaklaştım. "Yılışma be aptal," diyerek onu azarladığımda, pis pis güldü. "Yılışma hakkı bir tek Oğuz'da mı?"

Oğuz ayakkabısının burnuyla onu ittirdiğinde Keskin hafifçe uzaklaştı ama itilmesine rağmen hâlâ sırıtıyordu. "Senin, haylaz da olsan iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm," diyerek üzüntüyle ona baktım. "Bu teorimi çok güzel çürüttün. Bravo doğrusu! Sen gerçekten kötü kalplisin."

"Siz iyi kalplisiniz de ne oluyor?" Sırıtması eridi ve dudaklarının ucundaki küstah bir ifadeyle bize dik dik baktı. "Burada, aynı yerdeyiz. Siz de ben de ölüme gidiyoruz. İyiliğin size kazandırdığı hiçbir şey yok."

Oğuz dirseğimden nazikçe tutarak beni kendine çekti ve Keskin'le aramızdaki mesafeyi açmış oldu. "Sen kötülükle ne kazanıyorsun ki?" diye sordu Oğuz, onaylamaz gözlerle onu süzerken. "Cehennemden başka?"

"Eğlence." Keskin rahat rahat omuz silkti. "Eğleniyorum. Ben her şeyle her durumla eğlenirim. Mesela Beste ile eğlenmek de hoşuma giderdi, çok kafa kız."

Oğuz ona orta parmağını kaldırdı.

Gözlerimi devirdiğimde, "Bir git şuradan," dedi Oğuz, sıkıldığı her halinden belli oluyordu. "Adam sanıp karşıma almış, konuşuyorum bir de seninle."

Keskin hiç alınmadan güldü ve yaralı kaşından akan kanı silerek yere uzandı. Yine sızacakmış gibi görünüyordu ama o umulmadık anlarda umulmadık şeyler yaptığı için emin olamazdım. "Biliyor musunuz, ben geyim."

Ha? Ne? Gey mi? Bildiğimiz geylikten mi bahsediyordu? İkimiz de bariz bir şaşkınlıkla Keskin'in suratına bakakaldığımızda gözlerini bize çevirerek kafasını salladı. "Âşık olduğum adam da evli, karısı bizi biliyor."

Yok artık? Cidden mi? Nasıl ya? Gerçekten eşcinsel miydi? Cinsel kimliği beni ilgilendirmezdi tabii ama Keskin'de hiç o havayı sezmemiştim. Oğuz kafasını kaşıdı. "Hadi ya."

Keskin kederli kederli kafasını salladığında ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Ne diyebilirdim ki? Bayağı şaşırmıştım. Yadırgamıyordum ama birisi yüzüme bakıp "Geyim ve evli bir adama âşığım," dediğinde şaşırıyordum haliyle. Oğuz'la bakıştık ve ikimiz de kafamızın karıştığını görerek sustuğumuzda, Keskin'in ani kahkahası patlayarak etrafa dağıldı. "Allah iyiliğinizi versin, nasıl da inandınız." Keskin böğürerek kahkahalar attı. "Ne geyi oğlum? Gey olsam Oğuz'u çoktan çıplak bırakmıştım. İnandınız ya! Çok safsınız lan." Kahkahaları yerini küçük kıkırtılara bıraktı. "Bakınız, eğlence böyle olur. Ben gülüyorum, siz aptal aptal bana bakıyorsunuz."

Bir daha bu çocuk ölüyorum dese inanmayacaktım. *Gerçekten mi yahu?* Bizimle dalga geçerek eğleniyor, biz de inanıyorduk. *Pes vallahi!* Gerçekten iticiydi bu çocuk! Oğuz sinirinden kıpkırmızı kesildi ve elinden bir kaza çıkmaması için yumruklarını yere yasladı. Uzanarak yumruğunu tuttum. "Bırak, kendi halinde kalsın. Biz gidelim mi?"

Yerinden doğruldu. "Kalk."

Yerden kalktığımızda Keskin yüzünü metro zeminine yaslayarak gülmeye devam etti. Sırtımızı ona çevirerek yan yana çocukların yanına giderken, onların da Keskin'in kahkahalarını duyarak bizden tarafa baktıklarını gördüm. Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak ağrıyı defetmeye çalıştım ve az sonra Oğuz'un oturduğu koltuğun yanına oturdum. Gücüm gün geçtikçe tükeniyordu. Susuzluktan boğazım o kadar acıyordu ki, her yutkunduğumda derim kalkıyordu sanki. Hepsinin de benimle bu duyguyu paylaştığını biliyordum.

"Buradan çıkarsak üniversite sınavına girecek psikolojim kalmayacak galiba."

Melodi'nin büyük bir üzüntüyle dile getirdiği şeye kesinlikle hak veriyordum. Burada psikolojimiz ağır darbeler almıştı ve ölümler artarak giderse daha beter olacağımız belliydi. Evime gitmek, aileme kavuşmak, yatağıma girmek, günlerce uyumak istiyordum. Esra ona gözlerini devirdi. "Demeyeyim diyorum ama cidden geri zekâlısın! Öleceğiz, sen gelmiş üniversite diyorsun!"

Cesur kollarını iki yana açtı. "Vallahi bu sefer haklı."

Belki biraz haklılığı vardı ama bu kadar kaba olmayabilirdi. Onun burnunun büyüklüğünden nefret ediyordum. Melodi kızardı ve bunu kirli suratında bile görebildim. "Kendinizi doğrudan ölüme endekslemeyin."

Şüeda oturduğu metro koltuğundan ruhsuz bir cevap verdi. "Nefes bile alamıyorum, nefesim susuzluktan boğazıma yapışıyor. Öleceğiz ve hepiniz bunu biliyorsunuz. Bir bir, sırayla."

Korkunçtu. Tüylerimi ürpertiyordu. Ölüm ânı nasıl olurdu? İnsan gerçekten o beyaz ışığı görebilir miydi? Ya da açlıktan bilinç kaybı yaşayarak öldüğümüz için acıyı hissetmez miydik? Hepsi ürkütücü düşüncelerdi. Oğuz ne kadar korktuğumu görmüş olmalı ki, titreyen elime yumuşakça dokundu. "Umudunu hâlâ görebiliyorum, onu kaybetme. En çıkmazda olduğumuz anlarda, bize yol gösterebilir."

"Ölümden korkuyorum," diye itiraf ettim üzüntüyle.

"Ben de Bestegül, ben de."

Elbette ölümden korkuyordum, kim korkmazdı ki? Daha on sekiz yaşındaydım ve kısa zaman öncesine kadar tek gayem sınavdan yüksek puan alıp iyi bir üniversiteye gitmekti. Oysa şimdi enkazın altında, hoşlandığım çocukla ölümü konuşuyordum. Hayatımda her şey, bu metroya binene kadar yolundaydı.

"Ya aramızdan birkaçımız kurtulursa?" dedi Esra. Düşünceli görünüyordu. Başı Selim'in omzundaydı ve ona sıkıca sarılmıştı. "Ya da yalnızca bir kişi kurtulursa? Hepimizin ölümünü izleyip burada yalnız kalsa, kafayı yerdi herhalde. Kendine gelmesi çok zaman alırdı."

"Veya hiç kendine gelemezdi. Düşünsene, on üç cesetle bir arada yaşıyorsun. Korkunç."

Mırıldandım. "Hepimiz, o bir kişi olabiliriz."

Oğuz iç çekti. "Yaşama pahasına da olsa kim o bir kişi olmayı ister ki?"

Ben isterdim.

Psikolojime savaş açabilirdim.

Tamam, çok beter bir durumdu. On üç ölü arasında kalmak ve onların bir kısmını seviyor olmak... Düşündüm de Oğuz ölecekse o bir kişi olmayı istemezdim. Eğer onun öldüğünü görürsem psikolojimle olan savaşımı gerçekten kaybederdim. Güçsüz değil, aksine güçlü birisiydim ama bu kadar da güçlü değildim. "Benim psikolojim çok zayıftır," dedi Melodi, bundan şikâyetçi görünüyordu. "Dünyanın en

hassas kızı falan olabilirim. Hep regl dönemindeymiş gibi yaşıyorum."

Regl... Regl dönemim yaklaşıyordu. Eğer tarih hesaplamamda yanlış yoksa birkaç gün içinde regl olacaktım. Bilmiyorum, belki yaşadığım stres ve açlık yüzünden gecikebilirdim. Diğer kızlar da benimle aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, birbirimize bakarak durumun vahametinden ürktüğümüzü belli ettik. Cesur halsizce güldü. "Orada burada kanamazsınız değil mi?"

Esra yanaklarını şişirerek sıkkın bir nefes verdi. "Bende ped olacaktı." Eh, regl olduğumuzda onlarla idare edebilirdik herhalde. *Ya karın ağrısı?* "Fakat sizinle paylaşmam. Hiçbir şeyi hiçbirinizle paylaşmam." Bize ters ters bakarak Selim'e döndü ve ona gülümsedi. "Sen hariç tabii ki hayatım."

Selim biraz gülümseyerek ona karşılık verdikten sonra mırıldandı. "Kötü kız."

Esra şımarıkça ona sarıldığında pis pis baktım. "Hoçboronozla hoçborşoyo poyloşmom," diyerek onu ağzımın içinde taklit ettiğimde, Oğuz gamzelerini göstererek güldü. "Ah Beste, karşılaşmak için o kadar çok vakit kaybetmişiz ki."

Evet, bunu ben de düşünüyordum. Özel arkadaşlığımız daha önce başlamış olsaydı onunla birçok anı biriktirebilirdik. Birbirimize geç kalmıştık ama eğer buradan çıkabilirsek, önümüzde yaşanacak çok fazla şeyin olduğunu biliyordum. Omzumun üstünden ona dönerek kirli yüzünde parlayan safir renkli, ihtişamlı gözlerine baktım. Titrek bir iç çekerken, "Saçlarına dokunmayı çok istiyorum," diye itiraf ettim ve hemen ardından kızardım. "Ölmeden önce yapılacak listesinin en başında."

Kıvırcık saçlarını başının arkasına doğru ittirdi ve arsız tutamlar tekrardan alnına düştü. "İstediğin zaman dokunabilirsin," dedi omzunu silkerek. "Benim ölmeden önce yapılacaklar listemden bir şeyi duymak ister misin?"

Kalbim hızlandı. "Evet! Evet! Evet!"

Bestegül sakin ol, bu bir evlenme teklifi değil.

Oğuz yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seni öpmek."

Ha?

Gözlerimi kocaman pörtlettim ve duyduğum cümle kulaklarımda uğuldarken heyecanlanarak elimi kaldırdığım gibi onun yanağına bir tokat patlattım. "Sapık!"

Bu tamamen heyecandan verilmiş çok YANLIŞ bir tepkiydi.

Oğuz elini yanağına götürerek şaşkınca bana baktığı bir andan sonra gülmeye başladı ve yüzüme baktıkça gülmesinin dozu arttı. Kızması, hatta sinirlenmesi gerekmiyor muydu? Ben tokat yesem çok sinirlenirdim şahsen. Fakat o gülüyor, bir yandan da tokadım için sızlanıyordu. Altdudağımı dişleyerek ellerimi yanaklarıma yasladım. "Özür dilerim."

Eliyle yanağını ovaladı. "Harika tepkilerin var."

Hadi öpüşek?

Dilimi ısırdım ve gözlerimi kocaman açarak yüzüne baktım. Bir kaza daha yapıp bunu dışımdan dememiştim, değil mi? Evet, neyse ki dememiştim. Ona makul bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda, "Buraya bakın," dedi Selim heyecanlı bir çıkışla. "Su buldum!"

Ne? Hepimiz büyük bir sevinç şaşkınlığıyla yüzümüzü ona çevirdiğimizde, onun ayağa kalkmış ve büyümüş gözlerle metrodan dışarıya baktığını gördük. Hepimiz onun gibi ayağa fırlayarak baktığı yere bakmaya başladığımızda, gördüğüm şeye inanamadım. Tavandaki delikten aşağıya, su akıyordu. Yol çökmesi esnasında açılan minik delikten aşağıya, muhtemelen yağmur suyu akıyor ve rayların üzerinde birikiyordu. Su vardı, yağmur suyu ve kirli suydu ama sonuçta suydu. Çok az, kesik kesikti ama o akmaya devam ederken su ihtiyacımızı karşılayabilirdik. Oğuz elimden tutarak metronun dışına koşmaya başladı. "Gel, bunu kaçıramayız."

Bizim arkamızdan çocukların tümü de dışarıya fırlayarak yerden aşağıya, sırasıyla raylara atladığında, bir an Ümmü

Gülsüm'ün cesedini görerek duraksadık. O cesede bir andan daha fazla bakarsak gece gündüz bu görüntüyle yaşayacağımızdan, bakmadan geçtik ve sızıntı halinde, delikten akan suyun yanına vardık. Metronun tavanında, çökme sonucu oluşan çok ufak bir delikti ve su oradan kesik kesik akıyordu. İnce bir ip misali, aşağıya süzülmekteydi. Hepimiz avuçlarımızı suyun akış yönüne hizaladık ve kirli suyun avuçlarımızı doldurmasını izledik. Hepimiz aynı anda yaptığımız için küçük çaplı bir kaos oluşmuştu ama neyse ki avuçlarımıza az da olsa su doldurabilmiştik. Su her an bitebilirdi, acele etmeliydik. Oğuz avucuna doldurduğu suyu ağzıma dayadı. "İç hadi!"

Büyük bir sevinçle ona bakarken avucundaki suyu içtim ve bu sırada Melodi'nin metronun içine baktığını gördüm. Az miktarda su içmişti. Hepimizin yüzünde bir mest ifadesi vardı. "Ben Şüeda ve Bakil'i de çağıracağım," dedi Melodi hızla yanımızdan uzaklaşırken. "Hemen dönerim."

Biz gayretle, kana kana olmasa da ihtiyacımızı karşılayacak kadar su içmeye çalışırken, âdeta sevinç dolu ve heyecanlıydık. Sanki üzerimize fener tutulmuş da yolumuz aydınlanmıştı. Bir yudum su insana neler yapabilir, görüyorduk. Artık her şeyin değerini daha iyi anlıyorduk. Belki evimizde, gürültülü şekilde akan ve kısmaya zahmet etmediğimiz o musluk suyuna, kimi zaman bardağın dibinde kalarak döktüğümüz o suya şimdi deli gibi muhtaçtık. Hayatımızın şirazesi bir anda kaymıştı ve hiç aklımıza gelmeyecek bir şey olmuş, bir enkazın altında kalmıştık. Ve su diye inliyorduk.

Anlayacağınız hayat bize götüyle gülerken biz ağlıyorduk.

Biz avuçlarımızı akan suyun altında tutmaya devam ederken, Melodi'nin geldiğini gürültülü ayak seslerinden duydum ve dönüp baktığımda, sarsılarak metrodan dışarıya çıktığını gördüm. Titreyerek, doğrudan, bilincini kaybetmiş gözlerle bize bakarak yanımıza yürüyor ve çok derin nefesler alıyordu. Çocuklar da başını ona çevirdiğinde Melodi'nin yüzünde

katre katre hüzün çöktü. "Bakil gelmiyor," diye fısıldayabildi titreyen dudaklarıyla. "Şüeda, Şüeda'ysa..."

Öldü.

ÖLDÜ.

"Nefes bile alamıyorum," demişti kederle. *"Nefesim susuzluktan boğazıma yapışıyor. Öleceğiz ve hepiniz bunu biliyorsunuz. Bir bir, sırayla."*

Peki ya şimdi sıra kimindi?

"İçerisinde saklanıyor olmana rağmen
karanlığa hiç gülümsemedin."

12

SEVGİLİYİ KAYBETMEK

Asıl işkenceyi bedenden çok ruh çekermiş, anlıyordum.

Kendinizi gidip yemeğin, suyun, ışığın olmadığı bir odaya kilitleyin. Üstelik orası soğuk olsun. Yanınızda sizinle beraber hiç tanımadığınız on üç kişinin daha olduğunu düşünün. Korkunç geliyor değil mi? Ben bu korkunçluğun orta yerinde, ateşler içindeydim. Dönüp kafamı çevirdiğim her yerde cesetler vardı. Umut denen o duygu, bir damar gibi ruhumdan kopmuştu ve ben o kopan damar yüzünden kan kaybediyordum. Herkes bir bir ölüyordu ve bu kaçamadığımız bir lanet gibiydi.

Öleceğini biliyorsun ama hiçbir şey yapamıyorsun.

Tüyler ürpertici, değil mi?

"Uyanık mısın?"

Fısıltı halinde kulağımı dolduran sesi duyduğumda gözkapaklarımı kaldırdım ve loş ışığa alışmayı bekledim. Herkes uyuyordu ve ölüm artık o kadar içimizdeydi ki, dönüp baktığımda onları uyuyor değil de ölü görüyordum. Yerde, ceketinin üzerinde Oğuz'la yan yana uzanıyordum. Artık zamanı takip edemiyordum. "Uyanığım," diyerek halsiz-

ce onu cevapladım. "Bu gece uyuyamıyorum. Ailemi çok özledim Oğuz, gözlerimi kapattığımda onlarla paylaştığım onlarca fazla anıyı hatırlıyorum. Hepsi yıllar önceymiş, çok uzaklardaymış sanki. Zaman kavramını yitirdim, bilincim mi kapanacak?"

Ölmek istemiyordum.

"Sana iyi şeyler söyleyebilsem keşke," dedi ve kafamı çevirip ona baktığımda tavanı izlediğini gördüm. Kolları başının altındaydı. "Sen dayanıklı bir kızsın, güçlüsün. Burada mahsur kaldığımızdan beri kendini salmadın. Dayanabilirsin."

"Ya dayanamazsam? Ya dayanamazsam da bilincimi kaybedersem?"

"Elimi yüzüne götürür, seni sarsarım; uyanana dek."

Gülümsedim. "Peki ya uyanamazsam?"

"Rüyana girer, uyandırırım."

Parmaklarımı dudaklarımın üzerine yaslayarak kıkırdarken, gözümün kenarından akan yaşı ona çaktırmadan sildim. Dayanıklısın demişti, öyle kalmalıydım. "Rüyama ne diye girersin?"

İyiden iyiye uzayan sakallarını karıştırdı. "Ak sakallı dede olarak."

"Vay canına çok havalı."

Güldüğümüzde kafalarımız birbirine çarptı ve bu daha şiddetli ama kısık sesle gülmemize sebep oldu. Acı dolu gülüyorduk ama gerçekten kalbimi doldurduğu için gülüyorduk.

Gülerek, ölenlere ihanet ediyor muydum?

Eğer, eğer öyleyse... Onlardan sadece af dileyebilirdim.

"Bestegül?"

"Efendim."

"Gökyüzüyle aramızda kaç kilometre mesafe var sence?"

Sanki gökyüzünü görebilirmiş gibi tavana baktım ve derin bir iç çektim. "Bilmem, bayağı çoktur."

"Bak şurada bir bulut var." İşaretparmağıyla metronun

tavanını işaret etti ve sanki gerçekten bulut görebiliyormuş gibi ilgiyle orayı izledi. "Arkasından da güneş doğuyor."

Oyununa eşlik ederek işaret ettiği yere baktım ve orada mavi, taze bir bulut hayal ettim. "Ya evet, güneş bulutu biraz ısıtmış sanki. Ne kadar da büyük bir bulut."

"Yağmur yüklüymüş," dedi Oğuz, elini yere indirirken. "O yüzden öyle büyükmüş."

"Yaa," dedim derin bir iç çekerek. "İşte ben de dert yüklüyüm."

Oğuz kahkaha attı.

Senin gamzelerine parmak sokarım, öyle güzel gülünür mü!

Uyuyanların bir kısmı bu sesten rahatsız olarak homurdandığında, elimi ağzıma kapatarak sesli gülmemek için kendimi sıktım. Acınacak bir durumun içinde böyle gülmemiz aptalcaydı ama ne yapayım, beynimi bazen kalbim yönetiyordu. Oğuz'un kahkahası bittiğinde ve homurtular kesilerek uyumaya devam ettiğinde, yattığı yerde kıpırdanarak yüzünü bana çevirdi. Başının altına koyduğu bir kolunu çıkararak yana doğru açtı ve çenesiyle kolunu işaret etti. "Hadi, yasla kafanı da uyu biraz.".

Çekingen bir şekilde koluna baktım ama zaten bunların belki de yaşayacağımız son anılar olduğunu fark ettiğimde, başımı koluna koydum. Yanaklarım kızardığı için gözlerine değil, tavana baktım ve alçaklardaki bulutu izledim.

Ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyordum ama birtakım sesler duyarak yattığım yerde kıpırdandığımda, gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Ne olurdu hepsi bir kâbus olsa ve gözlerimi açtığımda odamın tavanını görseydim? Çok hoş olurdu ama bunun gerçeklikle bir alakası olmadığını biliyordum. Gözlerimi açtım ve etrafa baktığımda, yerde değil de metro koltuklarının üzerinde olduğumu gördüm. Çocukların bir kısmı hâlâ uyuyordu ve bir kısmı uyanmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Koltuğa beni Oğuz çıkarmış olmalıydı.

Bana âşık olduğu için yerde yatmama gönlü el vermedi tabii.

"Sende de ara ara görme kaybı oluyor mu?"

Esneyerek doğruldum ve Melodi'nin yanımda oturarak gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Neyden bahsettiğini ilk anda anlamadım. "Kör mü oldun?"

"Çok dobrasın." Melodi kızmakla gülmek arasında bocaladı ve yumruklarını gözünden indirerek iç çekti. "Hayır, çok şükür görüyorum ama bazen bakışlarım buğulanıyor, gözümün önüne benekler iniyor. Sanırım açlık ara ara, görme duyumu olumsuz etkiliyor."

"Haa," dedim, bacaklarımı aşağıya indirirken. Göz ucuyla etrafıma bakınmaya devam ettim. "Kör olmazsın inşallah, Oğuz nerede?"

"Çok ilgilendin ya, Allah razı olsun."

Kafasını eğerek güldüğünde bir an mahcup oldum ama onun buna pek fazla takılmadığını görünce rahatladım. Ne yapayım, Oğuz'u merak etmiştim. Yanağımı kaşıdım. "Kusura bakma ya."

"Bakmadım bakmadım." Kirli saçlarını kulaklarının arkasına attı ve yüzünü buruşturarak elini çekti. "Saçlarım çok yağlanmış."

"Evet, inek yalamış gibi. Bak, benimki de öyle."

Kendimizle dalga geçtikten sonra Oğuz'u hâlâ etrafta göremediğim için yerimden kalktım ve çocukların yanından ayrıldım. Fatih ve Selim el kızartmaca oynuyor, Keskin sakız çiğneyerek onlara takılıyor, Bakil yerde, dizlerini kendine çekmiş ağlıyordu. Sessizce akıtsa da gözyaşlarını, hissedebiliyordum. Akil için çok üzülüyordu ve sanki artık ölüp ölmemek umurunda değildi. İkizler bu derece bağlı mıydı birbirine? "Bakil," dedim onu rahatsız etmekten uzak bir şekilde, kısık sesimle. "Ben, üzgün olduğumu bilmeni isterim."

"Ben de duygularının şu an zerre umurumda olmadığını bilmeni isterim."

Sesi donuk, ruhsuzdu. Bana haksızlık ettiğine inansam da ona kızamazdım. Kırılmadım da. Yukarıdan aşağıya ona bakıyordum ama o kafasını kaldırıp bana hiç bakmıyordu. "Duygularımın samimiyetine inan sadece, lütfen."

Sessizliğini koruduğunda onu daha fazla rahatsız etmeden yanından ayrıldım ve metronun dışına çıkarak düzlüğe baktım. Oğuz orada da yoktu. Raylara bakmak için düzlükte yürüdüm ve loş ışıkta düşmemek için dikkatli davrandım. Düzlüğün sonuna geldiğimde, hafifçe aşağıya doğru eğildim. Raylar ıssız olmasa da karanlıktı ve zaten aç olduğum için, başımı eğdiğimde dünyam dönüyordu. Tam Oğuz'a seslenmek için ağzımı aralamıştım ki kısık bir inleme sesi duydum ve gözlerimi hafifçe sol tarafa kaydırdığımda, Selim'in Esra'yı duvara dayadığını gördüm. Öpüşüyorlardı.

Yuh.

Öpen var öpemeyen var, ayıp be!

İnanamayarak saçmaladım ve kafamı iki yana sallayarak, büyük gözlerle onlara bakakaldım. Resmen öpüşüyorlardı ve bu izlemekten hoşlandığım bir şey değildi. Yüzümü buruşturarak hızla arkamı döndüm ve aynı anda, sert bir göğse çarparak durdum. Ellerim düşme telaşına kapılarak gömleğe yapıştı ve o gömleği gördüğümde, onun Oğuz olduğunu anladım. Elleri, çarpmanın etkisiyle beraber beni belimden tuttuğu için vücutlarımız birbirine yaslanmıştı. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Başımın üzerine güldü. "Neler izliyorsun sen öyle?"

Oldukça kısık sesle, neredeyse fısıltıyla konuşmuştu ve nefesi kulağımın dibindeydi. *Hadi be!* Görmüş müydü? Ama ben izlemiyordum! Telaşla konuştum. "Ne izlemesi be! Ulu orta öpüşüyorlar, öpüşmesinler."

Eli yüzümü kaydı ve yüzümü hafifçe yukarıya kaldırarak göz göze gelmemizi sağladı. "Şaka yapıyordum elbette. Utandın mı?"

Ona dil çıkardım. "Hiç de değil."

Yanağımı başparmağıyla okşadı ama o kadar yavaştı ki, gerçekliğine emin olamıyordum. "Gözlerin şişmiş, uzun süredir uyuyordun."

"Yaa." Gözlerimi kırpıştırdım. "O kadar uzun mu?"

"On saattir falan."

"Yuh."

Elini yanağımdan çekti, sanki biraz dokunup rahatlamak istemiş gibiydi. "Kaba konuştuğunda seni sevimli bulmam çok garip."

Arkamızda bir yerlerde Selim ile Esra öpüşmüyormuş gibi rahatça konuşuyor olmamız inanılmaz ama gerçekti. Şımarık bir şekilde omzumu silktim. "Ben de seni sevimli buluyorum."

Kolunu yanımdan duvara uzattı ve elinin içini duvara dayayarak üzerime doğru yürüdü ve sırtım duvarla bütünleştiğinde, yutkunarak ona bakakaldım. İfadesi ciddileşmişti ve tam anlamıyla duvarla onun arasındaydım. Bir an tereddütte kaldı ama zamanımız olmadığını fark ettiğinde, alnını alnıma yasladı. İliklerime kadar ürperdim. Sırtımdan aşağıya soğuk terler akıverdi. Kalbim, parçasını bulup tamamlanmış ve mesut şekilde göğsüme sinmişti sanki. Alnını alnıma bastırdı. "Bestegül."

"Efendim?"

"Yakından daha güzelsin."

Dudağımdan bir tebessüm geçti. Kirli, yağlı yüzümle beni nasıl güzel bulabiliyordu? Aptal bir mutluluk yaşadım. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden."

Bu diyaloğumuzu bir yerden hatırlıyordum...

İleriye gitmenin yanlış olduğunu düşünmüş olmalı ki alnını alnımdan kaldırdı ve bir adım kadar gerileyerek bana alan açtı. İkimizin de yüzü kızarmıştı. Bir an gözlerimin içine baktı ve hemen sonra, uzanarak alnıma hızlı ve yumuşak bir öpücük bıraktı.

Sonra, utanarak uzaklaştı.

"Yaaa..."

Arkasını dönerek metroya yürümesini izledim. Bir eliyle ensesini sıvazlıyor ve çok tatlı görünüyordu. Altdudağımı ısırarak sesli gülüşümü bastırdım ve ellerimi yanaklarıma koyup kızarıklığımla baş etmeye çalıştım. O utangaç bir çocuktu ve bu onu tatlı yapıyordu.

Selim ve Esra'nın her şeyden habersizce öpüşmelerine gözlerimi devirerek Oğuz'un ardından metronun içine girdim ve Fatih ile Cesur'un yanına geçip oturdum. Kafamı dağıtabilirlerdi. Oğuz'un yanına gitmek için utancımı biraz kırmalıydım. Dönüp bana baktıklarında, "N'aber lan?" dedim ve Cesur'un ensesine yapıştırdım. "Ne? Niye öyle bakıyorsun?"

Homurdandı. "Enseme tokat attın."

"Heee."

Sırıttı ve o da Fatih'in ensesine tokat atacak olduğunda, Fatih onun elini tutarak savurdu. "N'apıyorsun lan?"

"Tokatlaşıyoruz."

"Seni tokat manyağı yaparım." Fatih ona dik dik bakıyordu.

Kıkırdadım. "Uvv, çok sert."

Cesur kirli suratını silerken, "O sert, ben yumuşağım," dedi kıkırdayarak. "Birbirimizi tamamlıyoruz."

"Mesela Oğuz galiba benden daha utangaç, ben ondan daha cesurum sanki. Bu da birbirimizin tamamlandığı anlamına gelir, değil mi?"

Kafasını salladı. "Tabii kızım."

Birbirimizin ensesine vurarak kıs kıs güldük.

"Ee," dedi Keskin, yattığı yerde kıpırdanırken. "Sizce şimdi kim ölecek?"

Beni, bizi huzursuzlandırdığı için ona kızmak, belki küfür etmek istedim ama ağzımı bozmamayı başardım. "Birilerinin öleceğini nereden biliyorsun? Belki geri kalanımız ölmeyecek?"

"Polyanna," dedi aşağılar gibi. "Hepimiz öleceğiz. Korkak olma da kabul et bunu. Umut bile seni dinlemekten bıktı."

Uzanarak karnına vurdum. "Çirkin ördek yavrusu gibisin."

"En azından kendime karşı dürüstüm."

"Homomomomo."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak önüme döndüğümde Cesur, "Ona aldırma," diyerek bana göz kırptı. "Bence hepimizden çok korkuyor."

"Bence de," diyerek onu onayladı Fatih.

Evet, bence de öyleydi. Korkmadığını tekrarlayıp durması da bunun bir sebebiydi hatta. Onlara cevap vermeden yerimden kalktım ve Oğuz ile Melodi'nin yanına yürüdüm. Yan yana oturmuş, muhabbet ediyorlardı. Oğuz'un yanına oturduğumda, "Ne konuşuyorsunuz?" diye sordum ve Melodi dönüp bana gülümsedi. "Oğuz'un basketbol sevdasını."

"Hımm," dedim ve Oğuz'a şirin bakışlar attım. "Hadi, bana da anlat."

Oğuz kafasını bana doğru çevirip beni kızartacak kadar imalı şekilde güldü. "Sen zaten biliyorsundur bence."

"Yoo." Salağa yattım. Salağa yatmak benim için zor değildi çünkü zaten salaktım. "Neyden bahsettiğini anlamadım."

"Şimdi sen beni basketbol oynarken izlemedin mi?"

Baklavalarını bile gördüm. "Yoo."

"Şu an içinden kıs kıs nidaları atıyorsun değil mi?"

Kıs. Kıs. Kıs.

"Yoo."

Gözlerini devirdiğinde şirinliğime devam ettim ve Melodi'nin de bize güldüğünü gördüğümde, ben de kendimize güldüm. Tüm bunların ortasında gülümsenecek şeyler bulmamız pek inanılası değil ama gerçekti işte. Oğuz bana bir şey diyecek oldu ama gürültülü bir ses duyulduğunda, dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

Gürültülü ses devam etti.

Artık hepimiz her şeye ve gerçekleşebilecek her ölüme hazırlıklı olduğumuz için şaşırmadık ve telaşlanmadık. Metronun içinde olmayanlar Selim ve Esra'ydı. Birinden birine bir şey olacak korkusuyla metrodan dışarıya çıktığımızda, Keskin arkamızdan pis pis güldü. "Birinin daha öleceğini söylemiştim."

Onu kaale almadık. Metrodan çıkıp düzlüğü yürüdükten sonra hepimiz, rayları görebileceğimiz noktaya koşturarak eğildik ve sesi takip ettik. İlk an karanlıkta olan biteni ayırt etmek zor oldu ama yukarıdan aşağıya, enkaz birikintisini kaplayan taşların iri iri düştüğünü gördüğümüzde oldukça şaşırdık. Enkaz oluşturan taşlar üst üste yığıldığı için oldukça kabaydı ve taşlar azar azar düşse bile tavanda bir aydınlık açamıyordu. Rayların üzerine düşüyor, gürültülü sesler bırakıyordu yalnızca.

Selim'i ayakta, yere bakarken gördük ve o an Esra'nın olmadığı gerçeğini fark ederek yere, onun baktığı köşeye baktık. Bir siluet, karartı, rayların üzerinde yatıyordu ve o Esra'dan başkası değildi. Elimi ağzımın üstüne kapatarak çığlığımın önüne geçtim ve çocukların hayret fısıltılarını duyarak tepkisiz kalmaya çalıştım. Selim bizi görmüyor, duymuyor, farkına varmıyor, sadece yerde yatan Esra'ya bakıyordu. Melodi kolumu sıkıca tutarken, ben de Oğuz'un kolunu tutarak destek aldım ve o an Selim, haykırarak dizlerinin üzerine çöktü.

Esra'nın yüzünü titreyen elleriyle kavradı.

Esra'nın yüzü biraz daha görülebilir olduğunda, alnını ve yüzünün büyük kısmını kaplayan kanı ve kapalı gözlerini gördüm. Kafası kanıyordu ve saçlarının arasından rayın üzerine düşen sıvıyı görüyordum. Selim kendini kaybetmiş gibi, dehşet halinde Esra'nın kafasını sarsarken, "Ta... taş düştü," diyebildi fısıltıyla. Bir şeyleri kavrayamamış, anlayamamış görünüyordu. Biz de öyle, anlamıyorduk. Olanları anlamıyor, artık anlamak için bile uğraşmıyorduk. Boğazı-

nın derinliğinden, işkence içindeymiş gibi hırıltılı bir soluk çıkıverdi. "Gözleri kaydı, bir... bir anda kollarımın arasına yığıldı. Bü... büyük bir taştı! Yarıldı kafası. Bi... bilinci mi kapandı, anlamadım da ben..."

Ben anlıyorum ve anlamak bana artık büyük bir acı veriyordu.

Başımı Oğuz'un omzuna yasladım ve ona tutunarak ayakta kalırken, sesli ağlamamak için dilimi ısırdım. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunduğu için şimdi ölmek üzereydi. Bilinci kapanmıştı, kafası büyük ölçüde yara almıştı ve ölmediyse bile kan kaybından kısa sürede ölecekti. Ağzımızı açıp hiçbir şey diyemeden, hepimiz Esra için bile üzüntü duyamadan kendimiz için, sevdiklerimiz için üzülmeye başladık.

Selim çırpınmaya devam etti.

"Sen bütün olmakla büsbütün olmak arasındaki farksın."

13

İP VE ÖLÜM

Kaç kişi kaldık biliyor musunuz?

Sekiz kişi.

Ve belki de kısa zaman içinde bu sayı düştükçe düşecekti.

Bazen bunun bir çeşit oyun olduğunu hissediyordum. Sanki bu metronun içindeki düzeneğin bir parçasıydık ve kurallar gereği ölmemiz gerekiyordu. Bir bilimkurgu filminin içinde miydik? Öyle olduğumuzu gösteren hiçbir şey yoktu. İmkânsıza yakın olsa da geçerli sebeplerle ölüyorduk. Müthiş korkunç tesadüfler yaşıyorduk ve hepsi ölümle sonuçlanıyordu.

"Senin de astımın veya kalbin var mı?"

Melodi'nin sorusunu duyduğumda, gözlerimi kırpıştırarak Oğuz'un tavanda gösterdiği, hayali bulutlara alçaklardan bakmaya devam ettim. Herkes bir köşeye çekilmiş, birbiriyle konuşmaya tenezzül bile etmeden oturuyordu. "Benim yok fakat Oğuz'un var. Genetik hastalıkları çok var onun; kalbi de bunlardan birisi."

"İlginç." Melodi uzandığı yerde kılını kıpırdatmaya mecal bile bulamadan yatmaya devam etti. "Kalbi varsa nasıl hâlâ kriz falan geçirmedi? Kendini nasıl sakin tutabiliyor?"

Onun kalbi için hissettiğim endişeyle beraber yüzümü buruştururken, "Ağzını hayra aç," diyerek huysuzca mırıldandım. "Belki de kalbini bildiği için kendisini her konuda sakin tutabiliyordur. Bir kere laf arasında söylemişti, o zamandan beri benim de aklımı karıştırıyor. Midesi de kötü zaten... Bizim gibi, o da çok yoruldu artık. İyi değil."

"İyi olması senin için çok önemli, değil mi?" Melodi'nin sesinde garip bir tını vardı. "Oğuz'dan sadece hoşlanıyor musun? Ya da hissettiklerin daha fazlası mı?"

"Daha fazlası."

Hızlıca verdiğim cevaptan sonra duraksayarak iç çekti. "Çok hızlı başladınız?"

Yanağımdaki kiri elimin içiyle silmeye çalıştım. "Çünkü vaktimiz yok."

"İnsanlar olarak böyleyiz, değil mi?" Melodi'nin sesi kısıldı ve fersiz gözlerle yüzüme döndü. İkimiz de yan yana, metronun ortasında yatıyorduk. "Vaktimiz olduğunu düşünerek her şeyi erteliyoruz. İyiliği, mutluluğu, sevinci, sevdiğimize onu sevdiğimizi söylemeyi... Fakat zamanımızın az olduğunu bir şekilde öğrendiğimizde o küçücük zamana çaresizce her şeyi sığdırmaya çalışıyoruz. Keşke biraz içimizden geldiği gibi yaşasak."

Keyifsizce güldüm. "Hangi kitaptandı?"

Bir an anlamayarak duraksadı ve espri yaptığımı fark ettiğinde cansız da olsa kıkırdadı. "Tamam, biraz felsefi konuştum ama neresinden bakarsan bak doğru işte. Hayatı aceleye alıyoruz ama sevdiğimiz insanları değil."

"Haklısın." Kaşlarımı çattım ve bir aydınlanma yaşamış gibi, sırtımı zeminden kaldırarak doğruldum. "Bu yüzden şimdi gidip Oğuz'u öpeceğim."

"Ha! Ne?"

"Benim aklımı çeldin, günahım senin boynuna haberin olsun."

Yerimden fırladım ama aslında fırlamaktan kastım başım dönerek kalkmaktı. Çünkü o kadar enerjim yoktu ki, kalkarken bile zorluk çekiyordum. Doğrulduğumda metronun içine, karanlığa baktım. Ağlama sesleri yüreğime dokunuyordu. Selim kendini kaybetmiş gibiydi, onu uzun zaman sonra sakinleştirmeyi başarmıştık ama hâlâ Esra'yı ayıltmaya çalışıyordu. Metronun dışında, rayların üzerinde, cesetlerin arasındaydı. Yanlarından geçerken Cesur ve Fatih'e baktım ve ikisinin de somurttuğunu gördüm. Aramızdaki en esprili kişi olmasına rağmen Cesur bile artık ağzını açıp konuşmuyordu. Yerde yatan Keskin'i geçmek için ayakkabımın ucuyla ittirdiğimde homurdandı. "Vurun tabii vurun... Kalkamıyoruz ya ayağa, sıçın ağzıma."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, göz ucuyla ona bakındım. "Senin kadar vicdansız olsaydık şu an çoktan ölmüştün biliyor musun?"

"Laf yapma yol yap."

Gözlerimi devirdim, zaten yanında kalacak halim yoktu. Yürüyüp geçtim ve metro koltuğunda Bakil'i görerek onun da yanında duraksadım. Çok umutsuz ve mutsuzdu, acı çekiyordu. "Bakil?"

"Hı?"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sorumla beraber başını hafif bir açıyla kaldırdı ve solgun, âdeta ölü gözlerle bana baktı. Gözlerinin içlerinde, kendisini yaşamaya bağlayan bir damar bile kalmamış; hepsi kesilmişti sanki. "Akil seni seviyordu Beste."

Vicdanımda rahatsızlık hissettim. Akil'in beni sevdiğini söyleyerek beni rahatsız hissettirmek mi istemişti? Bocalayarak üzüntüyle ellerimi sıktım. "Bakil, ben de Akil'i seviyor olsaydım şu an yaşayacak değildi. Acına saygı duyuyorum ama lütfen beni bir şeyler için suçlama."

"Ben neden yaşıyorum ki?" Yumruklarını sıktı ve dizlerinin üzerine bırakırken, yüzünde sahici bir acının bulgularına

rastladım. "İkizim, kardeşim öldü. Yok... Ben... Ben yapamayacağım."

Aniden kalktı ve yorgunluğuna rağmen metro kapısına koştuğunda, ümitsizlikle arkasından baktım. Herkes ikizliğin çok tuhaf bir bağ olduğunu, diğer insanların bunu anlayamayacağından bahsederdi. Eğer öyleyse, Bakil düşündüğümden de fazla acı çekiyor olabilirdi.

O gözden kaybolduğunda Selim'in kahırlı hıçkırıklarını duymamak için elimi kulaklarıma kapattım ve dönen başımla beraber Oğuz'un yanına yürüdüm ama en son oturduğu koltuğa baktığımda, orada olmadığını görerek endişeye kapıldım. Ben Melodi ile gezmeye başladığımda burada kalmıştı ama şimdi yoktu. Nerede olabileceğini düşünerek etrafıma bakarken, metrodan içeriye girdiğini görerek yanına yaklaştım. "Yanına geldim ama... Neredeydin?"

Ensesini kaşırken bakışlarını kaçırdı. "Hiiç."

"Aa orası nerede?

Alayıma pek takılmadan yanağımdan bir makas alarak geçti ve dakikalar önce oturduğu yere oturarak eliyle yanındaki koltuğa vurdu. "Gel."

Hanım hanımcık kız pozları keserek elimde olmadan bir gülümsemeyle beraber yaklaştım ve yanına oturduğumda, elinin belimin etrafına sarılmasını memnuniyetle karşıladım. Bir diğer eliyle sol elimi aldı ve boynuna bıraktığında, yüzünü yüzüme yaklaştırarak alınlarımızı birleştirdi. Madem öyle, elbette bu anın tadını çıkarırdım. Parmaklarımı ensemin etrafına sararak, dudaklarının yanağıma kaymasına izin verirken, "Nereye gittiğini söylesene," diye ısrarcı davrandım. Yumuşak öpücükleri aklımı bulandırmaya başlamıştı.

Parmakları belimde oyalanırken, "Selim'in yanındaydım," diyerek mırıldandı, üzüntüyle. "Yasa boğulması beni derinden üzüyor."

Saçlarını karıştırdım. "Biliyorum canım."

Yüzünü boynuma yaslayarak bir diğer eliyle de beni sardığında tamamen kollarının arasında, nefes nefese kalmıştım. Bana ilk kez bu kadar fazla temas ediyordu ve bu o kadar hoşuma gidiyordu ki açıkçası itiraz etmiyordum. Akıl ile sarıldığımız, birbirimizi yanaktan öptüğümüz olmuştu ama hepsi sanki arkadaşça gibiymiş; o an anlıyordum. O mesela hiçbir zaman şu an Oğuz'un yaptığı gibi dudaklarını yanağımdan boynuma kaydırmıyor, sakallarını tenime sürtmüyordu. Parmaklarım tutuk bir şekilde saçlarını karıştırmaya devam ederken, "Ölüme alıştım," diye fısıldadı kederle. "Artık birisi öldüğünde şaşırmıyorum."

"Ben de," diyerek açıkça itiraf ettim. "Artık üzüntü bile hissedemiyorum."

"İnsanın şu dünyada alışamadığı ne olabilir ki?"

Sensizlik.

Çenemi omzuna yasladım ve kollarımı boynuna sıkıca sardım. Oğuz'un kıpırdayan kalbinin kalbime olan vuruşunu hissediyorum. Bundan daha güzel çok az şey olabilirdi. "Ya da olabilir," diye fısıldadı, kendi cümlesine kendi itiraz ederek. "Mesela sensizlik?"

Aynı düşünceleri kafamızdan geçiriyor olmamız dünyanın kaçıncı güzel şeyi olabilirdi... Yanaklarım kızarırken gülümsedim. "Öyle deme, utanırım."

Yanağıma bir öpücük daha kondurarak benden uzaklaştı ama ellerini belimden çekmedi, yalnızca aramıza belli bir mesafe koymuştu. Göz göze geldiğimizde, gözlerine bakarak ensesini okşamak beni utandırdı ve parmaklarım durduğunda, Oğuz fısıldadı. "En sevdiğin renk ne?"

Hımm, birbirimizi mi tanıyacaktık? Olurdu. Altdudağımı ısırarak bir süre düşündüm. "Kırmızı. Ya senin?"

"Gözlerini gördükten sonra, kahverengi."

Durdum ve yüzüne doğru kahkaha attım. "Bunu beni düşürmek için yaptın değil mi?"

Omuzlarını silkerken sırıttı. "Tabii ki evet, kahverengiyi sevdiğim falan yok."

Kafamı iki yana sallayarak başka bir soru sordum. "Doğum tarihin ne?"

"3 Mayıs. Ya senin?"

"Mayıs ayına kiraz ayı derler... Ben mi? Şey, 7 Şubat."

"Hımm," diyerek belimdeki parmaklarını yavaşça sırtıma uzattı. "2000 mi 2001 mi?"

"2001'liyim."

"Senden bir yaş büyüğüm."

Onun hakkında bilmediğim şeyler öğrenmek hoşuma gitmişti. Bu yüzden fırsatı kaçırmayarak sormaya devam ettim. "En sevdiğin kitap?"

Bir an düşünmeyerek, "*Şeker Portakalı*," dedi. "Ya senin?"

"*Uçurtma Avcısı*."

İç çekti. "Hüzünlü bir kitaptı."

"Evet," diyerek onu onayladıktan sonra aklımdaki bir diğer soruyu sordum. "Peki ya en sevdiğin film?"

Bu soru için düşündüğünden olsa gerek bir süre duraksadı. Düşünürken kırışan alnını sevimli bulduğumu hissettim. Elimde olmadan gülümsedim. Gözleri, gülüşlerinde kaybolurdu, bu da onunla ilgili bildiğim başka şeydi. Az sonra, "Tamam, kararsız kalsam da sanırım buldum," dedi. "*Esaretin Bedeli*. Seninki ne?"

"Evet, o filmi izlemiştim. Güzel bir en sevdiğim film seçimi." Onunla aynı kitapları okuyup aynı filmleri izlemiş olmak beni aptal bir sevince boğdu. Tamam, bunlar hemen hemen herkesin okuduğu, izlediği filmlerdi ama... kendimi avutuyordum. "Benim en sevdiğim film *Not Defteri*. Bilmiyorum neden ama çok severim."

Omuzumdaki saçları özenle aldı sırtıma yerleştirdi. "Demek romantik filmlerden hoşlanıyorsun?"

Heyecanla sordum. "İzlemiş miydin?"

"Evet, duyguların yüzeysel olmadığı filmleri severim." Omzunu silkti ve elim saçlarımın uçlarından kayarak tekrar belime yerleşti. "Peki bakalım, söyle; en sevdiğin yemek ne?"

Bunu tam insanına soruyordu.

Benim gibi göbekli bir pattise...

Cazgırlaştım. "Göbeğim var diye mi bu soruyu soruyorsun!"

"Yok artık!"

Yüzünde gerçekten hayret vardı, sanırım yine saçmalamıştım. Emin olmak istercesine sordum. "Öylesine mi sordun?"

"Elbette." Oldukça dürüst görünüyordu. "Ayrıca şu an belini okşuyorum, hiç de fazlan yok gibi."

Kızararak gözlerimi kaçırdım. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden." Pis pis güldü.

"Her neyse." Sorduğu soruya odaklanıp büyüsünden kurtulmaya çalıştım. "En sevdiğim yemek içli köfte. Çok severim. Sen?"

"Lezzetli bir tercih." Kirli yüzünü kaşıdı. "Ben makarnayı çok severim, her çeşidini. Ruhumuz fakir işte."

Dudağımın içini ısırarak sesli gülüşümün önüne geçtim. "Ben de çok severim makarnayı."

"Ben çok güzel yaparım." Uzun uzun soluklanarak safir gözlerindeki küçük bir umutla bana baktı. "Belki buradan çıkarsak sana da yaparım."

Allah'ım lütfen!

Hüzünle doldum. "Çok mutlu olurum."

"Sizi mutlu etmekten onur duyarım hanımefendi."

Yuh arkadaşım, kalp böyle çalınır mı?

Tatlı tatlı gülümseyerek gözlerimi ondan aldım ve soracak bir başka soru düşündüm. Ona birçok şey sorabilirdim. Hakkında öğrenmek istediğim sayısız şey vardı. Benim için o kadar önemliydi ki, saatlerce soru sorabilirdim. "Peki, bir koleksiyonun var mı?"

Bu sorum üzerine duraksadı. "Koleksiyon?"

"Hıhı."

Bu soru onu gülümsetmişti. "Var aslında," diye beni cevapladı, bu an mutlu gibiydi. "Ne kadar koleksiyon sayılır bilemem ama forma koleksiyonum var. Gittiğim basketbol maçlarında, tanınan ya da tanınmayan oyunculardan forma isterim. Takımım da olabilir, bilemiyorum ama o formalara bakıp içlerinde kendimi gördüğüm için hoşuma gidiyor."

Çocuk, seni yerim.

Cidden, o kadar tatlıydı ki! Basketbol onu mutlu ediyordu, bariz belliydi. İçtenlikle gülümsedim. "Olur da buradan çıkarsak, ben senin harika bir basketbol oyuncusu olacağını biliyorum."

"Senin bir koleksiyonun var mı?"

"Var!" Ani bir cevapla, heyecanlanarak sesimi yükseltmiştim. "Ben plak koleksiyonu yapıyorum. Gider kendime plaklar satın alır, onları biriktiririm. O kadar hoşuma gidiyor ki..."

"Peki ya pikabın var mı?"

"Maalesef," dedim, ellerim sanki normal bir alışkanlıkmış gibi ensesini okşamaya devam ederken. "Henüz harçlıklarımı o kadar biriktiremedim."

Elini, sırtımın ortasına bastırarak beni kendine daha çok çekti. "İmkânımız olursa sana pikap almayı çok isterim."

"Ben de sana forma alırım."

"Olur."

"Beste." Bakışları bütün yüzümde uzun uzadıya, ilgiyle gezdi ve burnumdan aşağıya dudaklarıma indi. Bir an kalbimin kafeste kalmış bir kuş gibi çırpınıp çıkışı bulmak için boğazımdan yukarıya doğru attığını hissettim. Birbirimizle yakın temasta olmamız yetmiyormuş gibi bir de yakıcı gözleriyle dudaklarıma bakması... "Seni öpebilir miyim?"

ÖLÜYORUM.

Nefesim kesilmesine rağmen nasıl yaptım bilmiyorum ama cevap verdim. "O... olur."

Oğuz bir an inanmayan gözlerle bana bakakaldı ama evet, öpmesine izin vermiştim. Belki ölmeden önce daha yararlı

şeyler yapmalıydım ama bunu yapmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Buradaydı, karşımda beni öpmek istiyordu. Zamanımız bu kadar kısıtlıyken, hayat böyle ansız yaşanırken, ben neden bir şeyleri erteleyecektim? Oğuz nefesini tutarak bana yaklaşmaya başladı. "Bu benim için ilk olacak, nasıl olur bilemiyorum."

Zorla yutkundum. "Benim için de."

"Güzel."

"Güzel."

Oğuz bana biraz daha yaklaşacak oldu ki, Keskin aniden seslendi. "Sizi görüyor ve duyuyorum."

Oğuz'un yüzü anlık sinirle kasıldı ve omzumun üzerinden Keskin'e baktı. İkimiz de bunu beklemediğimiz için utanmış, özel ânımıza böyle müdahale olduğu için sinirlenmiştik. Oğuz tısladı. "Bu ânı izlemene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Niye lan, eğleniyordum."

Oğuz sakin kalabilmek için dudaklarını sıktı ve hemen sonra elimi tutarak beni kaldırdı. Ona itiraz etmedim, kimsenin beni o vaziyette izlemesini zaten istemedim. Oğuz elimden tutarak beni yavaşça metronun kapılarından dışarıya çekiştirirken, Keskin arkamızdan kahkahalar attı.

Keskin, abv.

Metrodan çıkıp onlardan uzaklaştık ve buraya ilk geldiğimizde durduğumuz duvarın önüne, el ele yürüdük. Tamam, utanç vericiydi ama canımdan başka kaybedecek bir şeyim kalmamıştı; üstelik istiyordum. Düşüncesi bile beni kıpkırmızı etse de bunu istiyordum. Utançla dudağımın içini kemirirken, Oğuz'un bir an sendeleyerek durduğunu gördüm ve başını kaldırıp heyecanla yüzüne baktım. O doğrudan raya bakıyordu. Onun gözlerini takip ederken, aşinası olduğum beter his beni çoktan etkisi altına almıştı aslında. Gözlerimi çevirip bakmama gerek yoktu ama...

Baktım.

Önce aşağıya doğru, boşlukta sallanan ayakları gördüm ve bakışlarımı o ayakların doğrultusunda yukarıya çıkararak, bir çift bacağı, bir gövdeyi ve bir yüzü gördüm. Boğazımda bir çığlık çırpındı ve zihnim yanmaya başladı. Karanlığın içinde o yüzü seçtim ve gözlerim yaşarmaya başladığında, az daha yukarıya baktım. Metronun tavanında bulunan demirlere bağlanmış bir ip ve o ipi kullanarak intihar eden Bakil... Boşlukta sallanan bedeni... Kapalı gözleri, muhtemelen mosmor olan yüzü, boynundan geçen kalın ip ve...

Elinde Akil'in hırkası.

"Sen inanmayı bıraktın diye insanlar
yalan söylemekten vazgeçmez."

14

KESİK BİLEK

Ümmü Gülsüm.

Berfin.

Arzu.

Akil.

Şüeda.

Esra.

Bakil.

Hepsi öldü, biz kaldık.

Nasıl bir soğukkanlılıktı bilmiyordum ama Bakil'in cesedini gördüğümüzde birkaç dakika boyunca onu izlemiş ve metroya geri dönerek koltuklara oturmuştuk. Konuşmadık, sustuk, çocuklara bu ölümden bahsetmedik. Sustuk ve kendimizin nasıl öleceğini düşündük. Sustuk ve sessizliğin içinde, atılan ama duyamadığımız o çığlıklara kulak vermeye çalıştık.

Bakil'in ölümünün üzerinden bir süre geçtiğindeyse hepimiz bir araya geldik ve ölenleri bir araya toplama kararı aldık. Aslında şu ki, Bakil korkunç bir şey yaparak ölen herkesi üst üste yığmış, onların üzerine basarak yükselmiş, tavana ipi o şekilde asmıştı. Bu, tüyler ürperticiydi. Onları

bir iskemle gibi, kendisini öldürmede kullanmıştı. Bu yaptığı bile psikolojisinin ne kadar bozuk olduğunu gösteriyordu. Bir tek onun mu? Hayır. Hepimizin psikolojisi berbattı. Bu yüzden cesetlerin hepsini yan yana dizmiş, şimdi onları izliyorduk. Onlar gibi yan yana, o bedenler kadar ruhsuzduk. Cesetleri izliyordum ve bundan etkilenmiyordum.

His kaybı iyi mi yoksa kötü müydü anlamıyordum.

"Böceklenmeye başlarlar mı?" Soru, Cesur'un yanında duran Keskin'den gelmiş ve tüm hissizliğime rağmen midemi bulandırmayı başarmıştı. "Çürüyorlar çünkü."

Cesur iç çekti. "Ölümden sonra bedenimize ne olacağını pek bilmiyorum."

"Aslında tıpla, fizikle uğraşıyor olsaydım oturur cesetlere ne olacağını an an izleyebilirdim. Benim için büyük kazanım olurdu." Fatih şuurunu kaybetmiş gözlerle cesetlere bakmaya devam ediyordu. "Neyse ki tıp okumayacağım."

"Beni dehşete düşürüyorsunuz," dedi Oğuz, elimi daha sıkı tutarken. Bunu kendisi için mi yoksa benim düşmemem için mi yaptığını bilmiyordum. Evet, elimi bırakırsa düşebilirdim. "Çok soğukkanlısınız. Yapmamız gereken tek şey üzerlerine bir tek şey örterek onları rahat bırakmak. Huzursuz edemeyiz."

Melodi titreyerek kollarını gövdesine sardı. "Cesetler bir süre sonra şişerek patlıyormuş biliyor musunuz? Hani bazı insanlar mezarlıklardan sesler geldiğini söylüyorlar ya, bu sesmiş. Ceset patlıyormuş."

"Pat!"

İrkilerek sıçradık ve Keskin'e döndüğümüzde pis pis güldüğünü gördük.

Ağzın yamulsun.

"İki dakika adam ol," diyerek Keskin'i azarladı Oğuz, onun hareketlerinden sıkıldığı açıktı. "Tabii kimyanda olmayan bir şeyi olmanı istemek de garip."

Keskin sahte bir kahkaha attı. "Hahaha komik çocuk."

"Çocuk adam," diyerek yersiz bir espri yaptı Cesur ve ben onlara dönüp cesetlerin önündeyiz demek istedim. Ne ara bu kadar soğukkanlı olduk?

Kimse ona gülmediğinde Cesur sustu ve önüne dönerek sıkıntıyla iç geçirdi. Selim yanımızdaydı ama konuşulan, yaşanan hiçbir olaya tepki vermiyor, her an yere düşecekmiş gibi duruyordu. Yüzü berbat haldeydi, gözleri donuk bakıyor ve kahretsin ki, bana Bakil'in yaptığı şeyi yapacağını düşündürüyordu. Ya o da intihar ederse? Bunda Esra'nın rolü büyük olurdu ama sadece Esra öldüğü için intihar etmezdi, psikolojisi bozulduğu ve doğru düşünemediği için bunu yapardı. Bakil gibi.

"İçeriye geçelim mi?" Oğuz elimin üzerini okşayarak bana dönmüştü. "Bakma artık, kötü etkileneceksin."

Beni elimden tutarak nazikçe çekiştirirken ipten indirmeye cesaret edemediğimiz Bakil'in yüzüne baktım. Bir anlık görüntü bile defalarca kez kâbuslarıma konu olacaktı, belliydi. Sarsakça önüme döndüm ve Melodi'nin arkamızdan bizi takip ettiğini fark ederek metroya doğru yürüdüm. Vücut dengem çok bozulmuş, birkaç kere bilinç kaybı yaşamıştım. Metrodan içeriye girdiğimizde Oğuz'un yanına oturdum ve ağrıyan şakaklarımı ovaladım. "Başının ağrısı arttı mı?"

Melodi'yi kısık sesli bir mırıltıyla onaylayarak şakaklarımı ovalamaya devam ettiğimde, "Dön bana," diye fısıldadı Oğuz, eliyle omzumdan tutarak. "Ellerim şifalıdır."

"Hımm, peki şifacım."

Ona doğru dönüp bağdaş kurarak oturdum. Melodi karşımızdaki koltukta, benim gibi oturmuş bizi izliyordu. Oğuz'a doğru döndüğümde parmakları önce yanaklarımı buldu ve yanaklarımdan yukarıya çıkarak şakaklarıma yerleşti. Başımın iki yanından yumuşakça ovalamaya başladığında, "Daha yumuşak olabilirim?" dedi kaşlarını çatarak. "Çünkü attım, şifacı falan değilim."

"Gayet iyi," dedim keyifsizce gülümserken. "Bu şartlar altında, bundan iyi olamazdım."

"Sevgilini şımartıyorsun."

Gözlerimi irice açtım. "Ne?"

"Ne, değil miyiz?"

Öyle miyiz? Galiba öyleydik arkadaşlar. Önce platoniğim, sonra flörtüm, şimdi de sevgilim olmuştu. Dilediğim her şey gerçekleşmişti ama bunun mutluluğunu bile tastamam yaşayamıyordum. Her şey acı vericiydi ve Oğuz benim tek tesellimdi. Titreyen dudaklarımı ısırıp, "Öyleyiz," diyerek yanıtladım onu. "Sevgiliyiz."

"Platoniklikten sevgililiğe," dedi Melodi derin bir iç çekerek. "Şanslısınız."

Melodi'ye bu detayların bir kısmını anlattığım için haklı bir yorumda bulunmuştu. Oğuz kafasını sallayarak parmaklarıyla şakağımda gezinmeye devam etti. "Daha şanslı olan benim," dedi sevgilim.

Tabii.

Benim gibi kızı kapmışsın sonuçta.

Evet, bazen iç sesimi durduramıyordum. Olur olmadık yerlerde araya giriyordu ama n'apayım, huyum buydu? Bazen en büyük acılarınızın ortasında bile absürt şeyler düşünürdünüz, iç sesim o düşüncelerimin kendisiydi. Tamam, bazen abartıyordu ama biz böyle anlaşıyorduk. Ben kendimi böyle kabullendim, siz de kendinizi tüm saçmalıklarla kabullenin arkadaşlarım.

"Biraz olsun geçti mi?" diye sordu Oğuz ilgiyle. "Ağrını dindirmek isterim."

Ben ona cevap veremeden, "Aslında benim ağrı kesicim vardı," dedi Melodi. "Çantamda olacaktı."

"Almasın," diyerek karşı çıktı Oğuz, kati bir şekilde. "Aç midede ilaç tesir etmez zaten, tehlikeli de olabilir."

Melodi saçlarını omuzlarına alarak onlarla oynamaya

başlarken, "Zaten ilacı yutmamıza yardımcı olacak bir suyumuz da yok," dedi.

Öyle, su yoktu. Tamamen aç ve susuzduk. Olanları tüketmiştik. Tekrar yağmur yağar, çatlaklar sızıntı yaparsa pis şekilde de olsa susuzluğumuzu belki giderirdik. Açlık? Onun hakkında zaten yapacak hiçbir şeyimiz yoktu.

"İnsan etinin tadı nasıldır acaba?" deyiverdim ansızın ve her ikisi de şaşkınlıkla bana baktığında, omzumu silktim. "Yiyeceğimden değil yahu."

Melodi ürkerek bana bakmaya devam ederken, Oğuz kısık kısık güldü. "O kafanın içinden neler geçiyor?"

"Sen."

Uzanıp ovaladığı yeri, şakağımı öptü. "Seni romantik."

Kir pas içinde olmamıza rağmen beni öpmekte bir sakınca görmüyor olmalıydı. Evet, görse beni dudaklarımdan öpecek olmazdı. "Senin de aklından ben geçiyorum değil mi?" diye sordum kuşkucu gözlerle onu süzerken.

"Biraz annem ve kardeşim de geçiyor, sakıncası var mı?" Tebessüm ediyordu.

Ah, annesi ve kardeşi mi? Onları özlemiş olmalıydı. Tıpkı benim annemi ve kardeşimi özlediğim gibi. "Yoo, onların bir sakıncası olmaz."

"Sağ ol ya."

Alttan altta benimle dalga geçiyor gibi geliyordu. Öyle mi yapıyordu? Yoksa masum değil de serseri bir *bad boy*-du ve beni mi kandırıyordu? Dudağımı büzerek ciddi ciddi bunu düşünmeye başladığımda, "Ailelerimiz," dedi Melodi dolu dolu gözlerle. Ses tonuna bakılacak olursa her an ağlayabilirdi. "Kahrolmuşlardır. Ablam hamile, üstelik dokuz aylık. Doğurmuş mudur acaba? Ya haberimi alıp korkudan doğurduysa? Teyze olmuş muyumdur sizce?"

"Teyze, ha?" Ona, onu iyi hissettirme çabasıyla gülümsedim. "Umarım sağlıkla doğmuştur ama ailen bunun sevincini bile yaşayamamıştır senin yokluğunda."

"Öyle, ailem bana çok düşkündür."

"Bana da."

Oğuz parmaklarını başımdan çekti. "Bana annem düşkündür, tabii bir de kız kardeşim. Ailem iki kişilik... Pardon artık üç kişilik. Akrabalarımı zaten sevmem, endişelenecek iki kişi var benim için."

Melodi üzüntüyle Oğuz'a bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin, baban?"

"Uğursuzun tekidir."

Melodi daha fazlasını sormadan anlayışla başını salladığında, benim aklım ailesinden bahsettiği kısma takılı kalmıştı. Annesi ve kız kardeşiyle beraber iki kişi yapıyordu ve bahsettiği üçüncü kişi bu durumda ben mi oluyordum? Aptal değildim, neyden söz ettiğini anlamıştım. Kalbim o kadar hızlı attı ki elimi göğsüme götürerek kalbimin üzerine bastırdım, bir an cidden içeriden çıkacağını hissetmiştim.

Ailesinin üçüncü kişisiyim ha?

"Ben de akrabalarımı pek sevmem," diye ona destek attı Melodi. "Anlayışsızlar. Bizleri, kendi zamanlarındaymışız gibi yaşamaya zorluyorlar ve bunu annem babam olmadıkları halde yapıyorlar."

"Sinir bozucu." Maalesef, öyle birkaç akrabam vardı. Yanaklarımı şişirdim. "Ama akrabalardan daha tehlikeli olan onların çocuklarıdır."

Melodi sırıttı. "Evet."

Hafifçe azalan ağrıdan dolayı kısa bir sevinç yaşayarak saçlarımı bileğimdeki tokayla bağlamak için başımın üzerine uzandım. Oğuz saçlarımı bağlarken beni izledi. "Ne kadar uzunlar."

Kollarımı kaldırmakta zorlandığım için bağlama işi uzun sürüyordu. "Saçlarımı severim, çok özenli davranırım ama şimdi yağ, kir içinde."

"Fakat güzelliklerinden pek bir şey eksilmemiş."

Kızardım ve bakışlarımı kaçırdım. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden."

"Sikerim seni!"

Dışarıdan aniden kopan gürültü ile sohbetimiz bölündü ve ellerim başımın üzerinden düştüğünde, şaşkınlıkla yerimizden doğrulduk. Bu ses Cesur'un sesine benziyordu ama anlam verememiştim. Çıldırmış gibi bağırmıştı çünkü. Melodi de bizim gibi ayağa kalktı. "Cesur muydu o?"

Oğuz ileriye atıldı. "Oydu."

Oğuz'un arkasından Melodi ile birlikte dışarıya fırladığımızda çocukları raylardan yukarıda gördük. Cesur ile Fatih kavga ediyor, Selim ve Keskin duvara yaslanmış onları izliyordu. Keskin'in yüzünde halinden memnun bir sırıtma, alaylı bir ifade vardı ve Selim daha çok umursamıyor gibi görünüyordu. Selim'i anlıyordum, hiçbir şeyi umursamıyordu ama Keskin'in onları ayırma girişimine bile girmeden gülmesi deli ediciydi. Cesur ve Fatih âdeta birbirlerini boğazlıyordu. Oğuz onlara doğru atıldı. "N'apıyorsunuz lan?"

Oğuz aralarına girerek onları birbirinden ayırmaya çalışırken, ben ve Melodi şaşkınlıkla sadece izleyebiliyorduk. Her ikisinin de yüzü öfke doluydu. "Bırak, alayım şunun boyunun ölçüsünü," dedi Cesur, onu ilk kez böyle kendini kaybetmiş görüyordum. "Bırak, dövüp rahatlayayım."

Oğuz onun yüzüne doğru bağırdı. "Kolunu zor kaldırıyorsun oğlum, ne dövmesi. Mahvolmuşuz, kavga peşinde misiniz? Ayrıca ne dövmesi, nereden çıktı bu?"

"Off Oğuz," diyerek yaslandığı yerde morarmış yüzüyle Oğuz'a baktı Keskin. "Bırak da kavga etsinler işte. Hep doğrucu olmak zorunda değilsin, biraz da keyfini çıkar."

Gözlerimi devirdim. "Hasta ruhlu herif."

Oğuz onu kaale bile almadan Cesur ile Fatih'i ayırmaya çalıştı ama hiçbirinin gücü kalmadığı için birbirlerine galip gelemiyorlardı. Fatih, Cesur'la kavga etmiyor, sadece onu üzerinden atmaya çalışıyordu. "Çekil Oğuz, atsın bir yum-

ruk da rahatlasın," dedi Fatih, yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı. "Hak etmiyor değilim."

Oğuz ikisinin de omzuna sertçe geçirdi. "Ne diyorsunuz oğlum?"

Cesur'un yüzündeki tüm damarlar öfkeden seçilebilir hale gelmişti. Kirli üstünü ve suratını o öfkeyle maskeliyordu. Tahammülü yokmuş gibi Fatih'i gömleğinin yakalarından kaldırdı ve silkeledi. "Çıplak fotoğraflarla tehdit ettiği kız kimmiş biliyor musunuz?" Fatih'in yüzündeki pişmanlık âdeta ete ve kemiğe bürünürken, Cesur onun pişman suratının ortasına bir yumruk salladı. "Arzu'ymuş!"

Çığlık atarak elimi ağzıma kapattım ve ikinci bir şaşkınlığın Melodi'den cereyan ettiğini duydum. Keskin ve Selim bunu bizden önce duymuş olmalı ki tepki vermediler ama Oğuz'un yüzündeki ifade donup kalmıştı. Kulaklarım doğru duymuştu, o fotoğraflarla tehdit ettiği kız, Cesur'un kollarında ölen çok yakın arkadaşı Arzu'ydu. O gün neden bunu söylememişti, utanmış mıydı bizden? Allah'ım bu... Daha kaç kere korkunç şey yaşayacaktık. Oğuz'un elleri onların yakalarından düştü ve dehşet halinde Fatih'e döndü. "Arzu muydu?"

"Ben..." Fatih'in gözlerinden bir anda yaşlar boşaldı ve sanki, yaşadığımız her şeye karşı ağlayarak tepki verdi. "Ondan defalarca af diledim bunun için. O da pişmanlığımın samimiyetine inanıyordu. Hepimiz daha az ya da çok olsa da kötü şeyler yapıyo..."

"O benim için çok önemliydi lan!" Cesur, Oğuz'un müdahalesinden yararlanarak bir daha ileriye atıldı ve Fatih'i sarsmaya başladı. "Şimdi yanlışlıkla ağzından kaçırmasan asla söylemeyecektin değil mi? En yakın erkek arkadaşım en yakın kız arkadaşımı böyle iğrenç bir şeyle tehdit ediyor, nasıl sakin kalayım!"

"Ne diyebilirim." Oğuz pes ederek birkaç adım geriledi. "Kapışın öyleyse."

"Oğuz," dedim, arkasından ona doğru yaklaşarak. "Öldürürler birbirlerini."

Oğuz omzunun üzerinden dönüp tereddütle bana baktığında, Cesur'un yerinden atıldığını gördüm ve şok içinde oraya döndüm. Cesur anlam veremediğim bir şekilde duvara yaslı olan Keskin'e ilerledi ve elini onun beline götürdüğünde, Keskin homurdandı. "Bıçak karıştırma işe!"

Cesur, Keskin'in belindeki çakıyı çekip çıkardığında tıslադı. "Birkaç çizikten ölmez."

Oğuz'u ittirdim. "Kafayı yemiş bu."

Melodi arkamdan fısıldadı. "Hangimiz yemedik ki..."

Cesur elindeki çakıyla beraber Fatih'in üzerine yürüdüğünde, Fatih'in yüzünde korku dolu bir ifade oluştu ve ondan geriye doğru kaçmaya başladı. "Cesur, saçmalama! Arkadaşız biz!"

"Sen benim Arzu'nun ölümü hakkında ne hissettiğimi biliyor musun lan?"

"Niye be?" Keskin hâlâ sırıtmaya devam ederek Cesur'a bulaştı. "Kanka ayağına falan âşık mıydın kıza?"

"Evet lan!" Cesur bir anda kükredi ve ben üst üste yaşadığım şaşkınlıklara inanamayarak kafamı iki yana salladım. Bu sefer hepimiz şaşırmış ve kocaman gözlerle Cesur'a bakakalmıştık. Fatih'in yüzünde kocaman bir utanç ve şok ifadesi oluştu. "Âşıktım Arzu'ya! O beni arkadaş yerine koymuştu ve ben arkadaşı gibi davranıyordum. Defalarca söylemek istedim, söylemedim... Ben ikinizi defalarca aynı ortama soktum, ne aptalmışım!"

O kadar sarsıldık ki bu yüzden Cesur koşarak Fatih'in yanına vardığında ve onun bileğini tutarak bıçağı yüzüne sallarken, Fatih bile tepki veremedi. Cesur yüzüne doğru bağırdı. "Koluna, bileğine birkaç çizik iyi gider ha, ne dersin?"

Fatih şuursuzca, engel bile olamadan ona bakıyordu ve biz de farksız değildik. Cesur dağılmış vaziyette bıçağın ucu-

nu Fatih'in çıplak bileğine yasladı ve bileğinden yukarıya, dirseğine kadar bir çizik attı. "Acıttı mı?"

Kan, yere damladı.

Oğuz kendine geldiğinde ileriye atılacak gibi oldu ama geç kaldı. Cesur bıçağı Fatih'in koluna bir daha bastırıp bileğinden yukarıya doğru kestiğinde, Fatih'in dudaklarının arasından bir kükreme döküldü. Aynı anda, bileğinden fışkıran kan Cesur'un suratına fışkırdı ve Cesur'un yüzündeki ifade donup kaldı. Oğuz ileriye gidemeden bakışlarının yönünü Fatih'e çevirdi ve ben de öyle yaptığımda, dehşetle Fatih'in kesik bileğine baktığını gördük. Kan âdeta bir çeşmenin ağzından akan su gibi yoğun şekilde bileğinden boşalıyordu.

Cesur elindeki bıçağı yere fırlatarak Fatih'in bileğini tuttu. "N'o... N'oluyor?"

Selim omuzlarını duvara yaslayarak ayakta kalabildi. "Bileğini kestin."

"Ne... Neden durdurmadınız?" Cesur dehşet içinde yüzlerimize baktı. "Neden beni durdurmuyorsunuz. Sadece çi... çizik atacaktım."

Fatih bileğindeki kanın akışını izleyerek yere düştü ve korku içinde haykırdı. "Sıra benim, ben öleceğim!"

Evet Fatih, sıra senin.

Cesur gömleğini çıkarıp onun bileğine bastırdı ve onunla birlikte yere otururken, hıçkırarak ağladı. Ben de ağladım, Melodi de ağladı, Selim bomboş gözlerle ona baktı, bu sefer Keskin ağzını açıp tek kelime etmedi ve Oğuz ağlamamak için sertçe dudaklarını kemirdi. Kaçışı olmadı, Fatih'in bilinci on, on beş dakika kadar sonra kapandı ve başı Cesur'un omzuna düştü. Cesur'un hıçkırıkları büyüdü, kocaman oldu, bir dünya oldu.

Biz buradan kurtulmayı başarsak bile, kâbusların pençelerinden asla kurtulamayacaktık.

"Şarkı bitene kadar dans et."

15

ZEHİRLENME

İnsan nasıl öleceğiyle ilgili sayısız teoriler düşünse de gerçekten ne şekilde ölebileceğini nasıl bilir ki? Hasta olduğunuzda hastalığınızın sizi öldüreceğinizi bilirsiniz ama onun dışında nasıl ölür ki insan? Bir sokakta, bir arabanın altında kalarak, yüksek bir yerden düşerek, intihar ederek...

Ölmemize sebep olacak o kadar fazla şey vardı ki... O kadar fazla şey olmasına rağmen ben burada açlıktan, susuzluktan, delilikten ölecektim.

"Ne düşünüyorsun?"

İrkildim, sesine hazırlıklı değildim. Oğuz, Fatih öldüğünden beri daha kötüydü, ruh gibiydi. Pek konuşmuyor, susuyor, sadece duvarları, arada bir beni izliyordu. Acısını anlıyor, onun için üzülüyordum. Tavandaki alçak buluta baktım. Aptallığımdan belki ama Oğuz tavanda hayali bir bulut olduğunu söylediğinden beri o noktada bir bulut gördüğüme inandırıyordum kendimi. "Bir şey düşündüğümü de nereden çıkardın?" diyerek ona yanıt verdiğimde, "Çünkü alnın kırıştı," dedi.

Doğru olabilirdi, düşünce içerisindeyken alnım kırışabiliyordu. Ondan bir şey sakladığım yoktu, bu yüzden dürüst davrandım. "Ölümü. Sadece ölümü."

Yanımda huzursuz bir nefes aldı ve dirseğini yere yaslayarak bana baktı. "Ölmeden önce yapacaklar listesin var mı?"

"Hayır, yok." Gülümsedim. "Senin var mı?"

"Seni öpmek dışında, birkaç tane daha var." Keder içinde gülümsedi ve kalp atışlarımın uğultulu sesi bir an ikimizi de susturdu. Oğuz devam etti. "Bunlar şöyleydi. Annemi ve kız kardeşimi daha güzel bir evde yaşatmak, iyi bir basketbol takımında oynamak, Venedik'e gitmek, bir de LeBron James ile tanışmak."

Durdum. "LeBron James kadın mı?"

Oğuz'un dudaklarından bir gülüş fırladı. "Basketbolcu."

"Ha..." Cahilliğim için mi yoksa kıskançlığım için mi utanacağımı bilemeyerek yüzüne baktım. "Ha sen o LeBron'u diyorsun. Tanıyorum ben onu, sadece bir an açlıktan kafamı toparlayamadım."

Oğuz hâlâ gülmemek adına çabalıyordu. "Ve dünya üzerindeki en güzel kızın burnu, bir Pinokyo gibi uzar."

Kızardım. Hem bana iltifat etmiş, hem inanmadığını belirtmişti. Elbette buna inanacak değildi, bu kadar aptal birini seviyor olamazdım zaten. Sevmek... Onun gözlerine baktım ve kalbimin bunu inkâr etmediğini gördüm. İnsan birini nasıl severdi ki? Annemi babamı seviyordum çünkü onlarsız asla tam olamayacağımı bilerek bu sevgiyi hissederdim. Öyleyse Oğuz'u da seviyordum. Uzanıp sakallı yüzünü okşamamak için elimi yumruk yaptım. "Söyle bakalım Pinokyo'ya, neden Venedik?"

Oğuz bunu bir an düşündü. "Tarihi çok hoşuma gidiyor. Uzun yıllardır Venedik'e gitmek gibi bir hayalim var ama son aylarda bu hayalin içine seni de almıştım."

"Yaa." Heyecanla gözlerimi kırpıştırdım. "Ben neresindeydim bu hayalin?"

"Tam içinde," dedi, yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Yolun yıkıldığı sırada metronun da içi hasar aldığından dolayı ışıklar bazen yanıyor, bazen sönüyordu. Şu an yandığı zamandaydık. "Seninle birlikte gideceğimizi hayal ettim.

Muhtemelen ailen buna izin vermezdi ama onlara kızlarını tüm kötülüklerden koruyacağımın sözünü vererek onları ikna edebilirdim."

Bu hayal çok güzeldi, çok kelimesi tanımlamak için yetersiz kalıyordu, o kadar güzeldi. "Neden? Sen şövalye misin?" dedim, kendime mani olamayarak.

"Evet." Sırıttı. "Pelerinime seni alıp dünyanın öbür ucuna kaçıracağım."

"Sonra babam da popona silahıyla delik açsın."

Yüzündeki sırıtma dondu. "Babanın silahı mı var?"

"Polislerin silahı vardır hayatım."

"Babanın polis olduğunu bilmiyordum."

"Başkomiser," dedim ve onun şimdi ne yaptığını, nasıl hissettiğini düşünmeye çalıştım. Babam, iyi bir babaydı. Tamam, biraz kuralcıydı ama kurallarını yıktığımda bile beni kırmazdı. Kalbim özlemle titredi. "Birden fazla silahı var."

"Popomda bir delik, ha?"

Kirli yüzümdeki saçlarımı alıp arkaya atmasını, boğazımdaki düğümle izledim. "Hayır, şaka yapıyorum. Tabii, belki de yapmıyorumdur bilemezsin."

"Her neyse, kurtulabilirsek seni Venedik'e götüreceğim," dedi ve iri avucunun içiyle yanağımın tümünü kavradı. Bileklerinde akan kanın hızlandığını hissettim. "Bilet parası biriktirmek için uzun süre çalışmam gerekse de."

"Beraber biriktiririz," dedim bu güzel hayal gözlerimi doldururken.

"Tabii bir de fotoğraf makinesi almak için para biriktirmem gerekir," dedi ve sanki kurduğu hayale bir adım kadar yakınmışız gibi gülümsedi. "Orada sayısız fotoğraf çekiliriz."

Fotoğraf... Anı. Duraksadım ve onu nazikçe üzerimden iterek doğruldum. Kotumun cebindeki telefonu çıkardım ve kullanmamama rağmen şarjımın neredeyse bittiğini görüp memnuniyetsizlikle kamerayı açtım. Oğuz başımın arkasında güldü. "Fotoğraf mı çekileceğiz?"

"Bu ânı ölümsüzleştireceğiz."

Kamerayı *selfie* pozuna ayarladım ve yüzümden biraz uzaklaştırarak ekrana baktım. Görüntü harika olmasa da görünüyorduk. Kamerayı yüzlerimize odakladığımda Oğuz ansızın elini belime yasladı ve beni sırtına doğru çekerek, çenesini omuzuma dayadı. Kafamı sol tarafa eğerek kameraya gülümsedim ve bu ânı ölümsüzleştirdim.

"Çok güzel oldu," dedi ve uzanıp telefonumu elimden nazikçe aldı. "Bir tane de ben çekeceğim."

"Olur."

Dudaklarını başımın üzerine bastırdı ve kamerada yüzlerimizi odaklayarak bizi fotoğrafladı. İkimizin de dudaklarında hüzünlü olduğu bariz olan ama içten gülümsemeler vardı. Telefonu indirdi ama dudaklarını başımın üzerinden çekmedi. "Fotoğraflarına bakabilir miyim?"

Haykırdım. "Olmaz!"

İlişkimizin bu kadar erken bitmesine razı olamam.

Olmaz, olamazdı. Mümkünü yok bakamazdı. Telefonumda hatırlayabildiğim kadarıyla o kadar çok saçma fotoğrafım vardı ki... Yalnız kaldığımda ve canım sıkıldığında komik yüz şekilleriyle kendimi fotoğraflardım. Hepsi rezalet fotoğraflardı ve görüp benden soğumasına izin veremezdim. "Neden ki?" dedi telefonu elimde tutmaya devam ederken. "Edepsiz fotoğrafların mı var?"

Kıs kıs güldü.

"Hiç de değil." Kızarıp homurdandım. "Sadece... Mesela dilimi burnuma değdirmeye çalışırken kendimi fotoğraflamıştım. Bunun gibi sayısız saçma şey."

"Şu doğallığın... Öyle tatlı ki."

Ama sen böyle yaparsan bu kız nasıl ayakta kalacak?

Düşman mısın be hep düşürüyorsun!

Doğallıkla odunluk arasındaki ince çizgiyi karıştırıyor olmalıydı çünkü ben çoğu zaman doğal değil, odundum galiba. Doğal olan, içinden geleni söyleyen ve cümlelerini saklama-

yan oydu. Yürekli olmasını sevmiştim. Telefonu bana uzattı. "Al bakalım, bakmıyorum."

"Ne yani, senin telefonunda öyle saçma fotoğrafın yok mu?"

"Yoo."

Nasıl olmazdı ya? Herkesin böyle saçma fotoğrafları olurdu. Gözlerimi kısarak baktım ama bu konunun yalan söylemesini gerektirecek bir konu olmadığını bildiğimden doğruluğuna emin oldum. Dönen başımla ve halsiz vücudumla beraber oturduğum yerden kalkarken gözüm koltukta oturan Melodi'ye çarptı. Kulaklığını takmış, şarkı dinliyordu. Selim, Keskin ve Cesur da az ilerideki koltuklarda ölümcül bir sessizlikte oturuyordu. Melodi'nin yanına giderek oturdum. "Ne dinliyorsun?"

İrkildi ve sıçrayarak gözlerini açtı. Çok berbat görünüyordu ve zaten hepimiz böyle berbattık. Fotoğrafta kendimi görmüştüm, inanılmaz derecede kir ve mutsuzluk içindeydim. Melodi, "Efendim?" dedi beni tam duymamış olduğu için. "Ne dedin?"

"Ne dinlediğini sordum."

"Bruno Mars."

Güzel seçimdi. "Hangi şarkısı?"

"Bilmem."

Başını demire yasladı ve o an onun benden daha yorgun olduğunu fark ettim. Gözlerini açık tutabildiği yoktu ama huzursuzluk, açlık ve susuzluktan da uyuyamıyorduk. "Karnımda bir yanma var," dedi Cesur aniden, sesi öylesine boştu ki... Sahi onun Fatih'i öldürmesinin üzerinden kaç gün geçmişti? "Ellerimde de kan görüyorum."

Keskin rahat bir şekilde omzunu silkti. "Katil olduğundandır."

"Ka... katil değilim."

Melodi mırıldandı. "Öylesin."

Evet, öyleydi. Psikolojisinin berbat olması ve bunu yeterince isteyerek yapmaması bunu değiştirmezdi, Fatih'in

katiliydi işte. Cesur'un yüzünde tuhaf bir ifade oluştu ve tir tir titreyerek koltuktan kalktı. Ellerine bakarak ve sarsılarak metrodan çıktı ve az sonra gürültülü ağlama sesini duyduk. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Bu metroya girerken kim ona yakın arkadaşını öldüreceğini söylese inanırdı ki?

Cesur'un ağlama sesi o kadar arttı ki Melodi dayanamayarak kucağındaki telefonu fırlatıp attı ve ellerini kulaklarına örttü. "Yeter! Yeter, dayanamıyorum artık!"

Galiba, ben de.

"Dayanıp dayanamıyor olmanız bu durumu değiştirmiyor," dedi Keskin, eskisinden daha keyifsizdi ama hâlâ aramızda en iyi görünen oydu. "Hepimiz öleceğiz."

Onu yalanlamak istiyordum ama ben bile buna inanmaya başlamışken, nasıl yalanlardım ki? Bu garip bir lanet gibiydi. Hepimiz sırayla, farklı sebeplerden ölüyorduk. Ben nasıl ölecektim? Ne sebeple? Susuzluktan mı? Açlıktan mı? Zaten bir şey olmasa bile bu sebepler bizi cidden öldürebilirdi. İnsan ölürken neyi hissederdi? Hayatım cidden film şeridi gibi gözümün önünden geçecek miydi?

"Melodi, sana bir şey soracağım?" dedi Keskin aniden, sesi ciddi olmasına rağmen pis pis gülümsediğini görüyordum. "Sen çok masum, saf bir kıza benziyorsun. Daha önce hiç öpüştün mü? Yanlış anlama, öylesine, muhabbet olsun diye soruyorum."

Ona gözlerimi devirdim ve Oğuz'un da yattığı yerden sıkıntıyla homurdandığını duydum. Melodi gözleri kapalı da olsa patladı! "Öpüştüm tamam mı? Sana ne bundan? Sana ne bunlardan? Öleceğiz, ölürken bile rahat vermiyorsun insana!"

Keskin, Melodi'nin kendisine bağırmasından hiç rahatsızlık duymadan bir ıslık çaldı. "Kutsal bakire olarak öleceğinden korkmuştum."

Melodi yanında duran, bomboş su şişesini Keskin'in suratına fırlattı.

Keskin gülmeye devam etti.

Oğuz tısladı. "Şerefsiz kelimesini senin kadar hak eden birini görmemiştim."

Keskin bunu ciddiye bile almadan koltukta Selim'e doğru kaydı ve eliyle omzunu dürttü. Selim tepki vermeden boşluğa bakmayı sürdürdü. Onun bilincinin yerinde olduğunu düşünmüyordum. Hiç iyi değildi. Esra'nın ölümünden çok Selim'e üzüldüğümü kendime itiraf etmiştim. Öyle perişan görünüyordu ki, içim acıyordu. Keskin onu bir kez daha dürttü ve Selim'in tepki vermediğini görerek homurdandı. "Gitmiş bu, kafası pek güzel. Kız öldü, adam delirdi resmen. Selim, hop, adamım iyi mi..."

Oğuz, Keskin'in üzerine fırladı.

Nasıl geliştiğini görmedim ama Keskin, Selim'i rahatsız ederken Oğuz'un bir anda üzerine atlayarak yakasından tutup kaldırdığını gördüm. Her şeyi gördüğüm için artık şaşıramıyordum. Keskin irkildi ve eğlenen gözlerle Oğuz'a karşılık verirken, Oğuz onu kuvvetle sarstı. "Senin hiç sevdiğin ölmedi herhalde dostum! Yas içindeki insanla dalga geçilmez! Selim'e sataşmayacaksın, sevgilime de sataşmayacaksın, Melodi'ye de sataşmayacaksın! Bir bulaş, götün yerse bir bulaş da seni son nefesine kadar döveyim. Sen kuru gürültü yaparken ben sustum, şimdi ben öyle bir gürültü yaparım ki ebediyete kadar susarsın!"

Oha!

Bu ne seksilik yiğidim!

Cidden mi iç ses? Fakat iç sesime da hak vermiyor değildim. Bunu gördükten sonra sakin kalamazdı çünkü ben kalamamıştım. Onu ilk kez bu kadar sert ve öfkeli görüyordum. Bunu kaba bulmam, belki itici bulmam gerekirken ben onu resmen şövalye olarak görüyordum. Vay canına, açlıktan mıydı acaba? Alık alık onun öfkeli suratına bakarken, Keskin'in de bu çıkışa şaşırdığını görür gibi oldum. Oğuz'un

ellerini itmeye çalıştı. "Sadece takılıyorum, şaka kaldıramıyorsanız ben ne yapayım?"

"Bana laga luga yapma oğlum! Edebim var diye susuyorum, açtırma ağzımı. İnan ben yumruklarımı sallarsam senin gibi boşluğa sallamam."

Keskin ellerini ittirmeye çalıştı. "Ben daha yumruk sallamadım Oğuz."

"Bileğinin kırılmasını istemiyorsan sallamazsın zaten!"

Oğuz, Keskin'i sarsarak bıraktı ve Keskin koltuğa düştüğünde, arkasını dönerek yanıma yürüdü. Keskin'in dişlerini sıkarak yakalarını düzelttiğini görmüştüm ve tüm bu süreçte Selim boşluğa bakmaya devam etmişti. Oğuz yanıma oturduğunda dönüp ona baktım ve elimi dizine yerleştirdim. "İyi misin?"

Uzanarak elimi tuttu. "İyiyim. Normalde bu kadar kabalaşmam ama çok zorladı."

"Sana hak vermiyor değilim," diyerek ona destek çıktım. Elbet destek çıkacaktım çünkü ben de çoğu zaman Keskin'i yumruklamak istiyordum. "Ben de fevri birisiyim."

"Evet, sana güzel olduğunu söylediğimde beni tokatlamandan anlamalıydım."

Eski muhabbetleri karıştırma adamım.

"Yalnız iyi laf sokuyorsun Oğuz, seninle düşman olmak istemezdim."

Yorgunca gülümsedi. "Neden? Düşmanlar ne yapar ki?"

"Dövüşürler," dedim omzumu silkerken. "Savaşırlar."

Elimi sıktı. "Peki sevgililer?"

"Sev..." Öksürdüm. "Severler, yani birbirlerini."

Kıs kıs güldü. "Doğru."

Bana ima mı yapıyordu yoksa ben mi fesattım?

Ona bir şey demek için ağzımı araladığımda hafif bir gürültü duyarak irkildim. Uğuldayan, istasyonun içinde kısık kısık yankılanan bir sesti. Sanki bir çekicin taşa vurma sesini anımsatmıştı. Hayretle Oğuz'a döndüm. "Duydun mu?"

"Bir ses değil mi?" Başını salladı. "Kısık ama aynı zamanda gürültülü, yankılanma sesi gibiydi."

Hızlıca kafamı salladım. "Evet."

Duraksadı. "Acaba..."

Heyecanla cümlesini tamamladım. "Bizim için geliyorlar!"

"Bizim için geliyorlar!"

Diğerleri bu sesi duymamış ya da umursamamış gibilerdi. Fakat biz umursadık çünkü birbirimizin içinde olduğu hayaller kurmuştuk ve gerçekleşmesini istiyorduk. El ele metrodan dışarıya fırladık ve düzlükte, enkaza baktık. Yığınla taş, bizi kurtaracak olanlarla aramızda duruyordu. O sesi bir daha duymayı istedik ama duyamayarak birbirimize döndüğümüzde, başka bir ses duyduk.

Öğürme sesi.

"O kim?"

Oğuz elimi tutarak düzlükte yürüdü ve raylardan aşağıya baktığımızda Cesur'u gürültüyle kusarken gördük. Elini midesine bastırmış, rayların ortasına doğru eğilmiş, öğürüyordu. Kusmuğunun bir kısmı rayların üstündeki çürümüş cesetlere sıçrarken bir kısmı kendi üstüne dökülüyordu. Farkında olmaksızın Oğuz'un elini daha sıkı tuttum. Oğuz ona seslendi. "Ne oluyor?"

"Bil..." Cesur elini midesine daha sert bastırdı ve ağzını açarak içindekileri boşalttı. "Bilmiyorum."

"Sana onları yeme demiştim." Melodi'nin sesi metro kapısının ağzında yükseldi ve dönüp baktığımızda bize baktığını gördük. Yüzünde birçok his ve aynı zamanda hissizlik vardı. Hepimiz boşluktaydık ve birbirimize yardım edemiyorduk. "O market torbalarının içinde tarihi geçmiş hazır tavuk vardı, onları yedi. Ona yememesini söyledim ama..."

Gıda zehirlenmesi.

Başına gelen buydu.

Gözlerimi kederle yumdum ve alnımı Oğuz'un kaskatı kesilen sırtına yasladım. Evet, bir yakın arkadaşını daha kaybe-

diyordu. Aşağıdaki Cesur gibi titrediğini hissettim ve gücüm olsa ona sarılabileceğimi düşündüm. Gıda zehirlenmelerinde herkes bol bol su içilmesini, maden suyu içilmesini, meyve yenmesini söyler. Bunlar gıda zehirlemesini geçirmede yardımcı olabilirdi ama maalesef bizim elimizde bunların hiçbiri yoktu. Cesur önce kusacak, yoğun idrarı gelecek, karnı deli gibi ağrıyacak ve su içemediği, zehri vücuttan atamadığı için bir doktora ihtiyaç duyacaktı. Ve maalesef, bizim bir doktorumuz da yoktu.

Olacak olan şuydu:

Cesur acı çekerek ölecekti.

"Üfleyerek geçirebileceğini sandığın için yüreğime yara açmakta hiç sakınca görmedin ama ben o yaralar sızlamasın diye, geceleri göğsümün üzerine yatamadım."

16

ENFEKSİYON

Ölümle, yaşam için savaşabilir miydim?

Nereye kadar, nasıl?

Savaşsam bile bu baştan yenilgiyi kabul ederek savaşmak olurdu çünkü ümitsizdim. Bir şey için savaşıyorsanız o şeyi kazanma umudunuz olduğundandır ama umudunuz yoksa, uğrunda savaşacağınız bir şey de yoktur. Ben şimdi kalksam, ölümle hayatta kalmak için savaşsam ne yapabilirdim ki? Ne keskin kılıcım vardı ölüme doğrultabileceğim, ne umudum vardı beni ayakta tutabileceğine inandığım. Savaşabilirdim ama umutsuz, ümitsizce.

Artık sona yaklaştığımızı hissediyordum.

Bilincimi daha sık kaybediyor, Oğuz'un beni korkuyla sarsmasıyla uyanıyor, biraz sonra tekrar uyuyordum. Gücüm bittiği için sürekli uyuyakalıyor, Oğuz öldüğümü düşünerek korkuyla beni uyandırdığında biraz kendime gelebiliyordum. Çocuklar da öyleydi, tamamen bitiklerdi. Yapılabilecek bir şey yoktu. Yaşamla ölüm arasındaki savaşın ortasındaydık ama bu savaşa kendi ayaklarımızla girsek de hiçbirimiz bu

savaşın içine düşeceğimizi bilememiştik. Savaştaydık ama kılıçlarımız yokken savaşamıyorduk. O sesi, Cesur öldüğünden beri sık sık duyuyorduk. Sahi Cesur öleli ne kadar olmuştu. Bir gün mü? Bir saat mi? Biraz önce mi?

"Bestegül." Oğuz beni hızla sarstı. "Bende kal."

Genzimi temizledim ve daha sağlıklı bir ses çıkarmak için kendimi zorladım. "Sendeyim."

"Çok şükür!"

Elimi ağrıyan karnıma bastırdım ve inlememek için dudaklarımı ısırdım. "Arada sızıyor ama sonra uyanıyorum. İnan olabileceğimin en iyi halindeyim Oğuz, benim için endişe etme."

"Demesi kolay," diyerek homurdandı ve eli çekingen bir şekilde saçlarımı okşadı. "Gel de etme!"

Kıvırcığım ya.

Şefkatle gülümsedim. "Elini bileğime koyabilir, nabzımı yoklayabilirsin. Ben bazen sen uyuduğunda öyle yapıyorum ve nabzının düştüğünü hissettiğimde seni uyandırıyorum."

"Çok tatlı," dedi ve saçlarımı başımın yukarısından aşağıya doğru usulca taradı. Heyecana kapıldım. "Birkaç kere öyle bir vurarak uyandırdın ki metro koltuğundan aşağıya düştüm."

Halsizce kolumu kaldırdım ve varmış gibi kaslarımı gösterdim. "Bunlar ne için var sanıyorsun?"

Uzanarak parmağıyla omzumun aşağısına, dirseğimin yukarısına dokundu. Islık çaldı. "Vay canına, bende bile böylesi yok."

Yok yiğidim, vallahi var, gözlerimle gördüm.

Bir an çaktırmadan onun sağlam, geniş pazılarına baktım ve o bunu fark ederek sırıttığında kızararak önüme döndüm. "Öyle bakma, utanırım."

"Utanmanı tatlı buluyorum."

"Eyvallah," dedim ve daha çok kızardım.

"Eyvallah bizden."

Tebessüm edecek gibi oldum. Sanırım sevgililer birbirine eyvallah demezdi ama bu bizim aramızda bir çeşit özel kelimeye dönüşmüştü. İkimiz de bunun komik olduğunu biliyorduk ama tatlı gelen bir yanı da vardı. İç çektim ve Keskin'in sesini duydum. Şarkı söylüyordu, ara ara ağzının içinde şarkılar mırıldanıyordu ve itiraf etmem gerekirse sesi iyiydi. Oğuz kaşlarını kaldırarak onun oturduğu koltuğa baktığında, "Sesi güzel," dedim.

"Evet," diye onayladı.

"Senin sesin güzel midir?" diye sordum ilgiyle. "Şarkı söyler misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, iğrençtir. Ya senin?"

"Pek güzel değildir," dedim ve tavandaki alçak buluta baktım. Bizim bulutumuza, içi umutla dolu olan. "Bir enstrüman çalar mısın peki?"

Bunu bir süre düşündü ve yüzünde özlem dolu bir ifade oluştu. Tuhaf bir şekilde, onun hissettiği üzüntüyü hissettim. Sanki aynı ekvator çizgisindeki gezegenlerdik ve bizi birbirimize bağlayan bir tuhaf sistem vardı. "Anneme destek çıkmak, harçlığımı çıkarmak için bazı geceler barlarda çıkar, bateri falan çalardım. Sanırım bir tek onu çalabiliyorum."

Umarım bir gün seni öyle izleyebilirim.

Gülümsedim. "Ben hiç bara gitmedim, pek bana hitap etmiyorlar galiba."

"Ben de sadece çalışmak için gitmiştim," diye karşılık verdi ve tüm bu konuşmalar boyunca saçlarımı okşamaya devam etti. "Ara sırada tezgâh arkasında dururdum, bazen tuvaletleri temizlerdim. Ne iş olsa yapardım işte."

Bir an elini tutmak, ona sarılmak istedim. "Çok yoruluyor olmalıydın."

"Dramatize etme, insanlar hayatları boyunca ağır işlerde çalışıyor, bunlar ne ki?"

"Haklısın," dedim ve tozlu kıvırcık saçlarını izledim. O an aklıma, beni huzursuz edecek bir düşünce geldi. "Orada

kızlar kesin sana yazmıştır değil mi? Bilmiyorum, sen yakışıklısın ve kızların senden hoşlanması çok kolay."

"Ben biraz eski kafalıyım galiba bu konularda," dedi ve ben birbirimize karşı bu kadar dürüst olabildiğimiz için mutluluk duydum. "Birinden gerçekten hoşlanırsam onunla konuşmak için çabalıyorum, hissiz, yüzeysel şeylerden hoşlanmıyorum. O yüzden benimle ilgilenen kızlarla çok fazla yüz göz olmazdım."

Masum kıvırcığım.

"Ama çevrende çok kız arkadaş var."

"Arkadaş grubumun içinde çok sayıda kız vardı," diyerek onayladı beni. "Fakat gerçekten aramızda arkadaşlık olurdu, fazlası değil."

Elimi yukarıya kaldırdım ve alçaktaki bulutumuza dokundum. "Hiç kötü yanların yok mu?"

"Var," dedi hemencecik, sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi. "Sevdiğim, istediğim şeyler konusunda çok hırslıyım. Bu bazen beni yoruyor, çok yoruyor ama dönüp kendime kendine gel adamım, yorulmak yok diyorum ve yoluma daha hırslı devam ediyorum."

"Amerikan filmlerinden bir replik gibi," dedim ve kıkırdadım.

O da güldü.

"Söyle bakalım Melodi, hangi takımlısın?"

Keskin şarkı söylemeyi kesmiş, Melodi'ye dönerek bu soruyu sormuştu. Göz ucuyla onlara baktım. Melodi ellerini izliyordu ve Keskin'i terslemesi gereken bir şey olmadığından olsa gerek soruyu cevaplamıştı. "Ben Trabzonluyum, o yüzden Trabzonspor."

Keskin ayağının ucuyla Selim'i dürttü. "Selim de Trabzonlu."

Bakışlarını bize çevirdi ve yakınlığımıza pis pis gülerek söylendi. "Ee kutsal bakire, söyle bakalım sen hangi takımlısın?"

Oğuz yanaklarını şişirdi. "Keskin, insanları rahatsız etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyorum."

Ellerini, ben masumum der gibi yukarıya kaldırdı. "Sadece hangi takımlı olduğunuzu soruyordum."

Bunu içinde kutsal bakire geçmeyen bir cümleyle sorsan sana inanabilirim kötü çocuk. Terslemeden cevap verdim. "Galatasaraylıyım."

Keskin'in gözlerinin içi güldü. "Oğuz gibi bir herifi düşürmenden anlamalıydım senin iyi seçimler yaptığını?"

Oğuz'un iyi bir seçenek mi olduğunu düşünüyordu? Bu şaşırtıcıydı. Kendisinin de Galatasaraylı olduğunu anladığımda Keskin yüzünü Oğuz'a çevirdi. "Söylesene, sen hangi takımlısın?"

"Takım tutmuyorum."

"Şaşırtıcı," dedi Keskin ve açıkçası ben de şaşırdım. Basketbolla ne kadar ilgileniyorsa futbolla o kadar ilgilenmiyordu. Selim'e döndü. "Ee dostum, sen hangi takımlısın?"

Selim cevap vermedi.

Kaç gündür konuşmuyordu, kaç vakittir susuyordu? Bir süredir, belki uzun bir süredir böyleydi. Keskin onu zorlamadı ama ağzının içinde mırıldanmadan da edemedi. "O kız için değmez be oğlum, keşke değse ama..."

Çok üzgünüm ama bu konuda Keskin'le aynı şeyi düşünüyordum. Belki yanlış, haddim olmayan bir düşünceydi ama böyle düşünmemek elimde değildi. Esra için üzülmüştüm fakat normal bir insan için üzülebileceğim kadar, fazlası değil. Selim'in hiç kıpırdamayan suratına üzüntüyle baktım. Oğuz başımı nazikçe dizinin üstünden kaldırdı. "Ben bir Selim'e bakayım."

Onu anlayışla karşıladım ve geçip Selim'in yanına oturduğunda Melodi de benim yanıma geldi. Öyle halsiz, öyle ümitsizdi ki, dizlerinin üzerine düşse kalkamazdı. Kendini bezgince yanımdaki koltuğa bıraktı. "Ölüyorum galiba."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedim onu güldürmek için.

Öyle oldu, güldü. "Sana bir şey itiraf edeyim mi?"

"Elbette."

"Şey..." Ağzının içinde geveledi. "Ben galiba bir şeyler hissetmeye başladım."

Duraksadım. "Daha açıklayıcı ol."

"Birine."

Birine bir şeyler hissetmeye başlamıştı. O biri Selim'di işte, besbelli. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Selim mi?"

Yutkundu.

"Üzgünüm Melodi ama... Selim, Esra'yı çok seviyor belli ki."

Yutkundu. "Sence hiç şansım yok mu?"

"Bilemiyorum." *Öleceğiz, ne aşkı* diyemedim. Çünkü ben de az önce Oğuz'la cilveleşiyordum.

"Sence bu ihanet olur mu?" Terlemişti, kızarıyordu.

Omzumu silktim. "Esra'ya ihanet ettiğin yok Melodi, bu doğrudan Selim'e hissettiklerinle alakalı. Esra ile dost değildiniz ki ona ihanet edesin."

"Doğru." Ellerini dizlerine koydu. "Beni tutan bir şey yok."

Bu ümitsiz bir hoşlantı diyemedim. Hevesini kırmak istemezdim ama... Selim'in kimseyi gördüğü yoktu, Esra'ya âşıktı. Zaten burada hayatta kalmaya olan inancımız çok azdı, neredeyse yoktu bile. Bu yüzden bu çaresiz bir hoşlantıdan ileriye gidemezdi. Ona gülümsedim ve utanarak bakışlarını kaçırmasını izledim. "İyi misin?"

Dürüst oldu. "Ne demezsin. Çok."

Evet, saçma bir soruydu ama terslemesini beklememiştim. Bilmiyorum, arada ben de insanları tersliyordum. Bu yüzden hiçbir şey demeden yerimden kalktım ve sallanan bacaklarla ileriye yürüdüm. Karnım son saatlerde çok ağrıyordu ve sanırım regl olmuştum. Esra'nın çantamda ped var dediğini hatırlıyordum, onun çantasına ihtiyacım vardı. Çantasının olduğu yere yürüdüm ve fermuarını açarak içerisini karıştır-

dım. Biraz süslü, çokça makyaj malzemesinin dolu olduğu bir çantaydı. İlk gözde bulamayarak ikinci gözü açtığımda, elime bir şey geldi ve daha dikkatli baktığımda bunun bir gül olduğunu gördüm. Bu gül, bir defterin arasına sıkışmıştı ve dalı defterin arasındaydı. Uzandım ve defteri çıkardığımda, bunun bir hatıra defterine benzediğini gördüm. Gülün içerisine koyulduğu sayfayı açarken gülün ne kadar kuruduğunu hissettim, dökülüyordu yaprakları kuruluktan. Gülü çıkardım ve o sayfada yazılan yazılara baktım. Görmem için defteri hafifçe yukarıya kaldırmam gerekmişti.

05/09/2019

Merhaba günlük.

Merhaba günlük mü? Klişeler kraliçesi olmalıyım. Evet, bir kraliçe olduğum doğru. Ki, bunu sen de biliyorsun. Kendimi severim pek sevgili olmayan günlük, hatta bayağı severim. Kendime çok önem veririm, birileri ya da bir şeyler için kendimi üzmem. Fakat bugün üzdüm kendimi. Selim için, Selim yüzünden. Bugün kavga ettik! Aman Allah'ım! Bana bağırdı ve bu beni incitti. Pardon, şöyle: Bu beni İNCİTTİ. Büyük harflerle. Birileri ya da bir şeyler için o kadar üzülmezdim ki, bu beni çok şaşırttı. Benimle ilk derste kavga etti ve son derste, çıkışta elinde bir gülle yanıma geldi. Peki ben ne yaptım? Resmen MUTLU oldum. Bu başıma pek gelmez, bu yüzden buna da şaşırdım. Biliyorum günlük, beni anlamıyorsun. Onu aldattım, fiziksel ve ruhsal olarak bunu birkaç kez yaptım ama artık bu beni utandırmaya başlıyor. Hatta Oğuz'a bu sıralar hiç takılasım gelmiyor. Bilmiyorum, sanırım ikinci sınıfta Oğuz'dan hoşlanıp ondan geri dönüş alamadığım için bende takıntı haline geldi. Şımarık olduğum için olabilir. Biliyorum günlük, kötü bir kızım.

Fakat bence kötü kızlar da sevilebilir.
Çünkü kötü çocuklar seviliyor.
Selim beni seviyor.
Ben de onu, pek sevgili olmayan günlük.
Hatalı, yanlış, belki az, belki sadakatsiz, belki yanlış şekilde ama kendimce seviyorum.

Ağladığımı, defterin üstüne düşen gözyaşımla fark ettim ve dişlerimi sıkarak bunu durdurmaya çalıştım. Neden bilmiyorum ama bu beni üzmüştü. Esra benim için hep yanlış kişi, kötü birisiydi ama dürüstçe yazdığı şeyleri okuduğumda onun hiç sevilmediği hissine kapıldım. Selim'e karşı olan sevgisini okumuştum ve gördüklerime rağmen bu bana inandırıcı gelmişti. Bilmiyorum, çok üzücüydü.

Kahretsin yahu!

Her şey çok boktandı.

Kurumuş gülü defterin arasına bıraktım ve defteri kapayarak çantaya koyduktan sonra arkama dönerek Selim'e baktım. Yüzü... berbattı. Şakağından aşağıya terler akıyor, metro koltuğunu sıkıyor, sık ve boğuk nefesler alıyordu. Oğuz yanında, elinde bir peçeteyle ensesindeki teri silerken, "Son zamanlarda böyle terliyorsun," dedi huzursuz görünerek. "Neyin var dostum?"

Selim cevap vermedi.

Oğuz onun için endişelenerek terini silmeye devam etti. "Ağzını açmıyorsun Selim, bir şey de artık."

Selim'in yaptığı tek şey elini karnına götürmek oldu. Oğuz onun elini takip etti. "Karnın mı ağrıyor."

"Yara," diyebildi Selim sadece, günler sonra. Yüzü kıpkırmızı olmuş, elleri koltuğu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Ter içindeydi. Ateşi olmalıydı, bu kadar terleyip kızarmasının başka sebebi olamazdı. Dişlerini sıktığını, kilitlenen çenesinden anlayabiliyordum. Oğuz irkildi ve gözlerini büyüttü. "Yara mı, ne diyorsun?"

Selim bir daha inledi ve Oğuz'un yüzündeki tüm kan çekildi. Endişe içinde ellerimi sıktım. Sıra... onun muydu? *Allah'ım! Hayır!* Kalbim göğüskafesimin içinde huzursuzca çırpındı. Melodi ayağa kalkmış, Keskin doğrulmuştu. Oğuz uzandı ve telaş içerisinde Selim'in gömleğini yukarıya kaldırdı. Onun çıplak teni, karnının bir kısmı açıkta kalmıştı. Oğuz'un omuzları çöktü ve nefesi kesildi. "Selim..."

"Birkaç gündür böyle," dedi Selim ve ne olduğunu anlamak için ileriye doğru birkaç adım attım. Ah! Görmüştüm. Selim'i, yarasını. Karnında, midesinin altında derin, geniş, mosmor bir yara vardı. Basit bir yara değildi. Enfeksiyon, mikrop kapmış bir yaraydı ve çok, çok kötü görünüyordu. Oğuz'un rengi daha da beyazlarken Selim devam etti. "Es... Esra'nın yanında yatarken, demirin bir kısmı hafifçe karnımı kesmiş, his... hissetmemiştim ama birkaç gündür yara büyüdü. Mikrop kapmış ol... olmalı."

Oğuz'un yüzü kaskatı kesildi ve gözleri doldu. "Dostum, hay..."

"Esra'yı özlemiştim zaten."

Selim ateşler içinde yanan başını Oğuz'un omzuna bıraktı ve Oğuz yumruklarını sıkarak kaskatı suratını yanına çevirdi. Ağladığını gördüğümde, boğazımda kocaman bir yumru büyüdü. Dönüp bir daha Selim'in enfeksiyonlu yarasına baktı ve onu kurtaramayacağımızı fark ettiğinde yüzünde daha önce rastlamadığım bir ifade oluştu. Saf acı. Saf. Gerçek. Selim'in omzunu sıktı. "Sen... çok iyi bir arkadaştın dostum, çok iyi."

Selim'in de acı çeke çeke öleceğini kavradığım birkaç dakikadan sonra dönen başım ve titreyen bacaklarımla Oğuz'un yanına yürüdüm ve gözyaşları içindeki suratını izleyerek ağladım. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Selim'i sevmiştim ve böyle acı çekerek ölmesi beni çok üzüyordu. Gözlerimi kapatarak başımı Oğuz'un omzuna yasladım ve sadece onu kaybetmemeyi diledim.

"Kalbime, elinde bir makasla girip
senin için büyüttüğüm ne varsa söküp attın."

17

ÇARESİZLİK

Oğuz'un ağlamasını görmek birçok şey kadar kötüydü.

Açlık kadar.

Susuzluk kadar.

Ölmek kadar.

Bazen tüm bunların neden başımıza geldiğini sorguluyordum. Neden ben veya biz diye soruyordum. Bu bir isyan değildi, sadece sebebini düşünüyor, merak ediyordum. Kadermiş deyip geçebilir miydim? Kaderimde böyle ölmek varmış diye düşünerek rahatlayabilir miydim? Hayır, rahatlayamazdım. Bir kader olduğu doğruydu ama o kaderi nasıl yaşayacağımız bizim elimizdeydi. O sabah metroya binmek benim seçimimdi, bu yüzden şimdi buradaydım. O sabah evden daha erken çıksaydım, bir başka metroya binmiş, o gün dershaneye gitmiş olabilirdim. O gün annem elime çöp torbası tutuşturduğu için geç kalmış, bu metroya binmiştim. Ya da o zaman, evimden daha erken çıksaydım yolda giden bir arabaya çarpıp ölebilirdim de. Hayat neyi seçmediklerimizden değil seçtiklerimizden ibaretti.

Her şey kelebek etkisiydi.

Bir an, bütün ömrünüzü değiştirebilirdi.

"İçimde bir huzursuzluk var," dedi Melodi elini yorgunca uzatıp yüzündeki kiri sildi. Ona, elinin yüzünden daha kirli olduğunu söylemedim. "Ve sebebini biliyorum."

Huzursuzluğunu anlıyordum. Selim'e karşı bir şeyler hissedip onu kaybetmek kendisini incitmiş olmalıydı. Karşımda, benim gibi bağdaş kurarak oturmuştu ve kucağına bakıyordu. Sesimi bulmaya çalıştım. "Selim için üzüldüğünü biliyorum."

Omuzları çöktü. "Onun için hepimiz çok üzüldük. Özellikle de Oğuz."

"Evet." Başımı hafifçe kaldırdım ve metro camından dışarısını görmeye çalıştım. Oğuz oradaydı, yalnız kalmayı seçmişti. "Üst üste Fatih'i, Cesur'u, Selim'i kaybetti ve bunlar onu cidden yıktı."

"Ben nasıl öleceğim acaba?" dedi kendi kendine ve bir damla gözyaşı kirli yanağından aşağıya aktı. Selim için mi kendisi için mi ağladığını anlamamıştım. Bence her ikisi için de ağlıyordu. "Bazen böyle ölmeyi beklemektense kendimi öldürmek daha cazip geliyor. Ölümü beklemek beni bitiriyor."

Çok kötü düşünüyordu. Evet, ben de çok umutsuzdum ama kendimi öldürecek kadar değil. Kafamı iki yana salladım. "Böyle şeyler düşünme. Hâlâ şansımız var biliyorsun ki. Duymuyor musun, bazen sesler duyuyorum, duvarları yıkıyor, bizim için geliyorlar."

Gözyaşları çoğaldı. "Yetişemeyecekler."

"Melodi..."

"Sona geldiğimi hissediyorum. Son. Sadece üç harf ama yüz binlerce kelimeden daha çok şey ifade ediyor değil mi?"

"Üzgünüm, öyle."

"Anneme, babama, ablama, doğup doğmadığını bilmediğim yeğenime veda etmek isterdim."

Kahırla güldüm. "Bence birine baktığın son an, vedadır. En azından artık bunu anladım. Ben o gün o kapıdan çıkar-

ken anneme son kez baktım ve bunun veda olduğunu şimdi anlıyorum."

Söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı veya söyleyeceklerini söyleyecek gücü kalmadığı için sessizliğe büründü ve onu daha fazla konuşması için zorlamadım. Sona gelen bir tek o değildi, bizdik. Yerden destek alarak kalkmaya çalıştım ve ilk denememde başarısız olsam da ikincisinde kalkarak bacaklarım üstünde yükseldim. Keskin uzun zamandır oturduğu yerde duruyordu. Gidip Oğuz'u görmeliydim, bir süredir yalnızdı. Kapıya yürürken Keskin beni fark etti ve kafasını kaldırıp bana baktı. Bir süredir titrediğini, buna rağmen kendini kontrol etmeye çalışarak sürekli etrafta gezdiğini görmüştüm. Dudaklarında bir sırıtma vardı ama gözlerinde tuhaf, anlayamadığım bir ifade duruyordu. Gözlerimi devirerek camdan dışarıya çevirdim ve önünden geçtiğim sırada aniden bana taktığı çelmeyle beraber tiz bir çığlık koparak dizlerimin üstünde yere düştüm. Haykırdım. "Canımı yaktın şerefsiz!"

"İyi düşüştü."

Onun güldüğünü duydum ve inlememek için dişlerimi sıkarken, ellerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Canımı yakarak eğlenmesi çok sinir bozucuydu. Ona hakaret etmek için ağzımı araladığımda, "Bestegül," diye bağırdı Oğuz dışarıdan. Adım seslerini duydum, muhtemelen çığlığımı duymuş buraya geliyordu. Bir an sonra kapı ağzında onu gördüm. "Ne oldu sana böyle?"

İçeriye koşturdu ve dizlerinin üzerine çökerek beni dirseklerimden yakaladı. "Canın acıdı mı? Tabii acıdı. Hadi, bana tutun da kalk."

Ona bu olanı çaktırmamaya çalışarak elimi omzuna yasladım ve sayesinde doğruldum. "İyiyim Oğuz, sadece dizlerimin üstüne düştüm."

"Bir kızın en çok dizleri acır zaten Bestegül."

Doğru.

Beni kaldırdı. Elleri ve gözleriyle hasar tespiti yaparken

Keskin keyifle gerindi. Hâlâ titriyor, ara ara irkiliyordu. Oğuz kaşlarını çatarak omzumun üzerinden Bay Sırıtık'a baktı. "O yaptı, değil mi?"

Keskin'le kavga etmesini, kendini biraz daha hırpalamasını istemiyordum. Kızararak yalan söyledim. "Benim dikkatsizliğim, yorgunluktan da yürüyemiyorum zate..."

Gözlerinde öfke bulutu oluştu. "Seni Pinokyo."

Utandım ve o yanımdan geçip Keskin'e doğru eğildiğinde ürkmeden edemedim. Daha önce yaptığı gibi onu yakasından tutup kaldırarak yere fırlattı. Keskin itiraz etmedi, yara bere içinde olduğu için hali yoktu buna. Oğuz onun hizasına eğildi ve başını ellerinin arasına alarak sertçe yere vurdu. "Ailesi o kızı şerefsizin biri incitsin, çelme takıp yere düşürsün diye büyütmüyor tamam mı dostum? Senin onu düşürecek ayağın varsa benim de senin suratını morartacak yumruklarım var, bilmem anlatabildin mi?"

Keskin alnından akan teri silerek keyifsizce güldü. "*Cool* çocuk."

Oğuz onu dövse bile fayda etmeyeceğini anladığında bedenini bir çuval gibi silkeleyerek yere bıraktı ve doğrularak tekrar yanıma geldi. "Acıyan bir yerin var mı?"

Kalbim.

Senin yüzünden vicdansız.

Omzumu silktim ve uzanıp ellerimi tutmasına şahitlik ettim. Açıp ellerimin içlerine baktı ama yaralanmış olsa bile kirden görünmeyeceğini biliyordu. Dertli bir iç çekti. "Gel de sana pansuman yapayım."

Nerelerime?

Üstümü çıkarmama gerek var mı doktor bey?

Gülmemek için sertçe yanaklarımın içini ısırdım ve onunla beraber metrodan dışarıya çıktım. Geçip duvarın dibine oturduk ve Oğuz geldiğimizden beri burada olan çantasını açtı, içinden ıslak mendil çıkardı. Avuçlarımın içini kokulu ıslak mendille silerken, "Zahmet etme," dedim bu ilgisinden

utanarak. O gözler, o bakış... kalbini alırım diye bas bas bağırıyordu. "Kendi ellerini silebilirsin."

"Öncelik sen."

Çok duygulandım. Her şey üst üste binmiş ve ben taşmışım gibi hissettim. Boğazımıza kadar batmıştık ve hâlâ nefes almaya çalışıyorduk. Omurgamıza yaralar alıyor, bu yüzden dik yürüyemiyorduk. Korku, acı, özlem, tedirginlik, bekleyiş, mutsuzluk... Ağladığımı gördüğünde isyan etti. "Bestegül..."

"Kurduğumuz hayallerin hiçbirini gerçekleştiremeyeceğiz, çok acı."

Ellerimi sildikten sonra mendili fırlatıp attı ve ellerimi yukarıya kaldırarak içlerini öptü. "Hımm, yumuşak."

Boynuma kadar kızardım. "Ellerim... kirli."

"Benimkiler de."

İki avucumun içine de birer öpücük bıraktıktan sonra yüzümü kavradı ve sordu. "Şimdi yüzünü bu kirli ellerimle kavradım, seni rahatsız etti mi?"

Boğazıma kadar battım.

"Hayır, etmiyor."

"Ya bak," dedi ve uzanıp yanağımı öptü. "Peki bu rahatsız etti mi?"

"Ha... Hayır."

Nefesi ılık bir rüzgâr misali rahatsız etmeyecek şekilde, okşayarak yüzüme yayıldı ve aşağıya doğru aktı. Hiç kimsenin bakış açısında olmadığımızı bilerek rahatladım ve kollarımı kaldırarak boynuna doladım. Boynumu öptü. "Bu rahatsız etti mi?"

"Şey, içim gıdıklanıyor, bu rahatsızlık sayılır mı?"

Güldü ama şey, alay eder gibi değil de içten bir şekilde, şefkatle. Dudakları kuru ama etkileyiciydi. "Bence sayılmaz çünkü rahatsız olsan beni iterdin."

Doğru, Akil'i itmişliğim vardı. Genzimi temizledim, dudaklarımı ıslattım ama boğazımda artan kuruluğa iyi gelmedi. "Susadım."

"Biz günlerdir susuzuz Bestegül."

"Ama şimdi..." Ensesindeki saçları kavradım ve dudaklarının yolunu bularak bluzumun açıklığından köprücükkemiğime kaymasına izin verdim. "Daha çok susadım."

"Ben de."

Omzumun köşesini öptü ve bir eli sırtımdan aşağıya akarak badimin uçlarını buldu. Gözlerimi kapattım ve sadece hissetmeye çalıştım. Ben erkek vücudu, bir erkeğe dokunmak hakkında hiçbir şey bilmezdim. Aynı şekilde bir erkek tarafından dokunulmak hakkında bir şeyler de bilmezdim. Tamam, yakışıklı erkekleri kesmişliğim vardı ama hepsi ürkütücü gelirdi, dokunmak da öyle. Fakat şimdi onun elleri vücudumda gezinirken hoş şeyler hissediyordum. Parmakları bluzumun açığından açığa girerek çıplak sırtıma dokunduğunda ve dudaklarını omzumda gezdirmeye devam ettiğinde, tırnaklarımı ensesine yaslayarak boğulur gibi bir nefes aldım. "Ne zaman çok ümitsizliğe düşsem tavandaki alçak buluta bakıyorum biliyor musun?"

Eli badimin içinde, çıplak sırtımda kaldı ama yüzünü boynumdan uzaklaştırdı. Yüz yüze kaldığımızda utanarak bakışlarımı çekecek oldum ama gözlerinin büyüsüne kapıldığımda kaçamadım. Genzini temizleyerek gülümsedi. "Bulutun arkasında güneş görüyor musun peki?"

"Bazen," dedim dürüst davranarak. "Bazen de arkasındaki karı, kışı, kıyameti görüyorum."

Yanağımı nazikçe okşadı. "Yani bazen güneşli görüyorsun o bulutu bazen de siyah, kararmış mı?"

"Aynen öyle," dedim ve utanarak sakallarına dokundum. Elimi gıdıklamış, tuhaf bir his bırakmıştı. Bazen babamın da sakallarına dokunurdum ama bu daha başka hissettirmişti. Kıkırdadım. "Sakalların o kadar sert değil."

Bir an gözüme utanmış göründü, yanağını kaşıdı. "Bayağı uzadılar burada, normalde bu kadar uzatmam."

"Seni daha olgun gösterdi."

"Evet," dedi ve elini yanağından çekti. "Hep öyle olur."

Parmaklarımı sivri çenesinde gezdirdim. "Köşeli hatların var, güzel bir çene."

"Teşekkür ederim Pinokyo."

"Hey, bana böyle deme." Demekte haklıydı, sonuçta birkaç kez yalanımı yakalamıştı ama dememeliydi. "Yoksa seni ısırırım."

Güldü ve bileğini gösterdi. "Hadi bir saat yap da göreyim."

"Kıs kıs kıs." Uzanarak bileğinin içini ısırdım ve Oğuz gıdıklanarak, canı acıyarak bir inleme döktüğünde, elimi ağzıma bastırarak güldüm. Onunla bu kadar samimi olmak çok hoşuma gitmişti. Oğuz açıp bileğine baktı. "Saati görebiliyorum."

"Kardeşimi hep ısırırım."

Hâlâ bileğine bakmaya devam ederken sordu. "Kaç yaşında kardeşin?"

"Dokuz ama bence beş çünkü aynı öyle davranıyor."

Kafasını duvara yasladı ve kolunu kucağına indirerek mırıldandı. "Anlaşamıyor muyuz?"

"O benimle anlaşamıyor bence."

"Zalim bir ablasın."

Homurdandım. "Senin de şampuan kutunun içine çişini yapan bir kardeşin olsaydı benim gibi düşünürdün."

Bir an duraksadı ve gülmemek için dudaklarını sıktı. "Bu gerçekten oldu mu?"

O ânı hatırlayarak gözlerimi devirdim. "Evet."

Gülmemek için kendini sıktığını gördüm ama ona kızmadım. Bu komikti, üstelik o anda bile. Şampuan vakası hâlâ annem ve babamı da güldürüyordu. Ağzımı açıp konuşacak oldum ama metronun içerisinden, "Buraya baksanıza," diye seslendi Melodi. Bağırmamıştı ama sesinde bir tedirginlik vardı. "Bu... Buna bir şey oldu."

İkimiz de birbirimize baktıktan sonra kalktık ve ellerimizi tutup birbirimizden destek alarak metronun içerisine girdik.

Gördüğüm ilk şey ayakta duran Melodi olmuştu. Keskin ise yerde, bacaklarını kendine doğru çekmiş, titreyerek inliyordu. Ne olduğunu anlamayarak yanlarına doğru ilerlediğimizde, "Bir süredir koltuğun üzerinde titreyerek oturuyordu," dedi Melodi, ürkmüş ve anlamamış görünüyordu. "Sonra yere düştü, bir şeyler sayıklıyor."

Oğuz hafifçe eğildi ve onu omzundan tutarak sarstı. Keskin'in yüzü biraz açığa çıkmıştı. Yüzündeki her kas sanki titriyor ve ifadeleri kayboluyordu. Çenesi yüzünün altında seğiriyor, gözleri arkaya kayıyor, şakaklarından aşağıya ter damlaları akıyordu. Yumrukları iki yanında sıkılı, dudakları gergince kilitlenmiş, bakışları odağını kaybetmişti. Hastalıklı, hiç görmediğim şekildeydi. Oğuz onu sarstı. "Ne oluyor lan?"

"Mal." Keskin'in ağzından kekeleyerek, kısıkça dökülmüştü bu kelime ve devamı. "Ma... mal lazım bana."

Anlamam çok sürmedi. Mal diye bahsettiği uyuşturucuydu ve o anda da uyuşturucu krizine girmişti. Gücü çekilmiş ama aynı zamanda her an yerinden fırlayacakmış gibi atakta görünüyordu. Gücü olsa kalkıp bir yerleri yumruklayacaktı sanki. Ağzı açıldı ama konuşamayarak inledi. Oğuz onun gömleğinin yakasını açtı. "Sıra senin ha bilader..."

Öyle, sıra Keskin'indi.

Bir an içimden ölecekse Berfin gibi ölmesini istedim.

Bu benim kötü yanımdı işte. O Berfin'in, şimdi muhtaç olduğu o haplarla, canice ölümüne sebep olduğu için böyle düşünmüştüm. Biliyorum, kötü bir düşünceydi ama biz insanların en derinlerinde hep kötü düşünceler, tehlikeli arzular yok muydu zaten? Vardı. Nefesimi tuttum ve Keskin'in elini kalbine götürüşünü izledim. Oğuz davrandı. "Ne oldu?"

"Kal... kalbim sıkışıyor."

Bunu anlayabilirdim, anlıyordum. O kadar karışık hissediyordum ki anlatamazdım. Ölmesini elbette istemezdim ama ölümü karşısında hissizdim. O kadar çok ölüm görmüştüm ki, artık şaşıramıyor, tepki veremiyordum. Keskin'in

hareketleri bilinçsizleşti ve ağız dolusu kusmaya başladığında, yaptığım tek şey onu izlemeye devam etmek oldu. Oğuz gözlerini sertçe yumarak fısıldadı. "Üzgünüm, kimseye yapamadığımız gibi sana da yardım edemeyeceğiz. Kalbin iflas edecek olmalı."

"Berfin'in..." Gözleri kaymaya, bakışları odaksız kalmaya, nefesi kesilmeye devam etti. "Öyle olmasını... o şekilde olmasını isteme..."

Yerde sürünmeye başladı, kusuyor ve inliyordu. Yere vuruyor, gömleğini çekiştiriyordu. Durup öylece izledik, yapılacak tek şey buydu. Kendini, bilincini kaybetmişti. Uyuşturucu ihtiyacı onu bitiriyor, damarlarını âdeta kurutuyordu. Gözleri geliyor, gidiyor, yüzündeki kaslar her an daha kuvvetle seğiriyordu. Çırpınıyor ama çaresiz bir çırpınış olduğunu biliyordu. Herkesi olduğu gibi onu da ölürken aklıma kazıdım. Yüzünün halini, çaresizliğini, çıldırışını, titremelerini, hissettiklerini...

Ve öldüğünde, açık kalan gözlerini.

"İnsanlar, parçalanmış bir aynanın kırığı gibidir.
Elinizin içine almayı istediğinizde sizi keserler."

18

İHANET

Artık elimde bir arkadaş ve bir sevgiliden başka şey kalmamıştı.

Birisi her öldüğünde kendimi ölmeye daha yakın hissediyordum. İnanç bazen bizi ayakta tutan en temel şey olurdu. Bazen dik dururduk ama bunun omurgamızla alakası olmazdı, inançlı olduğumuz için dik kalabilirdik. Herhangi bir şeye inanmak, o şey için çabalamak sizi güçlü kılardı. Fakat inancı olmayan, hayatta ne istediğini bilmeyen, artık hayal bile kuramayan insanlar da vardı. Ben bugün onlardan biriydim, beni ne sırtımda üst üste binmiş omurgalarım ne de inancım ayakta tutamıyordu. Yıkılışım yavaş yavaş gerçekleşiyordu.

İnancımı yitirdim ve bu gelinebilecek en kötü noktaydı.

Hayalsizlik ve inançsızlık.

"Sıranın bende olduğunu hissediyorum," dedi Melodi, saatlerdir aramızda olan sükûneti bozarak. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Ben de.

"Sesler daha da yükseldi," dedim bir gayretle. Bizi kurtarmaya geliyorlardı ve yaklaştıklarını anlayabiliyordum. "Sık sık duymaya başladık, yetişebilirler."

"Diyelim yetiştiler..." Birkaç kez öksürdü ve yerde sürünerek başını kirli zemine yasladı. "Diyelim kurtulduk. Ne eskisi gibi olabilir ki? Gözlerimi kapattığımda Berfin'in çıkan gözünü, Fatih'in bileklerinden akan kanı, Bakil'in ipte sallanan bedenini, Selim'in çaresiz yüzünü görüyorum. Tüm bunlardan nasıl kurtulacağız peki? Akıl sağlımı kim düzeltebilir ki?"

Tüm bunları ben de biliyordum. Evet, buradan çıkarsak berbat halde, bir daha eski kimliklerimize dönemeyeceğimizi bilerek çıkacaktık ama... Çıkacaktık işte! Er ya da geç akıl sağlığımızı kazanabilirdik. Melodi benden daha hassas olduğu için böyle düşünmesini anlıyor ama itiraz etmek istiyordum. Etmedim. "Psikolojik destek alırız," dedim, nefesimin yettiği kadarıyla. "Zaten hiçbir zaman sağlıklı bir kafam olmadı, hayatımın geri kalanını deli olarak yaşayabilirim."

"Deli denmez, psikolojik hasta denir."

Gözlerimi devirdim. "Deli işte."

Gülmekle bana kızmak arasında kaldığında omzumu silktim. O yerde yatıyor, ben koltukta oturuyordum. Oğuz dışarıda, rayların üzerinde, herhangi bir ses duymayı bekliyordu. Omuzlarım çöktü ve sıkıntıyla inledim. "Kaç gündür buradayız acaba?"

Bu soruyu kendime sormuştum ama Melodi cevapladı. "Bilmem, ne zaman geldiğimizi bile hatırlamıyorum. Düşün, annemle babamın yüzü bile gelmiyor gözlerimin önüne, hiçbir şey hatırladığım yok."

"Çok şey kaybettik," dedim açıp avuç içlerime bakarken. Sanki bileklerim daha da incelmiş gibiydi, kilo mu vermiştim? Göbüşüm gitmiş olabilir miydi? Pattis olmamak güzel şeydi. "Zamanı, aklımızı, bazen insanlığımızı, tanıdıklarımızı... Elimde bir tek kalbim kalmış gibi hissediyorum, hâlâ canlı olduğunu bilmek ümide dair tek şeyim."

"Sen benden de Pollyanna'sın be..."

Bir de Pinokyo.

"Ne yapabilirim Melodi? Biliyorum, çok çaresizce ama yatıp ölümü beklemektense bizi kurtaracaklarını beklemek daha cazip geliyor."

"Daha fazla hayal kırıklığı," dedi Melodi, benim tam aksimi düşünerek. "Ne de olsa umut, hayal kırıklığına gebedir."

"Öyle bir şeyler."

"Ee," dedi bakışlarını tavana çevirirken. Işıklar bir gidip bir geliyor, bu yüzden yüzü kimi zaman aydınlıkta kimi zaman karanlıkta kalıyordu. "Oğuz'la nasılsınız?"

Kıvırcık yiğidim.

Onu düşününce elimde olmadan gülümsedim. "Nasıl olalım işte, bildiğin gibiyiz. Bugün kahvaltı için Kadıköy'deydik, yarın Galata'ya çıkacağız, hafta sonu da bir tatil köyüne gitmeyi düşünüyoruz."

Güldü. Evet, çünkü onu güldürmek istediğim için saçmalamıştım. Söylediklerim belki asla gerçekleşmeyecek hayallerdi ama bu hayaller sayesinde birini güldürebilirdim. Melodi gülmüştü de ama bu biraz eksik bir gülümsemeydi. Hak veriyordum. "Yani birbirinizi seviyorsunuz?"

Evet.

"Boş versene, senin sevdiğin biri var mıydı? Veya bir sevgilin?"

"Hiç sevgilim olmadı."

Omzumu silktim, bunun kadar normal olan çok az şey vardı. Akil'le çıkarken her ne kadar sevgili olsak da hiç sevgilimmiş gibi hissetmemiştim mesela, sanki arkadaşımdı. Gerinerek bacaklarımı yere indirdim. "Hayalinde hangi üniversite vardı peki ya da hangi bölüm?"

İşaretparmağıyla kirli zemine belirsiz şekiller çizmeye başladı. "Edebiyat istiyordum ama artık bir önemi yok. Yalnız, çok garip değil mi? Sen yıllar boyunca, sadece iyi bir üniversiteye girebilmeye odaklı yaşa ama bir anda her şey tuzla buz olsun. Hayatımız pamuk ipliğine bağlı ve biz pamuk ipliğine bağlı hayatımız yüzünden mutlu olmayı hep erteli-

yoruz. Sadece çalışabilmek için yaşıyoruz, kendimizi mutlu edebilmek için değil."

"Bu dünyanın her yerinde böyle," dedim, düşüncelerini desteklesem de. "Mutlu olmayı hep erteleriz."

"Keşke kendim için bir şey yapsaymışım," dedi daha alçak bir sesle. Gözüme çok çaresiz görünmüştü. Titreyen sesiyle devam etti. "Kendim için hiçbir şey yapmadım."

"Keşke yapsaydın," dedim gözlerimi kaldırıp tavana bulutumuza bakarken. "Keşke ertelemeseydin."

"Belki hâlâ yapabilirim."

"Hımm?"

"Hiç."

Kafamı kaldırıp camdan dışarıya bakındım ve Oğuz'u rayların üzerinde gördüm, bu sefer cesetlere bakıyordu, hem de hipnoz olmuş gibi. Onun akıl ve ruh sağlığından endişe ederek yerimden kalktım. "Ben bir Oğuz'a bakayım, dönerim."

Sesi cılızdı. "Tabii."

Dışarıya çıktım ve düzlüğü yürüyerek rayları göreceğim yere kadar gittim. Beni fark etmemişti çünkü fark etse kafasını kaldırıp bakardı. Düşmemek için dikkatli davranırken, "Oğuz," diye seslendim ona ama beni duymadı. Karanlığın içindeki siluetinin varlığına tutunarak bir kez daha tekrarladım: "Oğuz!"

İrkildi ve sıçrayarak başını kaldırdı. Gözleri beni seçtiğinde biraz rahatladı ama yüzü hâlâ kaskatıydı. "Ne yapıyorsun orada, yanıma gelsene?"

Başım dönüyor, gözüme ara ara siyah perde iniyordu. Oturma ihtiyacı hissettim, ayakta fazla kalamıyordum. Yüzünü sertçe ovalarken, "Geliyorum," dedi ve son bir kez daha dönüp cesetlere baktı. O cesetlerden birkaçı yakın arkadaşlarına aitti ve arkadaşlarının cesetlerini buraya kadar kendisi sürüklemişti. "İyi misin?"

"Başım dönüyor."

"Hey, bayılmayacaksın değil mi?"

Ellerini düzlüğe yerleştirdi ve bir gayretle vücudunu yukarıya kaldırdı. Kendini yukarıya attığında vücudunun bir kısmı bana çarptı ve beni arkaya düşürdü. Ben buna gülerken o endişe etti. "Affedersin ya, ezdim resmen."

Doğrulmaya çalıştım. "Dert değil."

İkimiz de doğrularak yan yana oturduk ve cesetlere sırtımızı dönerek bağdaş kurduk. Omuzlarımız ve dizlerimiz birbiriyle temas halindeydi ve ellerimiz kucağımızda birleşmişti. İkimiz de olduğumuzun en kötü halindeydik ve bunu saklamaya çaba bile göstermiyorduk. Oğuz dönüp bana baktı. "Yetişebilecekler mi sence?"

Kederli bir iç çekerek kafamı iki yana salladım. "Sesleri duyabiliyoruz ama çok yakından değil, sanki daha günler sürecekmiş gibi hissediyorum."

"Boğazım çorak bir toprak sanki," dedi sessizce. Sesinin böyle hastalıklı çıkması beni çok üzdü. Tırnaklarımı avuçlarıma batırma ihtiyacı hissettim tuhaf şekilde. "Nefesim yukarıya çıkarken boğazıma kesikler atarak çıkıyor sanki. İnsan gerçekten her nefesinde acı çekebiliyormuş."

"Deme öyle, üzülürüm."

Sesimin titrediğini fark etmiş olmalı ki inledi ve elini omzuma atarak başımı göğsüne doğru çekti. Hiç itiraz etmeden yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı belinin etrafı boyunca sararak ellerimi karnında birleştirdim. Sakallı, köşeli çenesini saç diplerimde hissediyordum. Omzumu yumuşakça okşadı. "Yine de sendeyim tamam mı? Buradayım. Dayanabilirim çünkü beni bekleyen bir annem, kız kardeşim var. Dayanabilirim çünkü birisi hayallerimin kızı oldu ve onu basketbol maçımda, bana tezahürat yaparken izlemeyi çok istiyorum."

Neden söylediği her şey beni ağlamaya teşvik ediyordu? Bu kadar duygusal bir insan değildim ama onu kaybetme korkusu beni öyle güçlü bir şekilde yıkıyordu ki, hâlâ tek parça olduğuma inanamıyordum. "Bu da mı hayallerinden biriydi? Seni basketbol oynarken izlemem."

"Uyuyakaldığımda rüyamda görmüştüm, bir anda hayalim oldu."

Rüyasında beni mi görmüştü? Bu çok tatlıydı. Yanağımla göğsüne tutundum. "Rüyanda gördüğün her şey hayalin mi olur?"

"Genelde hayallerim sadece rüyalarda gerçekleşir," gibisinden bir şeyler mırıldandı ve beni daha sıkı sardı. Vücutlarımız birbirine çıkıntı oluşturmuştu. "Umarım bu öyle olmaz."

Umarım kıvırcığım.

"Annenin veya kız kardeşinin bir fotoğrafı var mı yanında? Görebilir miyim?"

Duraksadı. "Bana bir dakika izin ver."

Ondan biraz uzaklaştım ve pantolonundan cüzdanını çıkarmasını izledim. Fotoğraflarının telefonunda olduğunu düşünmüştüm. Cüzdanını karıştırdı ve içerisinden iki vesikalık fotoğraf çıkararak bana uzattı. Nazikçe elinden aldım. "İşte, bunlar."

İlk olarak annesinin fotoğrafına baktım. Oğuz iyi görebilmem için telefonun fenerini açmıştı. Dikkatimi çeken ilk şey, Oğuz'unkilerle aynı renk gözleri oldu. Gözlerini yoğun kirpikleri ve kaşları süslüyordu. İnce, zayıf bir çehresi vardı. Dudaklarında varla yok arası duran tebessümüyle kameraya bakıyordu. Omuzlarında bir şal olduğunu, saçlarını özenle taradığını gördüm. Uzandım, diğer fotoğrafı aldım. Kız kardeşi tıpkı annesinin bir kopyasıydı. Koyu sarı saçlar, açık renkli bal gözler, gülen bir surat, ışıltıyla süslenen bakışlar... Hayranlıkla mırıldandım. "Çok güzeller, her ikisi de."

Çenesini tekrardan başıma dayadı. "Üçünüz de çok güzelsiniz."

"Teşekkürler."

"Annem seni severdi," dedi Oğuz düşünceli bir sesle. Konuşurken sık sık boğazını temizliyor, yutkunuyordu. Su ihtiyacı içinde kıvrandığını farkındaydım. "Kız kardeşim de."

Onu daha fazla konuşturmak istemiyordum, biraz dinlenmeliydi. Bu yüzden cevap vermedim, ona şu ana kadar kimseye karşı hissetmediğim merhamet ve şefkati hissediyordum. Bir süre orada oturduktan sonra içeriye girdik ve karşılıklı koltuklara çıkarak uzandık. Biraz sükût içinde olup dinlemeye ihtiyacımız vardı. Melodi'nin hâlâ yerde yattığını gördüm ve ona, yukarı çıkmasını söyleyemeden Oğuz'un gözlerinin içine bakarak uyuyakaldım.

***

Kaç vakit geçmişti bilmiyordum ama ağzımdaki kuruluğa ve midemdeki yanmaya dayanamayarak gözlerimi açtığımda, gördüğüm ilk şey tavan oldu. Loş ışığa alışmak için bir dakika kadar bekledikten sonra parmaklarımla gözlerimi ovaladım ve ne halde olduklarını görmek için Melodi ile Oğuz'a baktım.

Onları beraber gördüm.

Doğrusu, gördüğüm ilk şey Melodi oldu. Oğuz onu son bıraktığım gibi, koltuğun üzerindeydi ve uyuyordu. Melodi bir elini metro koltuğunun arkasına yaslamış, bir elini ise Oğuz'un saçlarına yerleştirmişti. Saçları yüzünün iki yanında olsa bile Oğuz'un yüzünü kapatmaya yetmemişti. Onun yüzünü göremesem de Oğuz'a doğru eğilen başını çok net şekilde görüyordum.

Onun dudaklarına doğru eğildi.

"Sen... ne..."

Sırtımda keskin bir hançer izi hissediyordum.

Can yakacak kadar keskin.

Nasıl, ne konuştum bilmiyorum ama Melodi'nin irkildiğini ve sıçrayarak refleksle başını kaldırdığını görmüştüm. Elim ayağım buz kesmiş, vücuduma sayısız yerden bıçak girmişti sanki. Ağzım ve gözlerim kocaman açılmış, yüreğim sıkışmıştı. O... Aman Allah'ım! Yüzündeki korku ve

dehşete inanamayarak baktım. "Sen... O neydi öyle? Sen... Aman Allah'ım!"

Yüzünden onlarca duygu geçişi aktı. "Beste..."

"Oğuz'du," diyebildim elim şaşkınlıkla ağzıma giderken. "Bahsettiğin Selim değil, Oğuz'du."

Geri geri gitmeye başladı. "Beste..."

Bir anda yerimden fırladım ve Oğuz'un hâlâ her şeyden habersizce uyuduğunu gördüğümde bir çırpıda Melodi'nin yanına vardım. Gözlerim kıvılcımlar çakıyor, yüreğim dağlanıyor, omuzlarım titriyordu. İhanet için kullandığı bıçak, onun elinde, benim sırtımdaydı. Görüyorsunuz ya, bir bıçak neler yapıyordu... Onu kolundan tutup metronun dışına çekiştirdim. "O... onu öpecektin!"

Gözüm dönmüş, bilincim gitmişti. Onu metro kapısından dışarıya, Oğuz'un bizi göremeyeceği yere çıkardım ve kollarını iki yanından tutarak yüzüne doğru bağırdım. "Onu öpecek miydin sahiden?"

"Sa... Sadece bir buseydi alacağım, ben... Bestegül aranızı bozmayacaktım. Sadece... Oğuz'dan etkilenen tek sen değildin."

Ne duyduklarıma ne gördüklerime inanabiliyordum. Başım dönüyor, bacaklarım sallanıyordu. Yemin ederim hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. Gözüm seğiriyor, ellerim saçlarımı çekiştiriyordu. Gözyaşlarım pıt pıt düştü. "Senin ne dediğini kulakların duyuyor mu?"

"Bestegül..." Ağlayarak elimden tutmaya çalıştı ama faydasızdı. "Sadece ölmeden önce bir kez... Biliyorum, gördüklerin çok yanlış şeyler ama kötü bir şey yapmak istememiştim. Sadece engel olamadım, bir öpücükten başka bir şey yoktu aklımda."

"Ne vardı aklında?" dedim onu sertçe omuzlarından iterken. Karşımda bambaşka birisi vardı sanki. "Onun da sana karşılık vereceğini mi düşünüyordun? Ya da dur... Bunu daha önce de yaptın mı?"

Titreyerek geriye doğru savruldu. "Hayır, hayır... Yemin ederim..."

"İçten pazarlıklı!"

Hıçkırıkları çoğaldı. "Bestegül, gerçekten öyle değilim. Sadece kendime kalacak ufak bir... bir an istemiştim."

"Bunu masumlaştırmaya çalışma," diye alçak sesle bağırdım ve omuzlarından daha kuvvetle ittirdim. "Bu basbayağı ihanet!"

"Biliyorum, büyük kötülük ama..." Hali kalmamış gibi avuçlarını yüzüne kapattı ve âdeta haykırarak ağladı. "Etkileniyordum ondan, ne senin ne de onun haberin olmadan bir an alacaktım kendime. Lütfen sırtını dönme bana."

Gözyaşlarına boğulmuştum, tıpkı onun gibi. Öfkeden kaynıyordum. Etkilendiği için bunu af mı etmeliydim? Beni kandırmış, arkamızdan iş çevirmişti. Ya ben onları dudak dudağa görseydim ne olacaktı? Hangisine inanacaktım? Beni nasıl zor bir durumun içine soktuğunu hiç mi görmüyordu? Onu daha sert sarstım. "Ne yap biliyor musun Melodi? Asla gözüme gözükme!"

"Bestegül, bundan Oğuz'a bahsetme..."

"Hâlâ Oğuz diyor ya!" Çıldırmış gibi onu sarstım ve yaşla parlayan gözlerine baktım. Bu kadar masum görünürken nasıl bu kadar çirkin bir şey yapmaya yeltenmişti? Oğuz'dan etkileniyorsa en başta söylemeli, tavrımı ona göre almamı sağlamalıydı. Şimdi bir yabancıdan farkı yoktu gözümde. Onu sertçe ittim. "Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

Ona daha fazla bakamadım. Arkamı dönmek, uzaklaşmak istedim. Bu esnada kolumdan tutarak bir daha, "Bestegül," dedi ama yüzüne bile bakmadan dirseğimi çektim ve onu savuşturdum. "Yeter!"

Her şey o anda gelişti.

Melodi'nin eli dirseğimden düştü ve onu savurmama hazırlıksız yakalanarak geriye sıçradı. Bir ayağı tümseğin açıklığına denk geldi ve ben arkamı dönene kadar kendini

toplayamadan, arkaya doğru düştü. Her şey bir yandan ağır çekimdeymiş gibi, bir yandan da bir anda oluvermiş gibiydi. Vücudunun ağırlığını kaldırmayı başaramayarak düzlükten aşağıya, rayların üzerine doğru sırtüstü düştü. Ona uzanmak için kalkan elim havada öylece kalırken, Melodi'nin sanki ağır çekimdeymiş gibi havada süzülen bedeni bir an sonra, rayların üzerine sertçe yapıştı. Rayların kenarındaki ince, keskin ağızlı demir Melodi'nin göğsünün altından girerek üstünden çıktı ve Melodi'nin boğazından, inlercesine, boğulurcasına sesler döküldü. Bir anda her yer kan ve gözyaşına doldu.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, Oğuz'un bana doğru koşan bedeni oldu.

SON

Şimdi birimiz buradan çıkacak,
Kurtulacak.
Çekildiğimiz fotoğrafları alıp bir çerçeveye koyacak,
Çerçeveyi bir duvara asacak,
Geçip karşısına bizi izleyecek.
Zaman o anda donacak.
Şimdi birimiz sağ kalacak ama solu ölmüş olacak.
Birimiz, birimizin duvarına asılmış bir çerçevenin içinde yaşlanacağız.
Birimiz için şarkı bitecek,
Fakat her ikimiz de dans etmeyi bırakacağız.
Anlıyor musun?
Anlamıyorsun.
Çünkü beni duymayı bıraktın.
Zaten, ben de konuşmayı...

Konuşmak işe yarasaydı hiç susmazdım ama konuşmak işe yaramadı, zaten artık konuşacak halimiz de kalmadı. İkimiz de birbirimizden berbat halde, metronun dışında, yukarıda öylece uzanıyor ve birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Her şey sanki silikleşmiş, yok olmuştu. Artık bize olanlara yetişemiyordum. Boğazım öyle çok acıyordu ki susuzluktan, sanki yaralar oluşmuştu. Yutkunamıyordum,

derim kupkuru kalmıştı ve Oğuz'un da benden farkı yoktu. Biraz güç bulup konuşabildiğimiz anlarda sesinin nasıl zorlukla çıktığını anımsıyorum.

Kabullendik.

Ölüyorduk.

Sesler artık daha yakın, çok yakınımızdaydı. Bizim için gelmişlerdi ama ben birkaç saat daha dayanıp dayanamayacağımızı bilemiyordum. Gözlerimi açık tutamıyor, bilincimin kapanma isteğine karşı duramıyordum. Oğuz'un koluna yapışmış, başımı göğsüne âdeta kenetlemiştim. Işıklar bir gidip bir geliyor ve dışarıda, bizi kurtarmak için gelen insanlar bağrışıyordu. Sadece birkaç saat daha dayanabilir miydik bu eziyete? Allah'ım! Lütfen!

"Ölmeden önce söyleyeyim... Melodi'yi bilerek ittiğini düşünmüyorum Bestegül."

Melodi... Hayal kırıklığım. O öleli ne kadar olmuştu hatırlamıyordum ama Oğuz'a o an, tüm yaşananları anlattığımda yaptığı tek şey dehşetimi dindirmeye çabalamak olmuştu. Onunla yaşadığım şeyi, eğer hayatta kalırsam asla unutmayacaktım. İhanetini, kavgamızı, benim yüzümden ölmüş olmasını... Parmaklarımla Oğuz'un gömleğini kavramaya çalıştım ama güç bulamadım. "Demiştim. Seni öpmeye çalıştığını görünce delirdim... Belki de benim suçumdur."

"Ya... yanlış yapan oydu, işlerin böyle sonuçlanacağını bilemezdin."

Nasıl güçsüzdü ama sesi... İçim parça parça oldu. "Lütfen konuşma Oğuz. Susalım, konuştukça daha kötü oluyoruz. Zaten geldiler, duyuyorsun."

"Son anlarımı... sesini duyarak harcamayı istiyorum."

O da hissediyordu öleceğimizi. Birimizin daha erken belki ama her ikimizin de öleceğini... Birimiz bile kurtulamayacak mıydık? Sahi, birimiz kurtulsa bile gerçekten kurtulmuş mu sayılacaktı? Hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece karanlık tatlı bir uyku gibi beni içine çekmeye çalışıyordu ama bu

uyku değil, ölümdü. Biliyordum. "Birkaç saat daha dayanamayacağız, değil mi?" diye fısıldadım. "Tatlı bir uyku seni de çağırıyor mu?"

"Uzun bir uyku," diye cevapladı beni, gücünün yettiğince. "Ölüm."

"Keşke ailemizle vedalaşabilseydik," dedim gözlerimi sıkıca yumarken. "Annemi, babamı, kardeşimi çok özledim."

"Ben de özledim." Parmakları kuvvetsizce belimi okşadı. "En çok da ben olmadığımda bu hayatla nasıl mücadele edeceklerini düşünüyorum. Babam... Rahat bırakmaz onları, çok üzer, çok incitir. Ben varken korkuyor, bir şey yapamıyordu ama ben öldüğümde, onlar kendilerini nasıl koruyacak. Çok savunmasızlar, çok..."

Kirpiklerimin arasından bir damla gözyaşı düştü. "Keşke elimden bir şey gelse Oğuz. Sen şimdi böyle dedin ya... Ben yapamasam bile keşke sen ailenle vedalaşabilseydin. Annen... Seninle gurur duyuyor olmalı."

"Annemi ve kız kardeşimi çok seviyorum."

Gülümsedim. "Hmm, başka kimi seviyorsun?"

"Selim'i severdim, Cesur'u, Fatih'i severdim."

"Hımm, başka?"

"Basketbol takımından birkaç arkadaşım var, onları severim."

"Hımm," dedim gülümsemeye devam ederek. "Başka? Başka kimler?"

"Bilmem," dedi anlamazdan gelmeyi sürdürerek. Gözlerimi hafifçe yukarıya çevirdim ve gülümsediğini gördüm. O gülümsemenin tümünde acı vardı. "Mahallenin bakkalı var, onu severim."

Hıçkırdım veya güldüm. Doğrusu anlamamıştım pek. "Yaa, başka kimi?"

"Seni."

Ben de seni.

Sustum, konuşamadım. Ne mecalim ne de isteğim vardı. Sonuna gelmiştik, yuvarlanarak iniyorduk ve düşmemize az kalmıştı. Ne ailemle vedalaşabilmiştim ne de arkadaşlarımla. Bir anda ölmüş, yok olmuş olacaktım. Ne güneşe son kez bakmıştım ne de yıldızlara. Her şeyin değerini anlayarak ama hiçbirinin değerini bilemeyerek ölüyordum. Yutkundum ve parmağımı çatlakların oluşturduğu pis tavana kaldırdım. "Bulutu görüyor musun Oğuz?"

"Şu, yağmur yüklü buluttan mı bahsediyorsun?"

O bulutu bana Oğuz göstermişti ve şimdi yalnızca o görebilirdi oradaki bulutu. Kafamı salladığımda yanağım göğsünü eşeledi. "Evet, birazdan yağacak."

"Biz öldüğümüzde."

"Biz öldüğümüzde."

Oğuz da elini yukarıya kaldırdı ve elimi tuttu. Avuç içi elimin dışına yerleştiğinde kemikli parmakları parmaklarımın arasına dolandı ve ellerimiz, ruhlarımız gibi birbirine karıştı. Kenetlendik, sımsıkıya. "Şimdi ölüyoruz... Çok çok üzücü Oğuz ama düşünüyorum da, burada ölmek güzel. Bizim için çok erken, zamansız bir ölüm ama seninle ölmek güzel. Ölümden çok, seninle beraber tatlı bir uykuya dalıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Garip," dedi ve cümlesini tamamladı. "Ben de aynı şeyleri düşünüyorum."

"Üşüyor musun?"

Cevap vermek için geciktiğinde bir an büyük bir endişeye kapıldım ve onu sarstım. "Oğ... Oğuz?"

"Sadece düşünüyorum; üşüyüp üşümediğimi."

"Üşüyorsan biraz daha sıkı sarılabilirim."

Parmak uçları sırtıma kenetlendi. "Üşüyorum o halde."

Ona daha sıkı sarılarak yukarıda tuttuğumuz ellerimize baktım. Onun eli iri, parmakları uzundu. Benim parmaklarımsa onunkinin yanında gerçekten ufak, ince kalıyordu. Avuç içi çizgilerimizi birbirimizin ellerinin tamamlanması

çok hoşuma gitmişti. Gözlerimi kapattım ve kendimi sadece bu hisse bıraktım. Felaketin arasında biraz güneş görmek, tenimi ısıtabilmek gibiydi bu his. Mayıştırıcı, güzel, haz verici. Oğuz'un parmak uçları bileğimin içine kaydığında, dışarıdan büyük bir gürültünün koptuğunu hissettim ama buna rağmen gözlerimi açamadım. Artık bize yakınlardı ama biz de ölüme çok yakındık. Öldü ölecektik.

"Bestegül, bana bir masal anlatır mısın?"

Hayır.

"İnsanlar masal dinlerse uyurlar, ben senin uyumanı istemiyorum."

Parmaklarının birkaçı az önce sıkıca kenetlendiği sırtımdan aşağıya düştü. "Bestegül, bana bir masal anlat."

Bunu yapmak istemiyordum ama Oğuz masal dinlemekte ısrarcı görünüyordu. Masalı anlatırsam uyur muydu? Masalı anlatırsam ölür müydü? Parmaklarının yaydığı yaşama sevincine tutunmaya çalışarak, "Çok eskilerde, bir ülkenin sevilen bir padişahı, bu padişahın da Zühre adında güzeller güzeli bir kızı varmış," diyerek başladım gücümün yettiğince anlatmaya. "Bu padişahın yıllarca evladı olmuyormuş. Ancak çok yıllar sonrasında, çocuğu olmayan padişaha Allah yaşlanma döneminde nur topu gibi bir kız evlat armağan edince, ona Zühre adını koymuş. Zühre'nin anlamını biliyor musun Oğuz?"

"Yıldız ya da ay demekti sanırım."

"Yıldız demek sevgilim."

İç çekerek, babamın bana anlattığı gibi anlatmaya devam ettim. "Zühre altı yaşına geldiğinde yüzündeki sağlık ve güzellik parıltılarıyla gerçek bir yıldız gibi görenlerin gözlerini kamaştırır olmuş. Ne var ki, sarayın gül bahçesinde oynarken sonbaharın serin rüzgârlarından üşümüş, hastalanmış Zühre. O gece ağrılarla girdiği yatağından bir daha kalkamamış ve günlerce ateşler içinde yatmış."

Oğuz'un sesi varla yok arasındaydı. "Üzücü."

Kafamı sallayarak sürdürdüm masalımı. "Padişah deliye dönmüş biricik kızının hastalığından. Ülkenin en bilge hekimleri bir bir gelerek bu güzel kızı eski sağlığına kavuşturmak için ellerinden geleni yapmışlar. Ama bir düzelme, iyileşme yokmuş küçük kızda. Tüm saray, tam ülke çaresizlik içinde derin bir kedere boğulurken umutlar da gün gün erimeye başlamış..." Soluklandım. "Göklerin gürlediği, şimşeklerin çaktığı ve delice rüzgârların estiği bir gece Zühre iyice kötüleşmiş. Solukları zor fark ediliyormuş artık. Derin uykularda arada bir inliyor, her iniltiyle yaşam bağlarından birini koparıyormuş sanki. Padişah ağlıyor, dualar ediyormuş başında. Ve Zühre bir yıldız gibi kayıyormuş bu hayattan. Padişah son kez eğilmiş, omuzlarından tutarak sarsmış yavrusunu. *Zühre'm! Yıldızım! Güneşim! Daha başındasın yavrum* demiş. *Böyle tez bırakıp gitme ne olur. Gitme!* Bu iç paralayıcı yakarışlar karşısında derin uykularından sıyrılarak, gözlerini açmış Zühre. Dudakları zorlukla kıpırdamış, fısıldamış inleyerek. *Benim suçum yok baba demiş. Adımı sen Zühre koymadın mı? Bana yıldızım demedin mi? Yıldızlar doğar da söner de babacığım. Bak, tek yıldız yok gökyüzünde bu gece... Ben de onlardan biriyim ve onlar gibi kararıyorum...* Padişah ölüm acılarıyla kıvranmış bu sözlerden. Doğrulmuş, pencereye yürüyüp kocaman camları açmış. Gökyüzünün zifir karanlığına başını dikip olanca sesiyle haykırmış: *Züühree! Zühreee! Zühreeeeee...*"

Duraksadım. "Oğuz?"

Ses gelmedi.

"Oğuz?"

"Hı..."

Tamam, sadece hâlâ yaşayıp yaşamadığına bakmak istediğim için ona seslenmiştim. Gözyaşlarımla gömleğini ıslattım ve masalıma devam ettim. "Sonra o ses dalga dalga akarak derin kış uykularında olan ateşböceklerinin yurduna ulaşmış. Yüzlerce, binlerce ateşböceği yuvalarından havalanıp sesin

geldiği yöne uçmuşlar ve gelip saray bahçesindeki o büyük çınar ağacının çıplak dallarına konmuşlar. Ve yakmışlar tüm ışıklarını. Koca çınar ağacı, gökteki yıldızlar gibi parlak ışık noktacıklarıyla dolmuş. Birden soluğu kesilmiş padişahın. Ağlayan gözleri ağaçtaki binlerce yıldızı görmüş de donup kalmış. Sonra yatağa koşup küçük kızını kucaklamış, pencere kenarına getirmiş. *Bak Zühre'm. Gökyüzü yıldızla dolu, bak! Yanıldın yavrum, benim yıldızım da parlayacak onlar gibi. Hadi Zühre'm aç gözlerini!* diye veryansın etmiş.

"Zühre gözlerini açmış, uzak yıldızlar gibi yanıp sönen binlerce ateşböceğinin ışıkları dolmuş gözlerine. İçi sıcaklanmış birden. Damarlarında kan yerinde ateş yürüdüğünü sanmış. Ve küçücük yüreği bir ürkek kuş gibi çırpınmış göğüskafesinde. *Evet babacığım,* demiş. *Ben de o yıldızlar gibi parlayacağım. Ben Zühre'n, senin yıldızın... Sönmeyeceğim babacığım...*" Gözlerimi açtım. Birkaç kere yutkunup öyle devam ettim. "Sarılıp ağlaşmışlar gece boyu mutluluktan. Ve yağmurlu, soğuk bir gecenin ardından pırıl pırıl bir sabah doğmuş. Sessiz, ılık, aydınlık. Zühre günler boyu tutsak kaldığı yatağından ilk kez kalkmış o sabah. Pencereye yürümüş, çamların gerisindeki çınar ağacına dikmiş gözlerini. *Bu kuru ağacın adı ne babacığım?* diye sormuş. Babası kızının güzel yüzüne dönüp cevap vermiş: *O, yıldız ağacıdır yavrum. Bu mevsimde gün boyu kurur gider ama gece oldu mu yıldız çiçekleri açar dallarında. Benim yıldızıma hayat ışıkları gönderir...* Yaşlı padişah, gece ayazında ölen binlerce ateşböceğinin kara noktacıklar gibi asılı kaldığı kuru dallara bakıp kızını kucaklamış, sımsıcak göğsüne bastırmış. Bir ömür sağlıklı ve mutlu yaşamışlar."

Bizim yaşayamayacağımız gibi.

Gözyaşları içinde başımı Oğuz'un göğsünden kaldırdım ve yorgunca doğrularak bağdaş kurdum. Oğuz'un gözleri kapalıydı ve eli sırtımdan yere düşmüştü. Gözyaşlarımdan ve açlıktan neredeyse göremiyor gibiydim. Uzandım ve Oğuz'un

başını dizime çekerken, "Biraz daha dayan," diye inledim. "Masal bitti diye mi uyudun?"

"Bestegül," derken gözlerini bile açamadı. Kir içindeki suratına rağmen neden gördüğüm en güzel şey oymuş gibi hissediyordum?

"Söyle," dedim, dışarıdan, enkazın üstünden, çok yakınımızdan bir ses daha geldiğinde. "Bak, geldiler, yetiştiler."

"Öp beni."

Gözkapaklarının açılışı, uzaktan birilerinin bana seslenmesiyle aynı anda oldu ve onun baygın, safir gözlerindeki ışığa kapıldığımda, boğazımdan güçlü bir hıçkırık döküldü. Kazma kürek seslerini, birtakım bağrışları duydum ama kafamı kaldırıp bakamadım. Uzandım, güçsüzce Oğuz'un ellerini alıp yanaklarıma yasladım ve kendi ellerimi de onun güzel yüzüne yerleştirdim. Aman Allah'ım! Ölüm de usulca yerleşiyordu bu güzel yüze. Anbean ona yaklaşarak alnımı alnına yasladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırmadan hemen önce, "Seni seviyorum," dediğini duydum. Tüm bu karmaşanın içindeki en doğru cümleyi duymuş gibi hissettim ve dudaklarına doğru fısıldadım: "Seni seviyorum."

Dudaklarımız birbirine kenetlendi ve gözyaşları içinde birbirimizin yüzünü tutarken, her şey silikleşti. Hayatımın ilk öpücüğünü şimdi ölümsüz aşkıma veriyordum. Kollarımın arasında ölen aşkıma... Dudaklarımız güçsüzce, yumuşakça hareket etti ve her ikimiz de bu doyumsuz, tarifsiz duygunun içerisindeyken her şeyi unuttuk. Her yer siyahtı da tek beyaz biz kalmıştık sanki. Aklım başımdan gitmişti. Onu öperken, dudaklarının tadına varırken aynı zamanda gözyaşlarının da tadını alıyordum. Dudaklarımız minicik hareketlerle birbirini öptü ve ellerim uzanarak onun güzel saçlarını kavradı. Gözlerimin ardındaki sığınaktan boşalıyordu tüm yaşananlar. Hıçkırdım ve onun dudakları hareketi kestiğinde, gürültülü bir ses duydum.

Birileri sesleniyordu.

"Orada kimse var mı? Buradayız! Buradayız! Ses verin!"

Kafamı kaldırıp oraya baktığımda önce cılız bir ışık karanlığın içinde parladı ve gözlerimi âdeta yaktı. Bu ışığa hazırlıksız yakalanarak gözlerimi kırpıştırdığımda, yığınla ses o delikten içeriye sızdı ve birden fazla kafa gördüm. Başlarında kaskları vardı, ellerinde fenerleri ve gözlerinde umutları. Ses metro istasyonunun içinde yankılanmıştı. Adamın biri feneri tam yüzümün ortasına doğrulttu ve arkaya doğru seslendi. "Burada biri var!"

Gelmişlerdi, bulmuşlardı! "Buradayız," diye bağırdım ve kafamı hızlıca önüme eğerek Oğuz'u omuzlarından sarstım. "Uyan hadi! Geldiler! Bizim için!"

Uyanmadı.

Bana seslenen insanların içinde ben de ona, ilk ve ölümsüz aşkıma seslendim ama beni duymadı, gözlerini açmadı, gülümsemedi. Önce gözlerini kaybettim, sonra gülümsemesini, sonra ellerini, vücudunu, sonra nefesini... Herkes bana bağırdı, ben ona. Herkes beni kurtarmayı istedi, ben onu. Gözkapakları sonsuza kadar kapandı ve ben titreyen ellerimle onun nabzına uzandığımda, parmaklarımda hiçbir canlılık hissetmedim.

Oğuz öldü.

Ve bu dünyanın en acı cümlesiydi.

Oğuz öldü.

Ve bu dünyanın en acı şeyiydi.

Onu haykırarak uğurlamadım, susarak uğurladım. Sesli ağlamadım, aksine çok sessiz ağladım. Uzandım ve yanaklarını, alnını, gözkapaklarını, burnunu, çenesini, yüzünü bir araya getiren her şeyini öptüm. Hıçkırıklarla sarsılarak, ona sarılarak, her şeyimi kaybettiğimi bilerek... Bana seslendiler ama bana ulaşamadılar. Gözlerimi kapattım ve beni kurtarmaya gelmiş olan bunca insanın sesinin arasında Oğuz'un *seni seviyorum* diyen sesini seçtim.

Şimdi herkes kurtulduğumu, kazandığımı, her şeyin yoluna girdiğini düşünüyor ama aslında hiçbir şey öyle olmuyor. Ben, bu istasyonda solumu bırakıyorum ve çıktığımda, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, biliyorum. Buradan çıkacağım ama beni ben yapan her şeyi burada bırakacağım. Sadece çıkmış, nefes almış olacağım ama bu yaşayacağım anlamına gelmeyecek.

İlk ve sonsuz aşkımın yüzüne kapandım ve ağladım.

Şarkı Oğuz için bitti,

Fakat ikimiz de dans etmeyi bıraktık.

İKİ YIL SONRA

Bazı şeyler, üzerinden ne akıp giderse gitsin unutulmaz.

Her acının bir zamanı olduğunu, o zaman dolduğunda eskiyeceğini, gerisinde belki ufacık bir iz bırakıp gideceğini düşünürdüm. Ta ki on sekiz yaşıma kadar. Ta ki o hüsran ve aşk dolu günlere kadar. Öyle olmuyormuş. Bazı acıların ne zamanı doluyormuş ne de acılar eskiyormuş. Benimki de ilk günkü tazeliğini koruyor, hatta bazı zamanlarda ilk günkünden bile fazla acıyor. Mesela bir fotoğraf karesine baktığınızda, bir aynaya bakıp maziyi hatırladığınızda, asla gülümsemediğinizi anladığınızda...

Çok şey yaşandı ama hiçbir şey yaşanmamış gibi.

Ben hâlâ oradaydım, ölümün gerçekliğinde.

Oradan çıktıktan sonra, orada yaşadığımız her şey daha anlaşılır oldu. O gün beni yer altından çıkardıklarında doğrudan bir hastaneye götürmüşlerdi, oradan çıktığımda etrafımın nasıl bir enkaz yığını ve insan kalabalığıyla çevrili olduğunu şu an bile hatırlıyorum. Gündüz vaktiydi ama gözlerim karanlığa o kadar alışmıştı ki, gökyüzünü gördüğüm zaman gözlerim acımıştı. Beni tutan kolların arasında, enkaz altından perişan halde çıkıp bana doğru koşan ailemi gördüğümde daha fazla dayanamayarak bayılmış, gözlerimi hastane odasında açmıştım. Uzun, gerçekten çok uzun süre bu hastane odasında kalmış, onlarca farklı teste tabi

tutulmuş, sağlığıma kavuşmak için doktor gözetimi altında beslenmiştim. Birçok psikolog, psikiyatristle konuşmuş, en azından içimdeki sarsıntıları anlatmaya çalışmıştım. Benimle konuşmak, beni anlamak insanlar için zordu çünkü olan biteni anlatmak benim içinde çok zor olmuştu. Herkes benden bir şeyler duymayı, olayın derinliğine inmemi, nasıl hayatta kalabildiğimi anlatmamı istiyordu. Beklentileri karşılamak çok zor olmuştu, üstelik bu kadar paramparça hissederken.

Hastanede geçirdiğim uzun süre esnasında çok fazla polisle konuşmuş, o ölümlerin nasıl gerçekleştiğini anlatmıştım. Öyle ya, hepsini öldürdüğümü bile düşünebilirlerdi ama neyse ki anlattığım her şey tutarlıydı ve birbiriyle uyuşmuştu. Polisler on üçünü birden yeraltından çıkarırken nasıl ölmüş olduklarıyla ilgili de fikir sahibi olmuşlardı. Melodi kazasının nasıl geliştiğini de anlatmıştım, polislerin beni bu konuda yargılamak için ellerinde hiçbir delili bulunmadığı için bu konu fazla uzamamıştı. Babam zaten polisti ve yalan söylemeyeceğimi bildiği için her konuda bana yardımcı olmuştu. Hepsinin ailesini görmüştüm, hastanedeyken hepsi yanıma gelmiş, ağlamış, benimle dertleşmişlerdi. Onlara bir şeyler diyememiştim, sadece dinlemiştim. Hastanede geçirdiğim o boğucu, efkârlı zamanı da unutmayacaktım çünkü her şeyi o hastane odasında bırakıp çıkmıştım. Doktorları, polisleri, kazayı, yıkıntıyı...

Oradan çıktıktan sonra öğrendiğim bazı şeyler oldu. Polisler sadece beni sorgulamadılar, bana her şeyi anlattılar. O gün o metroda ne olduğunu öğrendim. Doğrusu şu ki, o gün olan şey bir tek metro istasyonunda olmamış, tüm İstanbul'da olmuştu. Olan bir depremdi. O gün depreme yeraltında, bir metroda yakalanmamız tamamen kaderimizdi. Çünkü o depremle beraber zaten yıkılan metro istasyonunun üstüne bir de bina devrilmişti ve bu yüzden kurtarılmamız uzun sürmüştü. O kadar aşağıdaydık ki, sıranın bize gelmesi uzun zaman almıştı. O suları yudum yudum içmeseydik,

yemeğimizi gıdım gıdım yemeseydik ben de çoktan ölmüş olacaktım ama kader ya, ölmemiştim. Biz depremin en şanssızlarıydık, yerin üstünde, evimizde olsaydık bu kadar etkilenmeyeceğimiz bir depremden çok daha fazla etkilenmiştik. Zaten İstanbul'un tümü bu depremden etkilenmişti ve ben oradan çıkarıldığımda da hâlâ yaralar sarılmaya devam ediyordu. Enkaz altında kalan bir tek bizler değildik, İstanbul'un birçok yerinde insanlar enkaz altında kalmış ve şehirde büyük kayıp verilmişti. Bu yüzden sızlanma hakkım yoktu, kimseye karşı. Acılarımı sessiz yaşamalıydım çünkü bir süre boyunca dönüp baktığım her yerde zaten acı vardı.

O kadar uzun, gürültülü, inanılmaz kötü günlerdi ki şu an düşünürken bile ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum.

Artık yirmi yaşındaydım. Aradan geçen iki senede bayağı büyümüştüm ama bunun yaşla değil, acılarla alakası vardı. Eski neşem, keyfim, eğlenceli ruhum yoktu. Onu bazen özlüyordum ama eski ruhumdan daha çok özlediğim şeyler vardı. Günlere sığdırdığım anılar ve ilk aşkım. Evet, bunları daha çok özlüyordum. Aradan geçen zamanda değişen şeyler oldu. Liseden mezun olmama rağmen bu iki yılda üniversite sınavına girme çabam olmadı ama bu sonu gelmez boşluğun ailemi üzdüğünü fark ettiğimde üniversite sınavına çalışmaya başladım.

Bu iki yılda ağlamaktan, özlem duymaktan, evde oturup duvarları izlemekten başka şeyler de yaptım. Oğuz'un annesi ve kız kardeşi... Babam polis olduğu için ondan Oğuz'un annesi ve kız kardeşi için yardım istemiştim. Durumu anlattığımda babam bunu makul karşılamış, annesini ve kız kardeşini kadın sığınma evine yerleştirmişti ve üstelik Oğuz'un babasına mahkemeden uzaklaştırma kararı çıkarmıştı. Aslında bununla sınırlı kalmamış, Oğuz'un annesinin isteği üzerine onun kendisine eziyet eden o adamdan boşanmasına yardımcı olmuştuk. Bu meşakkatli olmuştu ama babamın geniş çevresi sayesinde bunu halletmiştik. Annesi ve kız kar-

deşi şimdi huzur içinde sığınma evinde yaşıyordu ve o adam uzun süredir onlara dokunmuyordu. Kendimi bu konuda iyi hissediyor, Oğuz'un mezarına her gittiğimde ona annesi ve kız kardeşinin iyi olduğunu söylüyordum.

Fakat ben iyi değilim Oğuz, seni çok özlüyorum. Hâlâ kollarımın arasındasın, benden bir masal dinliyorsun sanki.

Yürüdüğüm caddenin sonuna geldiğimde gözyaşlarımın gözlerimi ısırdığımı fark ederek kendimi toparladım ve düşüncelerim arasından sıyrılarak önünde durduğum kadın sığınma evine baktım. İmkânım olsa onlar için güzel bir ev tutmak isterdim ama ne yazık ki gücüm yetmiyordu. Sık sık annesi ve kız kardeşini ziyarete geliyor, onlardan Oğuz'u dinliyordum. Bugün de dershane çıkışı kendimi burada bulmuştum. Dershaneye kaydolalı aylar olmasına rağmen kimseyle konuşmuyor, arkadaşlık kurmuyordum. Yaptığım şeylerin sayısı azdı. Sabah kalk, bir şeyler ye, dershaneye git, ders dinle, dershaneden çık ve sık sık kadın sığınma evine gel. Kendimi annesi ve kız kardeşinin yanında Oğuz'a daha yakın hissediyordum. Dershane benim için önemliydi çünkü iyi bir üniversitede okumak ve para kazanmak istiyordum. Çünkü Oğuz'un benimle beraber kurduğu tüm hayalleri gerçekleştirecektim ve bir yerlerden beni izleyerek mutlu olacağını biliyordum. Venedik'e gidecek, fotoğraf makinesi alacak, basketbol maçları izleyecek, LeBron James ile tanışacaktım. Onun için, onun hayallerini gerçekleştirmek için. Bu hayallerin hepsi bana güç veriyordu. Onun hayallerini ben gerçekleştirecektim. Yaşamak için bir amacım olduğunu hatırlatıyordu. Evet, artık kendim için bir şeyler yapmamın, insanlar arasına karışmanın zamanı geldiğini biliyordum ama yapamıyordum. Kollarımda ölen birisini içimde hâlâ canlı taşırken yapamıyordum.

Derin bir nefes eşliğinde önünde durduğum demir kapıyı ittirdim ve beni tanıyan güvenlik görevlisine gülümseyerek bahçe boyu yürümeye başladım. Etrafta kadın ve küçük ço-

cuklar vardı. Elimdeki çiçek destesinin uçmaması için sıkıca tutarken, gözlerim tesadüfen Piraye'yle kesişti. Oğuz'un kız kardeşi oradaydı. Beni gördüğü an vakit kaybetmeden yanıma koşturdu ve az sonra kucaklaştığımızda, şen bir sesle konuştu. "Hoş geldin Bestegül Abla."

Boyu, en son gördüğümden daha uzundu. Aynı şekilde saçları da. Uzanıp yanağından öperken, "Hoş buldum tatlım," diyerek ona cevap verdim. "Burada ne yapıyorsun? Annen nerede?"

"Bak, orada." Çenesini kaldırıp gösterdiği yere baktım. "Pencerede beni izliyor."

Kafamı kaldırdığımda, Oğuz'unkine benzeyen gözleri gördüm ve hüzünle gülümseyerek annesine el salladım. Beni, benden daha hüzünlü bir tebessümle selamladığında, gözlerimi tekrar Piraye'ye çevirdim. "Elimi tut da annenin yanına gidelim."

"Abim de hep elimden tutardı." Dudakları aşağıya doğru büküldü ve söylediği cevapla beni ne kadar mahvettiğinden habersizce elimi tuttu. Kendimi yürümeye zorladım ve onunla beraber binanın içine girerek katları çıkmaya başladım. Piraye abisinin bir daha asla geri dönemeyeceğini henüz kabullenememişti ama bu dünyanın en acı gerçeğiydi.

Kata çıktığımızda Piraye kafasını kaldırıp bana baktı ve kıkırdadı. "Bu sefer çikolata getirmedin mi?"

"Ah küçük hanım, elbette getirdim."

Arka cebimden fıstıklı çikolata çıkardım ve yemesi için ona uzattım. Çikolatayı mutlulukla kaparak ambalajını açmaya başladığında burukça gülümsedim ve mırıldandım. "Abinin çikolatayı sevip sevmediğini bile bilmiyordum."

Kapının önüne geldiğimizde, annesi bizi içeriye buyur etti ve ben içeriye girdiğimde vakit kaybetmeden beni kucakladı. Oğlunun son gördüğüydüm, ilk aşkıydım, bunu biliyordu. Kendisine başımıza gelen her şeyi ve Oğuz'la olan ilişkimizi anlatmıştım. Ben de ona sarıldım ve her zamanki gibi onda

Oğuz'un kokusunu aradım ama bulamadım. "İyi ki geldin Bestegül, seni özlemiştik."

Beni misafir koltuklarından birine buyur ettiğinde nazikçe koltuğa yerleştim ve o da geçip karşıma oturduğunda çantamı kucağıma koydum. Şeker Teyze oldukça iyi, nazik ve anlayışlı birisiydi. Oğuz'un kaybının onu kahrettiğini biliyordum ve buraya her geldiğimde, sadece kızı için ayakta kalmaya çalışan bir kadın görüyordum. Bana tebessüm ederek uzandı ve elimi tuttu. "İçecek bir şeyler ister misin?"

"Hayır," dedim ve aceleyle kucağımdaki çiçek buketini kendisine doğru uzattım. "Bunları sizin için aldım."

Şaşırdı, utandı, çiçekleri nazikçe kucağına yerleşti. "Paranı ne diye benim için harcadın güzel kızım..."

"O ne demek öyle?" Ben de onun gibi elini sıktım. "İçimden geldi, senin için aldım."

"Çok iyisin." Minnetle çiçeklerini kokladı. "Sürekli geliyor, halimi hatrımı soruyorsun."

"İnanın bunu zorunda hissettiğimden değil içimden geldiğinden yapıyorum," dedim dürüstlükle. "Sizi görmek beni mutlu ediyor. Sizi mutlu görmek beni mutlu ediyor. Eğer ki Oğuz olsaydı mutlu olmanızı isterdi, ben de sizi mutlu etmek isterim."

"Canım kızım." Gözleri hemencecik ıslandı ve dönüp Piraye'ye baktıktan sonra uzunca iç çekti. "Çok iyi, çok naziksin. Buraya elbet ama gel ama lütfen artık sen de hayatını yoluna koy, yeni arkadaşlıklar edin, mutlu ol." Burukça gülümsedi. "Oğuz böyle olmasını isterdi."

Evet, mutlu olmamı isterdi ama olamıyordum, olmayı da çok istemiyordum. Bu ne zaman geçer veya azalırdı bilmiyorum ama şu an sadece Oğuz'un kurduğu hayalleri gerçekleştirmek için uğraşıyordum. Belki o zaman daha iyi hissederdim. "Ben iyiyim," diyerek garanti verdim. "Biz... orada Oğuz'la çok kez konuştuk, bana hep hayallerinden bahsetti. Ben onun yerine bu hayalleri gerçekleştirmek istiyorum, o zaman daha iyi olacağım."

"Çok hayal kurardı," diyerek benimle birlikte onu yad etti. "Çok azimli, hırslı bir çocuktu. Gönlü genişti, iyi, merhametliydi. Herkese yardıma koşardı, beni bir gün bile üzmüşlüğü yoktu." Sesi titremeye başladığında yanağımın içini sertçe ısırarak yutkundum. "İyi bir evlattı."

"Şüphesiz," dedim ve ekledim. "Bana hep sizi çok sevdiğinden bahsederdi."

"Bana da senden bahsetmişliği vardı," dedi ve utanarak kızardığımda devam etti. "Birkaç kez telefonunda fotoğrafını gördüm, sanırım oradan buradan indirmiş bakıyordu. Bir kere görüp itiraz edince anlattı, seni gerçekten önemsediğini hissediyordum."

Sessiz kaldım, ne denir bilemedim. Oğuz'un da benim gibi bana karşı platonik olduğunu zaten biliyordum. Onu anmadığım tek bir günüm bile yoktu, sık sık özlem duygusundan fotoğraflarına bakardım. Böyle olmasını istememiştim ama olmuştu. "Ben de onu önemsiyordum, hatta seviyordum." Bakışlarımı parmaklarıma düşürdüm. "O benim ilk aşkımdı ve son aşkım olarak kalacak."

"Hayatından kimler kimler gelip geçecek," dedi ve elimi daha sıkı tuttu. "Kendine mutlu olmak için fırsat tanı."

Ailem dâhil herkes benden bunu bekliyordu, ne diyebilirdim ki? Aileme Oğuz'dan bahsettiğim için kalp acımı anlayışla karşılıyorlar ama sık sık kendime gelmem gerektiğini söylüyorlardı. Gelemiyordum işte, unutamıyordum. Ne onu, ne arkadaşlarımı, ne birini kazara öldürmüş olduğumu, ihanetleri, dostlukları, acıları, hüzünleri... Hiçbirini unutamıyordum. Özgürdüm ama hiç öyle hissetmiyordum. Göğsümden derin bir iç çekiş koptu. "Ben Oğuz'un hayallerini gerçekleştirirken mutluyum."

"Ah, güzel kızım."

"Bu arada," diyerek çekingen bir şekilde sordum. "O adam... sizi hâlâ rahatsız etmiyor değil mi?"

"Çok şükür etmiyor," dedi Şeker Teyze minnetle. "Allah babanla senden razı olsun, boşandığımız günden beri bir kere bile yanıma yaklaşamadı, aramadı bile. Eziyetinden, vicdansızlığından kurtardınız. Allah tuttuğunuzu altın etsin."

Şükürler olsun. Bunu gerçekten duymaya ihtiyacım vardı, eski eşi tarafından rahatsız edilmesini istemiyordum. Bu hem Oğuz'u hem de beni çok üzerdi. Babama olan sevgimi hissettim, o adamı sonsuza dek korkutmayı başarmıştı. Her şey annesi ve kız kardeşi için güzel gidiyordu. "Çok mutlu oldum," dedim içimden geldiği gibi. "Siz kötü olan hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz."

Bana gülümsediğinde gözüm Piraye'ye kaydı ve onun çikolatasını kemirirken, abisinin çerçeve içindeki fotoğrafıyla konuştuğunu gördüm. Şeker Teyze'ye gülümseyerek doğruldum ve koltuğa, Piraye'nin yanına giderek oturdum. Çenemi başına yaslayarak çerçeve içindeki fotoğrafa baktım. Oğuz'un güldüğü son fotoğraflardan birisiydi belki de. Annesi bu fotoğrafı çerçeveletmişti ve ne zaman gelsem görürdüm ama ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Acı dolu bir iç geçirip uzandım ve çerçevenin üzerinden fotoğraftaki güzel yüzü okşadım. Safir renkli gözleri sevgi ve canlılıkla parlıyordu, tüm dertlerine rağmen her zaman gülümseyerek bakan bir adamdı. Parmak uçlarım tebessümüne indi, dudak kenarındaki kıvrımına dokundu. Bu yüzü görmeyi özlemiştim. Kalbim coşkulu bir tempoyla ağrırken, Piraye kafasını kaldırıp bana baktı. "Bestegül Abla? Neden ağlıyorsun?"

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve ona beceriksizce gülümseyerek tekrar fotoğrafa döndüm. Gülümseyen dudaklar ve onu ölürken öptüğüm o an... Parmaklarımı dudaklarıma yasladım ve bir öpücük kondurarak, parmak uçlarımı tekrar fotoğrafın üzerinden dudaklarına yaslayarak ona bir öpücük verdim. Bazı acılar layığıyla yaşanmayı hak ederdi. Yapacak başka şeyim yoksa ben de azalana, eskiyene kadar bu acıyı yaşayacak ve onun kurduğu hayalleri gerçekleştirmeye

devam edecektim. Gözlerimden yaşlar akarken yanağımı Piraye'nin saçlarına yasladım ve ilerleyen dakikalar boyunca Oğuz'un fotoğrafına bakmaya devam ettim.